

# ကျောင်းအောင်

သိုင်းလေးကအပြိုင်  
မိုးပျံ့ပြေခွား

ဇာတ်သိမ်း

BLUMBERG  
BY A. H. H. H.





နှင်းတောင်ကလပ်သခင်ကြီး တုဝပ်ကို အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ဝမ်း  
ရွှင်မိုကြည်၊ လိန်ချင်း နှင့် လက်ဝှေ့ဆရာကြီးကျန်းတို့သည် ပြိုင်တူ  
မတ်တတ်ထရပ်မိုကြွလေ၏။

ထို့နောက် ခန်းမကြီး၏တံခါးဆီသို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းမျှ  
ထွက်သွားမိကြလေသည်။

ထိုစဉ် အပြင်မှ ခြေသံသည် ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တံခါးမကြီး  
အနီးသို့ ရောက်နေလေပြီ။

မည်မျှမြန်ဆန်သောခြေသံ ဖြစ်ပါသနည်း။  
သူတို့အားလုံး ဤခြေသံကို စတင်ကြားလိုက်စဉ်အခါက

တောင်ကလပ် နှုတ်ခမ်းစွန်းလောက်တွင်ပင် ခိုသေးသည်။  
ယခု သူတို့အားလုံး ခြေသုံးလှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေးသည်။



ခြေသံခွင်သည် ခန်းမအောင်ကြီး၏ တံခါးအနီးသို့ ရောက်ရှိနေ  
ပေပြီ။

ဤမျှ ကိုယ်တော့ပညာကောင်းလှသူ၊ လွင်မြန်သူသည် မိုး  
အောက်မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်း၊ ပြောင်စင်ဖုန်းပတစ်ပါး မည်သူ ဖြစ်  
နိုင်ပါသန့်နည်း။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးစန့်သည် သူ့အတွင်းစိတ်ထဲ၌ တုန်လှုပ်နေမှုကို  
ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့သည်။

တုခပ်ကို ခွင်ပိုကြည့်၊ ထိန်ချင်းနှင့် လက်ဝှေ့ဆရာကြီး  
ကျန်တို့မှာမှ မျက်စိမျက်နှာ မျက်နေကြသည်။

တပ်မမှူးကြီးကျွဲကွမ်စိုက်နှင့် သူ့၏ကိုယ်ရံတော်ကြီးများမှာ  
လည်း တစီနီထိန်း စင်ခန့်နေကြသည်။

သည်တစ်ကြိမ် ပြောင်စင်ဖုန်း လွတ်သွားလျှင် ကျွဲကွမ်စိုက်အဖို့  
ခဏရာဇ် ကန်လုံရွေ့တွင် မျက်နှာပန်းလှပွယ် မရှိတော့ချေ။

သူတို့သည် လက်နက်များကို အားလုံးအဆင်သင့် ထုတ်ထား  
ကြ၏။

ကျွဲကွမ်စိုက်ကား ပုန်းကွယ်ရာ၌ ဓနစ်တာကျ မရှိသူများကို  
စိတ်ဆိုးဟန်သိုး လက်ဟန်မြေဟန်ဖြင့် နောက်ဆုတ်နေရန် အချက်ပြ  
လိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်အားလုံး အမေတော်ကြီး နောက်ဆုတ်သွားကြလေ  
တော့၏။

ရိုးရိုးဟူဝေနှင့် ပြောင်ယိုလန်တို့၏ အခန်းတွင်၌ ကိုယ်ရံတော်

ကြီးတစ်ဦးသည် ခြင်ထောင်အတွင်း ဝင်ပုန်းရန် ကုတင်အနီးသို့  
တိုက်ကပ်လာ၏။

ဟူဝေနှင့်ပြောင်ယိုလန်တို့မှာ အသက်ရှုရင်သွားသလို ဖြစ်သွား  
သည်။

“ရှု...ခင်ဗျား ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်ပုန်းနေရင် သူ့ကို ဘယ်လို  
မင်းနိုင်တော့မလဲ”

ခင်ထုပ်ထုပ် တုမ်းပြောလိုက်သည် ကိုယ်ရံတော်ကြီးတစ်ဦး၏  
လေထိကြောင့် ခြင်ထောင်အနီး တိုက်ကပ်လာသော ကိုယ်ရံတော်ကြီး၏  
မိတ္တီရှုပ်များ တစ်ခွဲသွားသည်။

ထိုနောက် တံခါးအကွယ်သို့ ပြည့်ညောင်းစွာ ပြန်လျှောက်  
သွားလေတော့၏။

ထိုဘဒါကျမှ ရှိစမ်းဟူဝေခရာ ပြောင်ယိုလန်ပါ ဟင်းချ  
နိုင်တော့သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဟူဝေသည် စဉ်းစားရင်း ခယ်ချင်လာတော့  
၏။ ဝိုင်အမ်းမည့်သူများက အမှူးကြီး သိုင်းပညာတွင်လည်း ထိပ်တန်း  
အကွဲဆုံး။

ဤလူများသည် တစ်ယောက်တည်း နောက်မိုလာသည်  
ပြောင်စင်ဖုန်းကို ကြောက်လန့်နေကြသည်။ ဟူဝေက ကိုတိတ်၍ ခယ်  
လိုက်၏။

“ဟင်းဟင်းဟင်း...သူတို့လုပ်ပုံက လိမ်တစ်ကောင်ကို လူ  
အယောက်တစ်ရာလောက် ဝိုင်းခမ်းပုံမျိုးနဲ့ တူနေပြီ”



ဟူသောက စိတ်ထဲပုဂ္ဂိုလ်၌ မြှောက်နေပြန်၏။

“တပ်မဟူးကြီးစိုက်၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ဘေးကြောင်တဲ့လူပါဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဟန်တရုတ်သူရဲကောင်းတွေကို ခင်ဗျား တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ပေးမိချေပါဘူး။ မိမိရင် ခင်ဗျားပဲ နာမှာပေါ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကဲလိန်ကကျွန် အကြံဉာဏ်မဲ့ မိမိရဲ့တော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့များ သူ့ကိုယ်သူ တပ်မဟူးကြီး၊ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီးလို့ ဂုဏ်ယူနေသေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဟူသေး၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မြှောင်ယိုလန်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထိကပ်နေသဖြင့် မြှောင်ယိုလန်ခေရာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖျက်သွေးဆုံးလွှမ်းလျက် ပျံနေတော့သည်။

“သူ.....သူ.....သူ အခက်အခဲရှိလို့ ဝင်ပုန်းနေတာပဲ၊ ငါ့မှာ တော့”

မြှောင်ယိုလန်ခေရာ ယောက်ျားသားတစ်ဦး၏ ဟေဟွေအား၌ တိမ်းဖူးမိရင်း သူမပင်၏ ဒုက္ခကိုပါ ခံစားမိရလျက် စိတ်သောကျွေးပြီး ဗျာများနေရရှာလေတော့သတည်း။



အခန်း (၆၈)

အသားထဲက လောကီစကား

ဤခန်းအောင်ကြီးထဲတွင် စိတ်ဓာတ်အကျင့်မြဲနေသည်မှာ နှင်းတောင်ကလပ်ပိုင်ခွင့် သခင်ကြီးတူစပ်ကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤတောင်ကလပ်ထိပ်ပေါ်သို့ ချောက်လှိုင်ချောက်မိုင်း၊ သိမ်အတွင်း၌ သူ့အစေခံများကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ပေ။

အတယ်သို့ ဖြစ်သနည်း။

အတယ်ကြောင့် မိမိ၏အစေခံများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ရသနည်း။

သူ မတွေ့တတ်တော့ပေ။

သို့သော် တပ်မဟူးကြီး၊ ကျွဲကွပ်စိုက်နှင့်အတူ အထက်တန်း သိုင်းညာရှင်များ ချောက်ချိလာချိန်တွင် မိမိ စိတ်ဓာတ်ကျွေးကို ဖော်ပြရန်



မသင့်သဖြင့် ကုသဖြေဆောင်၍ နေခဲ့ရသည်။

သို့သော်... သဗ္ဗ

မိမိက ဂိုဏ်းဟုခေါ်အား တိုက်ခိုက်ရန် ပင့်ဖိတ်ခဲ့သည့် မြောင်  
ရင်ပုန်ကို တစ်နှစ်၌ သစ္စာပေးကာ ပမ်းခေါ်ရမည်ဆိုသောအခါ တုဂ်မိတ်  
၏ဖျက်နာမှုက သွေးပျံ့တော့ဟု ထင်ရလောက်အောင် ခြေဖွားနေတော့  
သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တံခါးထဲတွင် မြောင်ရင်ပုန်၏ ဝါထိန်သော  
မျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ တုဂ်မိတ်သာမက ကျွန်ုပ်လူများပါ  
လိပ်ပြာလွင့်ထွက်သွားမတတ် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့တာနဲ့ သရဲ  
တစ္ဆေကို တွေ့သလို မြစ်ကုန်ကြတာပဲ”

“တုဂ်မိတ်က မြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်၏။

“နောင်ကြီးမြောင်ရင်ပုန် စိတ်ထင်လို့မိသွား နောင်ကြီးကို  
တွေ့တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့က ထိတ်လန့်ပျောက်လဲလို့ အမှန်အတိုင်း  
ခန့်ခံရရင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြောက်နေတာက ဂိုဏ်းဟုခေါ်ပါဗျာ”

တုဂ်မိတ်၏ကေားက အဆင်ပြေသွား၏။

ဂိုဏ်းဟုခေါ်အား ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဤအလှူအတန်းအား စုဆောင်း  
နေခြင်းက တုဂ်မိတ် ပညာမကြောက်ရွံ့နေသည်ကို ဖော်ပြနေသည်။

အခြားသူများလည်း တုဂ်မိတ်ကိုသို့ပင် ကြောက်ရွံ့ကောင်း  
ကြောက်ရွံ့နိုင်သည်ဟု မြောင်ရင်ပုန်တွေးနေ၏။

“ကဲကဲ... နောင်ကြီးမြောင်ရင်ပုန် အခန်းထဲဝင်ပါဦး အခန်း

ပါမှာ အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး စကားပြောကြတာပေါ့”

တုဂ်မိတ်က မြောင်ရင်ပုန်အား ဂါရဝပြုကာ အခန်းထဲသို့  
ဂိုဏ်းဆောင်ပေါ်ဝင်လာလေ၏။

ခန်းမအလယ်ရှိ စားပွဲပိုင်းကြီးတွင် ထိုင်မည်ပြုကြသောအခါ  
မြောင်ရင်ပုန်က ဖွင့်မိကြည့် လိန်ချင်းနှင့် လက်ငှေ့ဆရာကြီးကျွန်းတို့  
အား နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုရင်း မေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးတို့လဲ ရောက်နေကြတာကို။ အင်အားကတော့  
အတော့်ကိုကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

လက်ငှေ့ဆရာကြီးကျွန်းက မြောက်ကပ်ကပ်ရယ်ရင်း...

“နောင်ကြီးမြောင်ရင်ပုန် စိတ်ထင်လို့မိသွား တကယ်ဆိုရင်  
ဒီနန်းတောင်ခြေခွေးဆိုတဲ့ကောင်ကို သိုင်းလောက ဗြိုင်ဘက်ကင်း  
မြောင်ရင်ပုန်တစ်ယောက်တည်း နိုင်နိုင်ပါတယ်ဗျာ။ သခင်ကြီး တုဂ်မိတ်  
ကသာ အစိုးရိပ်ကြီးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ပင့်ဖိတ်ခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့  
ကျွန်ုပ်တို့ မလိုအပ်ပါဘူး”

လိန်ချင်းကလည်း...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မိုးအောက်ပြေပြေ ပြိုင်ဘက်ကင်း နောင်  
ကြီးမြောင်ရင်ပုန်ရှိနေမှတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဘယ်မှာ လိုအပ်ပါတော့မလဲ။  
မိမိပေးပုံ လိုသလို လျှော့တွက်ရမိတဲ့အခါ မရှိတော့ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်  
ကျွန်ုပ်တို့ကလဲ သခင်ကြီး တုဂ်မိတ်ရဲ့ဆန္ဒကို ဘယ်ခြင်းနိုင်ပါတော့မလဲ  
ဗျာ”

ပြင်ထောင်ထဲမှ ဂိုဏ်းဟုခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ဆဲလိုက်သည်။



“ခွေးကောင်ကြီးတွေ ဟုတ်တိပတ်တိခို လိမ်ညှာနေလိုက်ကြတာ နေပေစေဦး။ ဒီကိစ္စတွေ့ပြန်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အချေခွဲဆုတ်ပစ်မယ်”

လူ့ဘေးလုံး ကိုယ်ထိုင်ခုံ၌ ကိုယ်ထိုင်မိကြသောအခါ ရွှင်မိကြည့်ကာ ဟန်ဆောင်ရယ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

“ကျွန်ကတော့ ရယ်ခွင်နေတာပဲဗျာ”

တုတ်တိုက်က နားမလည်နိုင်သောမျက်နှာဖြင့် ရွှင်မိကြည့်၏။ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ရယ်ခွင်နေတာလဲ”

“ဪ.....ကျွန်တို့က ဝိုင်းရုံးဟုတ်သလိုတော့ကောင်ကို အစိုးရီပီကြီးဦး စောင့်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝိုင်းရုံးဟုတ်သလို ဒီတောင်ပေါ်ကို ရောက်ရော မဲခွဲချေခက်ဖြူး ဆင်းပြေးမှာကို တွေ့မိလို့ပျား ဒီတောင်ပေါ်မှာ နောင်ကြီးမြောင်ရင်ပုန့် ရောက်နေတာသိရင် ဒီကောင် လာခဲ့မှာ တောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကိုတွေ့ဦး၊ ကျွန်က ရယ်ခွင်နေတာပါဗျ”

ဝိုင်းရုံးဟုတ်သလို ဆါသထွက်လွန်းသဖြင့် သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များ ထောင်ထလာသလိုပင် ထင်မှတ်သွားခဲ့သည်။

သူသည် မြင်ထောင်ထဲမှ ခုန့်ထွက်ပြီး ထိုဝကားပြောသူအား မိကိုးဆုတ်တစ်ရာလောက် ဝိုက်ပစ်ခွင်နေသည်။

ထိုစဉ် ‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းသွယ်ပေါ်လာပြီးနောက် မြောင်ရင်ပုန့်၏ အေးဆေးသောလေးပင် ပေါ်လာသည်။

မြောင်ရင်ပုန့်၏မျက်နှာကလည်း အလွန်တရာတည်ငြိမ်လှ



သုခ

သူ့အား မတရားလုပ်ကြံကြမည့်လူများပင် အလိုလို မြေပွားလက်များများ အေးခက်လာသည်။

မြောင်ရင်ပုန့်က.....

“ဒါတွေကို အသဘာထားစမ်းပါဦးဗျား ကျွန် မလှင်လို့ ပေးစမ်းပါမလှစေဦး”

တုတ်တိုက်က ကဟုကာယာ ပြောသည်။

“ဘာများလဲ ပေးပါ.....ပေးပါ”

မြောင်ရင်ပုန့်က တုတ်တိုက်ကို မကြည့်ချေ။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးစာနီကိုသာ ကြည့်သည်။

“နောင်ကြီးစာနီက ဘယ်နှယ် ဒီရောက်နေတာလဲ။ ပီကင်း အကျွန်းထောင်ထဲက ဘယ်လိုလွတ်လာခဲ့တာလဲ။ တဆိတ်လောက် မှင်ဖြူပါဦးလား”

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးစာနီသည် ဤမေးခွန်းကို ပျော်လင့်ထားပြီးခဲ့ချေ။ မြောင်ရင်ပုန့်သည် ဤမေးခွန်းကို သေထုတ်ပိုက်ပေးနေသည်။

ဖန်သည် ထိုင်ရာမှ ထထင်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် မြောင်ရင်ပုန့်အား လက်နှစ်တက်ဆုတ်ကာ ဂရုပြုလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးမြောင်ရင်ပုန့် တစ်ယောက်တည်း ပီကင်း ချေပြည်တော်ကို ဝင်ပျေသွားတဲ့သတင်းကို ကျွန် ကြားပြီးပါပြီ။ ကျွန်အတွက်နဲ့ ဒီလို လာပျေတာကို ကျွန် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို ဒီ



တစ်သက်ပတ်ပြန်၊ နောင်သက်တော်ကတောင့် ချစ်လို့ပျာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ နှုတ်ချီ၍ ဝမ်းတွင်းမီးခွေ၏ လျှာဖျာ၌ အဆိပ်ဟူသော သဘာဝ်ပြင်း ရှိ၏။

ထိုလူတို့နှင့် အဆွေဝတ်ပုန်းခွဲခြင်ကြည့် မိမိကိုယ်မိမိ သက်သေခြင်း မည်ပေသည်။

မန့်က ဆက်ပြောလေ၏။

“ဝိကင်္ဂဆကျွန်းထောင်ကြီးထဲမှာ နောင်ကြီးအစွမ်းပြသွားတဲ့ အတွက် မန်ချူးခေကရာဇ်ရဲ့ ကိုယ်ပုံတော်ကြီးတွေ တော်တော်ကလေး ခေတ်ရာရာကုန်တယ်လို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တို့က မျိုးချစ် သိုင်းသားတွေနဲ့ အစွမ်း ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိသွားတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သာလို့ မဆုံးမိဘူး”

မြောင်ရင်ဖုန်းက ခံစားမှု ကင်းမဲ့သော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်အေးအေး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်က နောက်ကြိုးဖန်ကို ဝိကင်္ဂဆကျွန်းထောင်ထဲမှာပဲ ရှိနေမယ်လို့ ထင်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ် ဝင်သွားတဲ့အခါမှာ နောင်ကြီးဖန် မရှိတော့ဘူး။ နောင်ကြီးဖန် ဘယ်လို လွတ်လာသလဲဆိုတာပဲ ကျွန်ုပ် သိခွင့်တယ်”

မန့်က မြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်၏။

“ဒီလိုပါပဲနော်၊ နောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖုန်း ချောက်ပလာခင်မှာပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျွန်ုပ်လှအဖွဲ့က အဖွဲ့တူခင်းလေးတွေ အဖွဲ့တူ တူတွေ အစ်ကိုကြီးတွေဟာ အကျွန်းထောင်စောင့်တွေနေရာမှာ အစားထိုး ဝင်လာပြီ”



ကျွန်ုပ်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖုန်း လောကယ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်ုပ် ဝိကင်္ဂဆကျွန်းထောင်ထဲမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီထောင်ကလပ်ပေါ် ချောက်နေရတဲ့ကိစ္စကတော့ သခင်ကြီး တုတ်ကို မန့်ဝိတ်တဲ့ကိစ္စပါပဲနော်။ ရှိစနိုးဟုဖေဆိုတဲ့ နှင်းတောင်မြေခွေကို နှိပ်နှင်းချိတ်ပါ”

မြောင်ရင်ဖုန်းသည် အေးအေးအေးအေးအေး နေတတ်သူဖြစ်၍ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်နှင့် ကန့်ကွက်ခိုက်တို့ လက်ခံခိုက် သစ္စာပေးကနေသည် အမှုကို မချိတ်မဆွေ။

မြောင်ရင်ဖုန်းသာ သိုင်းလောကထဲ၌ တကယ် နှစ်စမ်းလျှင် ‘မန့်’ကဲ့သို့ ဖန်တရုတ်များအပေါ် သစ္စာပေးကသွားသည် အသာထဲက လောက် အပြောက်အပြားကို မုဆွေတွေ့ရှိပြီး ယခုထက်ပို၍ သတိရှိလာပေလိမ့်မည်။

စင်စစ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်သည် ပထမပိုင်း၌ မျိုးချစ်သိုင်းသား၏စစ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် တစ်ကြိမ်တွင် တပ်မမှူးကြီး ကန့်ကွက်ခိုက်၏ ထောင်ချောက်အတွင်း စင်းစင်အပီ ခံသွားခဲ့ရသည်။

ကန့်ကွက်ခိုက်သည် ကြားကိုယ်စားလှယ်များ ဝေလွတ်လျက် ‘မန့်’အား မန်ချူးတို့ဘက်ပါအောင် သွေးစေတင်စဉ်ပုံစံခေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ငါးကြိမ်တိတ် သွားချောက် တွေ့ဆုံဆွေခွေခဲ့သည်။ ကိုယ်စားလှယ် ငါးယောက်စလုံး အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး တပ်လန့်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုမှ နောက်ပိုင်းတွင် ‘မန့်’အား စည်းပုံမဲ့သူ မရှိတော့ပေ။



၁၆ ❀ တစ္ဆေသိုလ်ဇေလင်းအောင်

ထိုသို့ ဖန်တစ်ယောက် ကျွဲကွပ်စိုက်၏လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့သည့်သတင်းသည် တရုတ်ပြည် မြို့ပြနဲ့သိုင်းလောကအတွင်း တောမီးပမာ ဖျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဖန်တစ်ယောက် မည်သို့ လွတ်မြောက်လာသည် သတင်းကိုမူ မည်သူ့မှ အတိအကျ မသိရှိကြပေ။ ထိုစဉ်က စာတ်ကြောင်းသည်ကား.....။



စခန်း (၆၉)

ရွှေစက္ကနားများ စုသားပစ်လယ်

ပီကင်းအကျဉ်းထောင်ကြီး၏ အကျဉ်းခန်းတစ်ခုထဲတွင် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်သည် ဟိုဟိုသည်သည် စကြို လျှောက်ခံနေ၏။ သူသည် ကျွဲကွပ်စိုက်၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်သူ အတော်ကလေး စိတ်ပျက်နေသည်။ အကျဉ်းခန်း၏ သံတိုင်ကြီးများက အလွန်တရာ ကြီးမားခိုင်ခန့် ပြုသည်။ ထိုသံတိုင်ကြီးများကိုတော့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်အနေဖြင့် ချိုးပစ် မိလို့ပေး မရှိပေ။ မကြာမီ သူ့ထံသို့ ကိုယ်စားလှယ်ငါးဦး ရောက်လာခဲ့၏။ သူတို့သည် မိုက်မိုက်မိမိ ဝှံ့ဝှံ့တင်းတင်းပင် ဖန်၏ အချွပ်ခန်း





အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။

ဖန့်သည် အတော်ကလေး ခေါ်သတ္တန်သော်လည်း သူ့အတွက် သူ ထိန်းနိုင်ခဲ့၏။

သံတမန်များပဟာ ကြားမှ ဝင်ရောက်လာသူများကို သက်ညှာခဲ့သည်။

သူ့ခေါ်သကိုသာ ဓက်ကုန်လွတ်ပေးလိုက်လျှင် ထိုကိုယ်လှယ် ငါယောက်စလုံး ပရတပြည်၌ စံမြန်သွားကြရမည် သေချာနေပေသည်။

သို့သော်.....တစ်နေ့.....

+++

“နောင်တော်ကြီး ဖန့်”

အကျွန်တော်ပါးပေါက်အံ့အပြင်မှ ခေါ်သံကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖန့်အောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖန့်က ခပ်ထန်ထန် ပေးလိုက်၏။

“ဘာကိုစွဲလဲ...ဆိုစမ်း”

“နောင်တော်ကြီးကလဲ ခေါ်သံချည်းပဲကိုး အမှန်ကတော့ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ နောင်တော်ကြီးကို ဒီလို ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်း အစီအစဉ် ပန့်ပါဘူး”

“ဘာလဲ.....ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းဘဲနဲ့ တစ်ခါတလဲ သတ်ဖို့ အစီအစဉ် ပန့်သလား”



“ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့.....နောင်ကြီးပန်က ဘုရားကလေး ပြောနေတာကိုး အဖမ်းတော့ ကျွန်တို့ ဖန့်အောင်တွေဟာ နောင်ကြီးတို့ ဟန်တရုတ်တွေ အဖမ်းရဖို့ နိုင်လို့မင်းထက် မအုပ်ချုပ်လို့မိဘူးချေ”

“ဒါဖြင့်ပင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဖန့်အောင်တွေကို မြန်ကြတော့”

“ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့.....နောင်ကြီးက တွက်ယံခေါ်သကြီးတာကိုး အဖန်ကုန်ရဖို့ ကျွန်တို့ဟာ တရုတ်သိုင်းလောကထဲက သိုင်းသမားကြီးတွေကို ခေါ်အားကိုးပါတယ်။ တရုတ်သိုင်းသမားကြီးတွေကို မြို့စားနယ်စား ပြုစေတဲ့ ခန့်ပြီး ကိုယ့်လူပျိုးကို ကိုယ်မြန်ပြီး အုပ်ချုပ်စေချင်တယ်”

“ကျွန်တို့က ဘယ်နေရာမှာမှ တိုက်ခိုက် ဝင်မပါလိုဘူး။ နောင်တော်ကြီးဖန့်လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးကသာ ကိုယ့်လူပျိုးတွေကို ကိုယ်မြန်ပြီး နယ်စားပယ်စားကြီးအဖြစ် အုပ်ချုပ်ရင် ဟန်တရုတ်လူမျိုးမိတွေ အဖမ်းရဖို့ အကျိုးရှိလာမှာ သေချာပါတယ်”

“ဒီအတွက် တရုတ်တွေအားလုံးလဲ ကောင်းပေမယ့် နောင်ကြီးကို ပုဂ္ဂိုလ် ပျိုးချစ်သိုင်းသမားကြီးတွေလဲ စိတ်ကေ့နပ်ပေမယ့် ဒီအချက်ကို နောင်တော်ကြီးဖန့် လက်ခံရင် ဓာတ်ချစ်ကြီးကန်လဲဟာ မုချ သဘောကျ ပြီးပါမှာ သေချာပါတယ်”

ကိုယ်စားလှယ်ငါယောက် လာရောက်ဆွေးနွေးစဉ်က အလွန် ချောတင်ဟန်ပြတ်သာဆိုသော ဖန့်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့စေခဲ့သောလောကလည်း

+++



“နယ်စားပယ်စားကြီး”

ထိုအသံသည် ဝန်ဦးနောက်ထံ ပြည့်ဟောင်းနေသည်။

နယ်စား ပယ်စားကြီးတစ်ဦးပဟ နေနိုင်ရန်အတွက် လူ့

ယောက်သည် အချိန်မည်မျှ ကြိုးစားရမည်နည်း။

ထိုစဉ်.....

“ကျွန်တို့ နေထိုင်နေရုံတွင်းကို ဝင်လာတာနဲ့ ဝေဖန် ကြည့်

ဟာ နောင်ကြီးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့

ဆိုတာ နောင်ကြီးတို့လို သိုင်းအဖေကဲ့အဖေကြီးတွေကို ဝေဖန်ကြည့်

က ဖွဲ့စည်းပြတ်နိုးလို့ပါပဲ”

တပ်မဟာကြီး ကျွဲကွမ်စိုက်သည် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုး

ထိုးလွှက်.....

“ကျွန်ုပ်ကြည့်ပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ သိုင်းပညာအတတ်ထားတဲ့ အဖေ

အဖုန်းကလေးလို့ တစ်ခြား ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝေဖန်ကြီး

ကျွန်ုပ်ကို တကယ်ပဲ သို့မဟုတ်ပဲ အဖေအဖေကဲ့အဖေကြီးတွေ

နောင်ကြီးနဲ့ လိုက်နာရုံအတွက်ဆိုရင် ဘာပြောစရာ ရှိပါတော့မလား။

ဝန်ဦးမှာ အပြောကောင်းလှသော ကျွဲကွမ်စိုက်၏ ချီးမြှင့်

ဖွားသည်စကားပင်လယ်ထဲ၌ နှစ်ဖွဲ့စု ပြုလာလေပြီ။

အိမ်တော်ကြီးတွေ၊ ဓမ္မရာသီစံနန်းအိမ်တော်၊ ပိုးရောင်

ရာသီစံနန်းအိမ်တော်၊ အောင်ရောင်စံနန်းအိမ်တော်၊ အိမ်တော်

သုံးရာမှာ ဘုရင်တစ်ပါးလို စံစားနိုင်မယ်။ ဓမ္မ ရွှေ ဝေ ကျောက်သံပတ္တ

တွေဟာ သုံးမကျန် ယူမခန်း.....။

❀

www.burmeseclassic.com

‘တော်တော်.....’

ကျွန်ုပ်ထောင်စွာ ဟန့်တား တားမြစ်လိုက်သည့် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး

၏အသံကြောင့် ကျွဲကွမ်စိုက်မှာ ဖွတ်တစ်ရက် စကားပြော ရပ်သွား

လှသည်။

သူသည် ဝန်ဦးအား နားမထည် သဘောမပေါက်သည့် အကြံ

ပြောကြည့်သည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီရောဂါတွေ မက်တာပင်လို့ ခင်ဖျားကို ဘယ်သူ

ပြောလဲ။ ဘယ်လိုပဲအဆရာကြီးတွေကမှ ခင်ဖျားပြောတဲ့ စံနန်းတော်တွေ

ကလေးတွေကို မဟက်ဘူး”

ကျွဲကွမ်စိုက်၏ဦးခေါင်းထဲ၌ လက်ခနဲ တောက်ပသွားတော့

လှသည်။

လူသည် တစ်ခုခုတော့ တပ်မက်ရမည်။ လူဆိုသည်မှာ

လောကသားဖြစ်သည်။

ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို တပ်မက်လျှင် တပ်မက်၊ ဥစ္စာနေကို

တပ်မက်လျှင်တပ်မက်၊ ဤသို့ မဟုတ်လျှင် ပညာကိုသာ တပ်မက်ရ

မလိမ္မာမည်။ ကျွဲကွမ်စိုက်က ဝတ်တော်၊ ပြောတော်

“အင်းခေ.....ကျွန်ကလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားတွေကို

ပြောမိတာကိုး နောင်ကြီး ဒေါသဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်စရာပဲပေါ့။

ကျွန်ကလဲတော့ ဒါတွေကို နောင်ကြီးစနစ် စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ကျွန်

တို့ကလဲအမြဲစား ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ နောင်ကြီးစနစ်ဟာ သိုင်းပညာကို

တပ်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

❀

www.burmeseclassic.com

ဝန်မှာ ခုတ်တရက် ငြိမ်ကုသွားသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်ဟာ နောင်ကြီးဝန်ကို မရိယာယ်ထဲ  
ဖမ်းခဲ့လိုသာ အခုလို ဖမ်းနိုင်တာပါ။ တကယ် သိုင်းပညာနဲ့ ဖမ်း  
ဆိုရင်တော့ ဝေလာဝေပဲ”

ထိုကောသည့် ကျွဲကွပ်စိုက်ပြောသည့်ကောသည့်ကောသည့်  
ဝန်အဖို့ နားဝင်အချိန်ဆုံးကောသည့် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူပါးလူနပ်ဖြစ်သော ကျွဲကွပ်စိုက်သည် ဝန် မည်မျှ  
ဖြစ်သွားသည်ကို ခုတ်တရက် သူကချင်းပင် မိုက်မီလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှ ကိုတိ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟင်းဟင်းဟင်း.....သိပြီ.....သိပြီ ဒီလူရဲ့ပျော့ကွက်ကို သ  
ဒီလူဟာ စည်းစိမ် ရွှေ ဓွေ ခုတ်နာတွေကို တကယ်တမ်း မက်တဲ့  
မဟုတ်ဘူး။ သူ မက်တာက သိုင်းပညာပဲ။ ဒီလူကို သိုင်းလောက  
အမိပတ်အဖြစ် ပြောကပ်ဖို့ ပြောပယ်ဆိုရင် သူဟာ ပုဏ္ဏားကို ဝေလာ  
ကောင်း ပါလောမယ့်လူပဲ”

ကျွဲကွပ်စိုက်သည် ထိုနေ့၌ ဤမူလောကီသာ စကားပြော  
ပြန်သွားအံ့။ မပြန်မီ လေးစားစွာ ဂရုစိုက်လှည့် ပြောသွားဝေဝေသည်။

ထိုအပြစ်အမှုမျိုးကို ဝန်သည် အလွန်နစ်နီးကြိုက်သဖြင့် ကျွဲ  
စိုက်၏ အပြစ်အနာအသာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ချေဖျက်လိုက်ပါ  
သည်တကား။



အခန်း (၄၀)

ခေးကွက်ခေးစေ့ ယှဉ်ထက်ခေး

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်ကား မန်ချွန်စစ်သားများ တီးတိုးတီးတိုး  
သန်းခိုး လုပ်နေကြသည်ကို ဝန် မကြာခဏ တွေ့မြင်ရဝေသည်။

သုံးခုရက်ခန့် ကြာသောအခါ ဝန်သည် ထိုလူများ ဘာပြော  
သည်ကို သိရင်လာအံ့။

ထို့ကြောင့် သူနှင့် ခပ်လှုပ်လှုပ်၍ ခိုနေသည့် တခုတ်အကျဉ်း  
သားတစ်ဦးအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်မိတော့သည်။

“ဟေ့.....ဒီမန်ချွန်စွဲ ဘာပြောနေကြတာလဲ မင်း တစ်ခုလုံး  
တစ်လမ်းနဲ့ ဝှံ့စမ်းလမ်း”

ထိုလူက ဝန်အား ခိုသေလေးစားစွာ ဂရုစိုက်ပြီး.....



"စိတ်ချပါသင့်မှာ ကျွန်တော် စုံစမ်းပါမယ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး  
အေးဖွယ်စွာ ခေလိုက်ပါ"

မကြာမီ ထိုတက္ကသိုလ်အကျဉ်းသားထဲမှ အကြောင်းစုံကို သိ  
တော့သည်။

မန်ချူးအစောင့်များ ပြောနေသည့်အကြောင်းမှာ အဖွဲ့  
ကြီးဝန်သည်သာ တရုတ်ပြည်၌ အတော်ဆုံး သိုင်းဆွဲမာကြီးဖြစ်ကြောင်း  
အတော်ဆုံး သိုင်းဆွဲမာကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်စိုက်နှိုင်းရုံသာ  
မရှိပေဘဲ မထက်မြက်သည့် သိုင်းဆွဲမာများက သိုင်းလောက ခြံ  
ဘက်ကင်း မိုးအောက်မြို့ပြင် မြိုင်ဘက်ကင်း အစရှိသဖြင့် နာမည်  
များစွာရသော ရွတ်တိုင်းဆိုင်ရာကဏ္ဍအကြောင်းတပ်မဟုတ်ဘဲ ကျွဲကွပ်စိုက်  
သည် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ဝန်ကို အလွန် ခိုသေလေးစားကြောင်းသိရတော့  
သိက္ခာအကျ မခံလိုသဖြင့် ကိုယ့်မန်ချုပ်ကိုယ် ခေပြင်သာဖြစ်ကြောင်း  
စေသည်ဖြင့် သိရှိလိုက်ရတော့သည်။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ဝန်သည် ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ  
တပ်မဟုတ်ဘဲ ကျွဲကွပ်စိုက်အား အလိုလို ခင်မင်သွားမိတော့သည်။

ထိုမှ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွဲကွပ်စိုက်က ဝန်အ  
လာရောက်စကားပြောသောအခါ ဝန်သည် စိုက်အား ပြုစုပြုရယ်ရ  
လက်ခံ စကားပြောတော့သည်။

စိုက်ပြောသည့်စကားများမှာ ဝန်အား မိုးကျသည့် စကား  
များသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

"ကျွန်က တကယ်ပဲ မခံချင်ဘူးနော် ဘယ်နယ်မှာ သိုင်း

မဟာမာရီယောက်တည်ကာ သို့သော်လည်းလောက ယူထားတယ်လို့  
မနက်ကြီးအနီးလိုလှူချီးကျူးတော့ အလိုလို တိမ်မြုပ်နေတယ်" ဒါဟာ  
ပုဂံဟောင်းနဂါးဦး စောင်ခြမ်းပေါ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ"

ဝန်က.....

"ဘာများလဲနော် ကျွန်တော့ နောင်ကြီးစိုက်ပြောတာကို  
နားမလည်ဘူးနော်"

"ဟာ.....ဘယ်နယ်မှာ၊ ပြောင်ရင်စုန်က သူ့ကိုယ်သူ သိုင်း  
လောက မြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့၊ မိုးအောက်မြို့ပြင် မြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့  
ဓမ္မဗျူဟာနာတန်မိုးရွာတဲ့ ကြားစကောင်းသေးတဲ့လားနော် ကျွန်ဟာ  
သိုင်းပညာတွေကို လိုက်ပြီး ဆည်းပူးနေတဲ့လူပါ နောင်ကြီးအဖို့ 'ကိုး  
ကိုးလီ ရှင်ဆယ်တစ်'လို့ ခေါ်တဲ့ မားကွက်ကသာ သိုင်းလောကဆို  
မြိုင်ဘက်ကင်းစားကွက်ပါ"

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဝန်မှာ အလွန်တရာ အံ့ဩယုံကြည်သွားလေ  
တော့သည်။

"ဤ...နောင်ကြီးစိုက်က ကျွန်မို့မားကွက်ကို နာမည်တောင်  
မိနေမိလားနော် ဘယ်လို သိနေတာလဲ"

"ဒီလိုပဲပေါ့နော် ပုပ်ရင် ပေါ်တာပဲ ဟုတ်ရင် ကျော်တာပဲ  
တကယ်တော့ ကျွန်က နောင်ကြီးအဖို့နဲ့ သိုင်းပညာ ဖလှယ်ရင်နေတာ  
ကြာပါပြီ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကလဲ သိပ်ပညာမမှတ်တော့ မလှယ်ရဲဘူးပေါ့  
ဧ"

"ဟာဟာဟာ..... ဒီလောက်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မရှိမိမိမိမိ

နောင်ကြီးစိုက်ရာ၊ နောင်ကြီးရဲ့အစွမ်းကုန်လဲ ကျွန်ကြားဦးသားခေါ်  
ကျွန်ကွမ်စိုက်က မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် ဟန်ဆောင်၍ ပြောလေ  
သည်။

“ကျွန်ကတော့ ငါးလုံးခေါင်းထဲ လသာနေတဲ့လူပါဗျား  
နောင်ကြီးမေနှိုနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ငိုရန်ကြော့နဲ့ လမ်းထဲ ကွာခြားသွားမှာ  
သေချာပါတယ်”

“ဟားဟားဟား..... သိမြင် လာလေဗျား ကျွန်မို့ တစ်ကွက်  
နှစ်ကွက်လောက် စမ်းကြည့်ကြရအောင်”

“ဟာ.....ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်ဗျား ပညာချင်း ဖလှယ်ချင်  
နေတာ ကျွန်မှာ တစ်ပိုင်းပေးလောက်ပါ တကယ်လို့ ပညာလှယ်ရင်  
ကျွန် နှုံးသွားတဲ့အခါ နောင်ကြီးမေနှိုကို ကျွန် လက်ထွတ်လိုက်ရတော့မှာ  
ပေါ့ဗျား ဒီလိုလဲ မစွန့်စားမဲ့ဘုရ”

ဖန်က ကျွန်ုပ်တို့ကြိုစွာ တဟားဟား ဖော်ချယ်လေတော့၏။

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျား ကျွန် ကတိပေးတယ်  
ခင်ဗျား နှုံးလဲ ကျွန် ဒီအခန်းထဲက ထွက်မပြေးဘူးဗျား ကဲ.....  
ကျွန်မဲ့ကတိကို ယုံတယ်မဟုတ်တာ ဝင်မို့ပေတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပညာချင်း  
ဖလှယ်မယ်”

“ဟုတ်မှလဲလုပ်မိ နောင်ကြီးမေနှိုရာ”

“ဟာ ကျွန်က အဖွဲ့ချုပ်ကြီးတစ်ဦးပါဗျ ကိုယ့်စကားမှ ကိုယ့်  
တန်ဖိုးမထားရင် ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားတော့မှာလဲ”

ထိုစဉ် ကျွန်ကွမ်စိုက်၏ ကိုယ်ခံတော်ကြီးများက အကွင်းခေခန်း

မေနှိုထံ သိုင်းကပ်လာကြ၏။  
ကျွန်ကွမ်စိုက်က မောင်ခဲလိုက်သည်။

“ဟေ့.....မင်းတို့တတွေ ဘယ်သူမှ မလာကြနဲ့ တော်ကြာ  
နောင်ကြီးမေနှိုက သူ ထွက်ပြေးမှာမို့လို့ မင်းတို့ကို ခေါ်ထားတယ်လို့  
မယ်မေနှိုမယ် ငါတို့ ဒီမှာ သိုင်းမညာမလှယ်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်”

ကိုယ်ခံတော်ကြီးများသည် ချက်ချင်းပင် လှည့်ထွက်သွားကြ  
လေတော့သည်။

+++

ထိုစဉ် ဖန်က.....

“ဟေ့ဟေ့.....နေကြ.....နေကြ မင်းတို့နို့လဲ ငါကထွက်မပြေး  
ဘူး မင်းတို့ မနို့လဲ ငါက ထွက်မပြေးဘူး။ ငါ ကတိပေးထားပြီဆိုပါ  
မိတ်ကိုမိ တုံ့ပိုင်းပညာလှယ်တာကို စောင့်ကြည့်ကြမေဗျား ဘယ်နှယ်လဲ  
မကောင်သားလား နောင်ကြီးစိုက်”

ကျွန်ကွမ်စိုက်က ဖန်အား လေးစားစွာ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး.....

“နောင်ကြီးမေနှိုနဲ့ စိတ်ထားမိုက်ကြည့်မှကတော့ တကယ့်ကို  
ခံစားလောက်တာပါမိဗျား ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျွန်က မပုံမရဲ ပညာပြိုင်ရ  
တော့မှာပဲ”

ကျွန်ကွမ်စိုက်သည် တခန်းထွက်ကိုမူပြီး ဖန်အကွင်းခေခန်းထဲ  
သို့ ဝင်သွားတော့သည်။ အပြိုင်တွင် ကိုယ်ခံတော်ကြီးများက စောင့်ကြည့်  
နေကြ၏။

ကျွန်ကွမ်စိုက်က ဖန်အားဖော်တစ်ချောင်း လှမ်းပေးစေ.....

"ကဲ.....နောင်ကြီးနဲ့ ကျွန် ဘေးသိုင်းပညာပညာပညာရအောင်"

"ဟားဟားဟား..... ဒီလိုမှမို့ ကျွန်လဲ ဒီထဲမှာ ညောင်ညောင်  
နေတာနဲ့အတော်ပဲ ကဲ..... ဖြိုင်ကြပယ် သင်ဖျားက စေပတော့"

မကြာမီ ဘေးသိုင်းချိုင်ပွဲကြီး စတင်တော့သည်။

• မန့်က သူ၏ 'ကိုးကိုးလီ ဝှစ်ဆယ့်တစ်' ဘေးကွက်ကို သုံး၏။  
ကျွန်ုပ်တို့စိုက်သည် ဘေးကွက်ထဲမှ ဟာကွက်မိခင်း မြောက်မြား  
စွာကို တွေ့ရှိရသည်။

သို့သော် သူသည် လူပျိုလူနပ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ  
ထိုဟာကွက်များကို မသိရတတ်ဘဲ မသိမမြင်လေဟန် ကျော်လွှားသွားခဲ့  
သည်။ ဤသို့ဖြင့် တိုက်ကွက်မိခင်း သုံးရာကျော်လာတော့သည်။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအန်လည်း မောဟိုက်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့စိုက်သည်  
မန့်လောက် မပေးသေးချေ။

သို့သော် သူသည် 'မိန့်ထက် ပို၍မောပန်းလေဟန်ဖြင့်  
ဟန်ဆောင်နေတော့သည်။ ခွေးသီးခွေးပေါက်ကြီးများလည်း ပိုကျနေ  
သည်။

နောက်ဆုံး အကျဉ်းခန်းထောင့်၌ ကျွန်ုပ်တို့စိုက် ပိတ်မိပ်  
လိုက်ရသည်။ ဤသို့ ပိတ်မိပ်ရရှိ ကျွန်ုပ်တို့စိုက်က တမင်လုပ်လိုက်ခြင်း  
ဖြစ်ပေသည်။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမန့်ကမှ ကျေနပ်စွာ ပြောရင်း မေးလိုက်လေ၏။

"ဒါကတော့ မတော်တဆ ရောင်ပိတ်မိသွားတာပဲလား ကဲ.....

နောက်တစ်ပွဲထက်ပြီး စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

ကျွန်ုပ်တို့စိုက်က နုပူမှခွေးများကို သပ်ချရင်း စိတ်ပျက်လက်  
ပျက် ပျောက်လာသည်။ သူသည် ဘေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ချရင်း.....

"ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ဒီလောက်မည့်ဘူး ထင်မှတ်မိမိတယ်လား  
မတော့ ဘာမှ သုံးမရတဲ့ကောင်မုန့်၊ သီရတော့ဘယ်၊ ဖွက်လိုက်လေရာ"

ကျွန်ုပ်တို့စိုက်သည် စကားပြောရင်း မဟာဟိုက်နေသည်။  
ကျွန်ုပ်တို့စိုက်က.....

"တောင်တစ်တောင်ထက် အခြားတောင်တစ်တောင်က  
ပို၍ပိုတယ်ဆိုတဲ့ သိုင်းလောက စကားပုံက တကယ်မှန်တာကိုးဗွ  
အင်းလေ..... နောင်ကြီးမန့်ကိုတော့ ကျွန် လုံစ မမိဘူးဆိုတာ ကျွန်  
ပဲမနေတော့ နည်းနည်းခံသာသေးတာပေါ့ဗျာ"

ကျွန်ုပ်တို့စိုက်၏ ကိုယ်ရံတော်ကြီးများသည် သူတို့၏တပ်မမှူး  
ကြီး မည်သည့်ပရိယာယ်ဆင်နေသည်ကို ကောင်းစွာခိုင်းမိကြသဖြင့်  
အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမန့်ကိုသာ ထပ်မံတလဲလဲ ခိုးကျွေးနေကြလေတော့၏။

ကိုယ်ရံတော်ကြီးများ၏ ခိုးကျွေးစကားများကြောင့် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး  
မှာ တိပ်ပေါ် ဒန်းစီးနေတော့၏။

သူ့ကိုယ်သူ သိုင်းလောကချိုင်ဘက်ကင်း သိုင်းသမားကြီးအဖြစ်  
မှတ်ထင်သွားရမိလေတော့သတည်း။



'ဒီ ဖန်ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့ကျွန်ုပ်လူအဖွဲ့မှာတော့ အတော်ဆုံးလို့ပဲ  
မှီ လူရဲ့ နားလက်သည်းကုတ် သိုင်းပညာဟာ တကယ်ကြောက်စရာ  
မဟာဝိစာယ၊ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ သိုင်းသမားပဲဖြစ်ဖြစ် နား  
လက်သည်းကုတ် သိုင်းပညာနဲ့ အကုတ်ခံလိုက်ရရင်တော့ အဲဒီလူရဲ့  
အနီးကတော့ အကြောတွေထဲကို ဖန်ရဲ့လက်ချောင်းတွေက သံချောင်းတွေလို  
ပေါ်ပျားပြီး ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်၊ ဖန်ရဲ့ပညာထဲမှာ အဲဒီပညာဟာ  
အကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲလို့'

ကျွန်ုပ်တို့ကသည် ထန်တွေနဲ့ခဲကေားများကို ကြားပြီးသော  
အခါ အကြောက်သစ်များ ပေါ်လာသည်။

သိုင်းလောက၌ မြောင်ရင်ဖုန်သည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသဖြ့်စ်၏။  
မြောင်ရင်ဖုန်နှင့်ဖုန်သည် အလွန်တရာ ရင်းနှီးသောသူများ

ဖြစ်၏။

ယခု ဖန်အား ငါးစာသဖြ့်စ် သဘောထား၍ အကွင်းထောင်ထဲ  
ထည့်ထားလျှင် မြောင်ရင်ဖုန်သည် မုချသေချာ လာကယ်တင်မည်။

အကယ်၍ ထိုသို့မဟုတ်၊ ဖမ်းဆီးလျှက်မှ မြောင်ရင်ဖုန်  
ပုတ်မြောက်သွားလျှင် ဖန်ကို စည်းခွဲသိမ်းဆွင်ပြီး မြောင်ရင်ဖုန်အား  
နားလက်သည်းကုတ် သိုင်းပညာဖြင့် အလစ်ပစ်ပိုင်ပေမည်။

မြောင်ရင်ဖုန်သည် ဖန်ကို ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ သတိလက်လွတ်  
မိနမည်မှာ မုချဟု ကျွန်ုပ်တို့က တွေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကကား အလွန်တရာ ဉာဏ်ရှိဉာဏ်နက်များလှသူ  
ပေတည်း။

အခန်း(၃၁)

နားလက်သည်းကုတ်ပညာနှင့်

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်သည် တပ်မဟူကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကိုသာမက  
ရွှေရန်အတော်မှ ကိုယ်ရံတော်ကြီးများကိုပင် သူ၏ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေများ  
ပမာ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံကေားပြောတော့၏။

တပ်မဟူကြီး ကျွန်ုပ်တို့သည် သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍  
မိမ့်ကြားနေသည့် ဖန်၏ကေားများကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် လေးလေး  
နက်နက် နားထောင်နေသည်။

သို့သော်.....

တကယ်တမ်း သူ့နားထဲဝင်နေသည့် စကားလုံးများမှာ သူ့စည်း  
ခွဲထားခဲ့သည့် ထန်တွေနဲ့၊ ပြောကြားခဲ့သည့်စကားများသာတည်း။

ထန်တွေနဲ့က.....



ခန့်၏ သိုင်းပညာကြွယ်ဝ ဆုံးသွားသောအခါ ကန့်ကွက်စိုက်က  
ခန့်အား သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး တစ်ဖက်ပြည်သိုင်းလောက၏ အပိပတ်  
အပြစ် ခံယူရန် အကြံပေး တင်ပြတော့သည်။

နောက်ဆုံး သိုင်းပညာကိုတပ်မက်လှသော အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏  
သည် တပ်မဟုတ်ကြီး ကန့်ကွက်စိုက်နှင့် အလိုတူ အလိုပါ ဖြစ်သွားစေ  
တော့၏။



စခန်း (၃၂)  
စားသွားစေသက် ပျားစာစိခသူက်

နှင်းတောင်ကလပ်ထိပ်၌ မြောင်ရင်ဖုန်သည် အခြေအနေများကို  
ပြုပြင်စေရာပေး၏။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအားလုံး သစ္စာဖောက်လောက်  
အားများသည်သာ ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သူ တွေး၍ မပေါက်ဘဲ  
အနာမိလေသည်။

မြောင်ရင်ဖုန်သည် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအဖို့ လွတ်မြောက်လာသည်  
ကို တစ်နှစ် မပေးမြန်းတော့ချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လွတ်မြောက်လာပုံ အသေးစိတ်  
အစဉ်များ မြန်မြန်ပြောနေခြင်းအားဖြင့် တန်ဖိုးရှိသောအချိန်များ  
အဖွဲ့ချုပ်အဖို့ ကုန်ဆုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်လာသောကြောင့်တည်း။





သူသည် နှင်းတောင်ကလပ်ပိုင်ရှင် သခင်ကြီးတုစပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“နောင်တော်ကြီးမိန့်ခွဲ ကိစ္စကတော့ လွတ်မြောက်လာပြီ သိပ်စာချဲ့စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ နောင်ကြီးတုစပ်ကိုမှာတော့ အစကတော့ သိပ်ကြီးမားနေတယ်လို့ဆိုတော့ ကျွန်လဲ ခုညီးခုညီးစိတ်ပျက် အခက်အခဲက ဘယ်လိုအခက်အခဲလဲ”

“ကျွန်အတွက် အခက်အခဲကတော့ နှင်းတောင်မြေပေါ် အပည့်တွင်တဲ့ ခိုစနိမ့်ပေးပေးပါလား”

“ဟုတ်လား။ ဒီကောင်က နောင်ကြီးတုစပ်ကိုနဲ့ ဘယ်လို ခွဲကြတာလဲ။ ဘယ်ခါတုန်းမှာ ခုနိမ့်ပြီးခွဲကြတာလဲ။ ရှင်ပြပေးပါ။ ထိုပေးခွန်းကို ပေးသဖြင့်အလိုက်ရသောအခါ သခင်ကြီးတုစပ် အဖျက်နာမှာ ရဲခနဲ မြစ်သွားလေတော့သတည်း။

\*\*\*

“ဘယ်နှယ်ပုနီကို မသိပါဘူးလို့လည်း ကျွန်မိန့်ခွဲနဲ့ မြစ်ပုံကတော့ တကယ့်ကိုမှ အကြိမ်ဆန်းမိလို့လည်း သူ့အနေနဲ့ ကျွန်အပေါ် ဘာမှ မရှိနိုင်ဘူး။ ကျွန်ကလဲ သူ့မိဘာရပိုင်တဲ့ ရတနာထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ခိုးယူသွားခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မိန့်ခွဲကို အကြိမ်ကြိမ်မြန်တောင်နဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်က ယူမှ မယူထားတော့ ဘယ်ပြန်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ခါနီး ကျွန်မိန့်ခွဲ သိုင်ပညာပြိုင်ပယ်လို့ ချီးမွမ်းတော့တာပါပဲလား။ အဲဒါပြန်စရာ ဘယ်လောက်ကောင်သလဲ”

သခင်ကြီးတုစပ်ကိုသည် စကားကို ခေတ္တရပ်နား

တုစပ်ကို၏။

“ကျွန်မှာလဲ အသက်ကြီးပြီလား။ သိုင်းပညာ အလှူအကျွေး ပေးတာလဲ ခုနိမ့်ပေးပြီဆိုတော့ ဒီလူဆိုလို့ပိုက်ကလေးကို ဘယ်နှယ်ပုနီနဲ့ နှိပ်မှာလဲလား။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ဟန်စိတ်ခွဲရတာပါပဲလား”

“သုဗိက ခင်ဗျား ဘာပစ္စည်း ယူထားတယ် ဆိုတာကော ကျွန်တို့ သိခွင့်မရှိဘူးလားလား”

“ဝမ်းရည်ပေါတယ်လား။ အဲဒီပစ္စည်းအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တို့ သိရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မြောတဲ့ပစ္စည်းဆိုတာကို ကျွန်တို့ သိလိုက်မိ။ ကျွန်မှာ နေရင်းတိုင်ရင်း အကုသိုလ် ဝင်ရတော့တာပါပဲ”

မြောင်ရင်ပုန့်က ခုနိသိလိုက်၏။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်သောက ရောက်မနေပါနဲ့လား။ ဒီလိုစနိမ့်ပေးတဲ့ကောင် ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တို့ ရှင်ပြသင့်သမျှ ပြန်ပေးပါ။ ဒါမှ လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ သိုင်းပညာပြိုင်ပွဲသာ တွက်တာပဲလို့လား”

တုစပ်ကိုက.....

“အဲဒီ နောက်ဆုံးခေခန်းတိုက်မှာ အသေအရပ်ပါပဲလား။ အဲဒီအခါမှာပဲ သူ ဒီလူဆိုကလေးကို နောင်ကြည့်သွားအောင် ဆုံးမ ပေးကြပါ”

မြောင်ရင်ပုန့်နှင့် တုစပ်ကိုတို့ ပစ္စည်းထုပ်အကြောင်း ပြောနေချိန် တယ်ယူကြီး ကျွဲကွပ်စိုက်သည် ထန်ကွမ်း၏ ပြောစကားများ

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပြန်လည် အမှတ်ရလာပြန်တော့သည်။

“ပြောင်ရင်ဖုန်ဆိုမှာ ဓကရာဇ်ကြီး လိမ္မော်ရင်ဖုန်ပြောတဲ့အတိုင်း အဲဒီပြောကိုသာ ရရင်တော့ပျာ အသက်တစ်ရာတိုင်အောင် ထိုဟုန်တဲ့ ရတနာသိုက်ကို တွေ့ရမှာ ပုပုပု ဝင်ရူးအနေနဲ့ ပြောင်ရင်ဖုန်ဆိုတဲ့ အသံကိုသာ ရအောင်ယူရမှာ”

ယခု သူသည် ပြောင်ရင်ဖုန်ကို အပိစမ်းရပေတော့မည်။ ပြောင်ရင်ဖုန်ကို မိမိက ထောင်သွင်းအကျင့်ချွေပြီး ပြောင်ရအောင် ယူရမည်။

ထို့နောက် ရတနာကို ချွေရမည်။

သူသည် လုံယွမ်းဟိုက်ပင် ဤရတနာသိုက်ကိုစွဲအပ်ကြိုတင်တွေ့တိုင်း မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် တံခါးအကွယ်အတွင်းမှ ပုန်းအောင်းနေရင်း နေ့သပ. ချွေထဲက ချွေသွေးလို တဖြည်း ခိုသည့်ကေားအတိုင်း ကိုကြိုမ်းပါနေလေ၏။

ပြောင်ရင်ဖုန်သည် နှင်းတောင်ကလပ်ထိပ်မှ သေဝတ်တုတ်ကိုခါး ကေားများကို မကျောလည်ချော့

ထို့ကြောင့်.....

“နောင်ကြီးတုတ်ကိုကို တစ်ခု ဝေပမ်းပါရစေဦး ဒီမိဟုပေက နောင်ကြီးနဲ့ အလယ်လို ပတ်သက်လာတာလဲလို့ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ခိုရမှာပေါ့ဗျာ”

တုတ်ကိုက ခေါင်ညှိတ်ပြု၏။



“မိပေါ့ဗျာ.....ဆက်စပ်မှုကတော့ ခိုတာပေါ့ အဲပေမယ့် အဲဒီအတိုင်းပဲဟုက ကျွန်တို့မိသားစုရဲ့ အတွင်းရေးဖြစ်နေတော့ ပြောရအောင်နော်ပါဟုန်း ဒီအချက်ကို ဖွင့်ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တို့ နှင်လွှတ်ပေးပါကလေး”

ပြောင်ရင်ဖုန်မှာ နောက်ထပ် ဝေဖြေ မပြင်နိုင်တော့ချော့အတိုင်း နှင်ထိတ်နေလိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ် တံခါးအကွယ်အတွင်း ပုန်းနေသည့် တပ်မဟုန်ကြီးမှ ပုန်းခိုက်သည် စိတ်မရွည်ဘဲ ပြစ်လာတော့သည်။

သူတို့သည် ပြောင်ရင်ဖုန်အား မဝမ်းသာသောအခါ အဘယ်ကြောင့် အဲဒီဟုန်းပဲဟို ထေ့ထည့်နေကြသနည်း။

ပြောင်ရင်ဖုန်သည် အလွန်တရာ ပါးနပ်လိမ္မာသူဖြစ်သည်။ ကေားပြောင်ရင်ဖြင့် ဤတောင်ကလပ်ထိပ်မှ ပုပုနဲ့မှုများကို

မိမိကြီး လွှက်ပြေးလွှတ်ပြောကသွားနိုင်ပေသည်။ ဤတောင်ကလပ်ထိပ်ထက်ပင် ပမ်းမိရန် ငိုရှုံ့သောသူသော

ဒီကလေးအကျင့်ထောင်ကြီး အတွင်းမှပင် လွှက်ပြောကသွားသောလျှင် ဤအကာအကွယ်မဲ့သော တောင်ထိပ်တွင်ဆိုလျှင် ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ချော့

“ဟင်း.....အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနဲ့ဟာ အာလုပ်နေတာလဲ သူ့ကေားနားမှာ ပြောင်ရင်ဖုန် ခိုနေတာပဲ ‘နဂါးလက်သည်းကုတ်’ သိုင်းယူပြန် တစ်ချက်တည်း ဝမ်းလိုက်ပါတော့လား” ကျွန်တို့နိုက်သည် စိတ်ထဲမှ အားမလို အားမရဖြင့် ပြောနေ



သည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်ဟာလည်း တချို့  
တရွယ်ရွယ် ခြစ်နေပေသည်။

“မြောင်ရင်ပုန်ဟာ သိုင်းပညာထက်မြက်သလို အင်ပထက်  
ပါနပ်တယ်။ ငါ့ နောင်နေ့နေရင် ဒီအခန်းထဲမှာ ဖုတ်ခြားလှေတွေ ပုတ်  
သူ့ကို လုပ်ကြံဖို့ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ သိသွားတော့မှာပဲ”

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်သည် နင်းတောင်ကလယ်ပိုင်ရှင် တုတ်စက်  
မှက်စိတ်ခက် ပိုက်ပြုလျက် စကားဆက် မပြတ်စေရန် ဝင်ထောက်  
လိုက်သည်။

“နောင်ကြီးတုတ်စက်၊ ခင်ဗျားသာ ဟိုနင်းတောင်မြေတွေ  
ပစ္စည်းကို ယူထားခိုအုန်ရင် ပြန်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ”

တုတ်စက်ကလည်း ဖျာဖျာသလဲ ငြင်းသည်။

“ကြိုကြပန်ခန့်ရာ.....ကျွန်က ယူထားလျက်ထားခန့်၊ ဒီ  
မဟုတ်တယုတ် ပြောပါလားဗျား၊ ယူရင် ယူတယ်ပေါ့၊ ပြန်ပေးစေ  
မိရင်လဲ ပြန်ပေးမှာပေါ့”

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်က.....

“ခင်ဗျားကို မယုံလို၊ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ ကျွန်က အေးအေး  
မွမ်းမုန်း ခြစ်နိုင်ရင်လဲ ခြစ်သွားအောင်လိုပေါ့”

သူက သွေးခဲတစ်ခွက်ဟန်ပြီး ဆက်ပြော၏။

“အဟင်း.....အဖုတ်တိုင်းပြောရင် အဖွဲ့ ကျွန် ပြောတဲ့စကား  
တွေကို နောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖန် ကိုယ်တိုင် ပြောရင်တဲ့စကားတွေပဲဆိုတာ



အောင်မြင်ပါကလည်း နောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖန်က ခင်ဗျားကို အားနာပြီး  
ပြောနေတာပေါ့”

မြောင်ရင်ဖန်က ခင်မထိတ်ပင် နေနေသည်။  
မဟုတ်ကိုကလည်း ငြင်းဆန်မြဲ ငြင်းဆန်သည်။

“ကျွန်မှာ မရှိဘဲ မရှိဘူး ပြောတာပါဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ မယုံဘူး  
အဖွဲ့ချုပ်ဟာ အယ်လျက်ပုန် ယုံမယ် မဆင်တော့ပါဘူး”

ထိုစဉ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်သည် စကားပြောရင်း မြောင်ရင်ဖန်  
ကိုမူ့မူ့ ပယ်သော တိုက်ကပ်သွားလျက် မှီနေသည်။ ထိုအချက်ကို  
မြောင်ရင်ဖန် သိသွားသော တုတ်စက်က မြောင်ရင်ဖန်အိတ်အားကို သူ့ဘက်သို့  
အောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲ နောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖန်ရာ၊ ကျွန် အဖုန် ပြော  
မိမှာ ခင်ဗျားတို့ မကြာခင် သိကြရတော့မှာပေါ့”

မြောင်ရင်ဖန်သည် တုတ်စက်၏စကားကို စိတ်ဝင်စားရာ  
အထောင်နေသဖြင့် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်၊ တဖြည်းဖြည်း ခွင်းကပ်လာ  
သဖြင့်ကို သတိမပြုမိပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏နားရွက်နောက်ဘက်ရှိ ‘ဖုန်းချီ’ ခေ့  
ကြောနှင့် သူ့ကော့ကုန်းပေါ်ရှိ ‘စိန်တောက်’ သွေးကြောနှစ်ခုလုံးမှာ  
တုတ်စက်၏ နားကွင်းသွားတော့သည်။

သိုင်းလောက၌ အတွေ့အကြုံ မှားလှသော မြောင်ရင်ဖန်သည်  
မူ့မူ့ ဆိုသွားလှသော အခြေအနေကို ရုတ်ဖြည်း သိမြင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဤသို့ နားကွင်းသွားခြင်းမှာ သွေးကြောပိတ် ခံလိုက်ရခြင်း



ဖြစ်ကြောင်း ပြောင်ရင်ဖုန်၊ ကောင်းစွာ သိ၏။  
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင့်သွားသည်။  
ထို့နောက် သူ၏ ထက်မြက်လှသော သိုင်းပညာဖြင့်  
တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။



အခန်း (၃၈)

မိတ်ဆွေသောင်းစောင်သော ရန်သူ

---

ဤအဖြစ်ကား.....ကြက်သီရိမြို့ ထန်းဖွယ်ရပ်ပင်၊  
သို့သော် ပြောင်ရင်ဖုန်ကား.....  
'မိုးအောင်မြေ့ပြင် မြိုင်ဘက်ကင်း'  
'သိုင်းလောက မြိုင်ဘက်ကင်း'  
'ရွှေဖျက်နာ တန်ခိုးရှင်'  
ဤနာမည်များကို ပြောင်ရင်ဖုန်သည် အလကား ရထားသည်  
မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ဝံ့နိုင်မှုည်ရှိမှု၊ ဖြတ်တိုက်ရက်ကောင်းမှုများကြောင့်  
မိတ်ဆွေအဖြစ်ဖြစ်ပေသည်။  
သူသည် သာမညာ သိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်  
သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင့်ပြေသည်နှင့် လျှင်တစ်မြက် ဝင်းနှင့်



လိုက်ကာ သူ့အကြောင်းပတ်သုအား ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။  
သူသည် ဆွေးကြောပိတ် ဝံလိုက်ရသော်လည်း သားဖန်လူ့မှာ  
ထက် ပိုမို၍ ဝံနိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်၍ ဤသို့ မြဲလုပ်လိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အား-”

အောင်သံကြီးနှင့်အတူ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်၏ကိုယ်လုံကြီးသည်  
လေထဲ၌ လွှင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟေ့-စိုင်ကြာ ဖမ်းကြာ တိုက်ကြာ”

တပ်မဟာကြီးကနွဲကွမ်စိုက် အဖုဖုမြဲသော မှားလှစွာသော  
ဖန်ဆွဲနေသည့် သိုင်းသားများသည် တူညီစွာ ခုန်ထွက်လာကြသည်။  
ကနွဲကွမ်စိုက်၏ ကိုယ်ခံတော်တစ်ဦးသည် မြောင်ရင်ဖုန့်၏  
လည်ပင်းကို ညှစ်ရန် ခုန်ဝင်လာ၏။

“ဖုန့်-.....”

မြောင်ရင်ဖုန့်က ထုံကွဉ်နေသည့်ကြားမှ လက်ပြန်ခိုက်ထုတ်  
လိုက်ရာ ထိုကိုယ်ခံတော်ကြီးမှာ ထိုတစ်ချက်တည်းနှင့် လွှင့်စဉ် အသက်  
ထွက်သွားရလေတော့၏။

စင်စစ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်၏ နဂါးလက်သည်းကုတ် သိုင်းပညာမှာ  
အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။

သားဖန်သိုင်းပညာနှင့်ဆိုလွှင့် မြောင်ရင်ဖုန့်သည် သူ့အတွင်း  
အားဖြင့် ခုခံပြီး ယခုထက်ပို၍ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ရှိပေမည်။

ယခုမှ ထိုတစ်ချက် တိုက်ပြီးနောက် နောက်တစ်ကြိမ် ခုခံရန်  
အတော်ကြီး အခက်အခဲဖြစ်လျက် ရှိနေတော့သည်။

“ဟင်း.....ငါဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ထုံးလိုချေ ခေလိုနေတိုက်ခို  
က်ရမယ် ငါ ဝံခံရတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိသေးဘူး။ အခုတော့  
ကုန်ပုံသေတိုက်လို့ မသေပြီး ငါ ခေလိုပဲနစ်ချေ”

မြောင်ရင်ဖုန့်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရင်နေရင် ကနွဲကွမ်စိုက်  
၏ ကိုယ်ခံတော်ကြီးတစ်ဦးက ခုန်အုပ်ပြန်၏။

“ဖုန့်-.....”

မြောင်ရင်ဖုန့်သည် သူ၏ ရှိရှိသမျှသော အင်အားကို သုံးစွဲ  
ပြီးနောက် ဦးခေါင်းဖြင့် ထောင့်ပစ်လိုက်ရာ ထိုလူမှာ တင်ချက်တည်းနှင့်  
ပျက်စီး သေဆုံးသွားချေပြန်သည်။

ကနွဲလူအားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြ၏။  
အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်၏ ‘နဂါးလက်သည်းကုတ်’ သိုင်းပညာဖြင့်  
အဖွဲ့ကြောပိတ်ခံရသည့် မြောင်ရင်ဖုန့်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ  
မုန်းဖျမ်းတမ်း ခုခံနေနိုင်သနည်း။

ဖန်၏ ‘နဂါးလက်သည်းကုတ်’ သိုင်းပညာသည် ပြောသလို  
မုန်းမတော့၍လော။

တစ်ပြိုင်နက် ခုန်အုပ်ရန် ဝင်ရောက်လာကြသည့် သိုင်းသမား  
များသည် တစ်ခဲခု ရင်ကုန်ကြ၏။

မြောင်ရင်ဖုန့်အား ပညာသို့မျှ မတိုက်ခိုက်ပုံတော့ပေ။  
မြောင်ရင်ဖုန့်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကွဉ်နေပြန်နေသော်လည်း

ပျက်စီးမိင်္ဂါကို မိယမ်းကြည့်သောအခါ မိယမ်းနိုင်ကြောင်း ခေတ္တ



လိုက်ရသည်။

ဟုတ်ပြီ၊ ရန်သူများကို မခေါင်းဖြင့် တိုက်ရမည်။

သူသည် သူ့ပတ်လည် မိတ်ဆွေယောင်ဆောင်သော ရန်  
များနှင့် ရန်သူစစ်စစ်များကို မီးတောက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်  
လိုက်၏။

သည်လူအားလုံး မိမိအား သေတွင်းသို့ရန် ကြံစည်နေသ  
လူအားလုံး ခြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကင်းပုစွန်၊ ကင်းဗြို့ကောက်၊ ခြေဟောက်၊ ခြေပွေးတို့  
အဆီပိသည် အငြိမ်းပျောက်လည်းကောင်း၊ အစွမ်းပျောက်လည်းကော  
တည်ရှိ၏။ မိတ်ဆွေယောင်ဆောင်သော ရန်သူ၌ရှိသောအဆီပိက  
တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ တည်ရှိနေပေသည်တကား။

မြောင်ရင်ဖုန်သည် မိတ်ဆွေတူ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖုန်အ  
ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်နေသဖြင့် ဖုန်သည်ပင်  
နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားမိသည်။

ဖုန်၏စိတ်ထဲ၌လည်း မြောင်ရင်ဖုန်၏စွမ်းရည်ကို အတော်  
ပြနေသည်။

သူ၏ 'နဂါးလက်သည်းကုတ် သိုင်းပညာဖြင့် အကြွေပိတ်တို့  
လျှင် သားဖန်သိုင်းသဟားစစ်ပျောက်ထက် ပိုမိုတော်သော သိုင်းအခွေ  
အဖော်တစ်ဦးသည်ပင်လျှင် ထိုနေရာ၌ ထုံးဆဲခဲလဲကျသွားနိုင်သည်။  
ယခု.....



မြောင်ရင်ဖုန်များ မီးတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ  
မြောင်ရင်ဖုန်၏ မာန်စောင့်လူ့ကို ခြုံနေပေသောတော့သည်။

\*\*\*

စိတ်တက်ကျခွင့်ခွင့်ခြင်သွားသောဖုန်သည် သူ့ကိုယ်သူ မာန်  
မာန်လိုက်၏။

"ဟင်း.....ငါ သူ့ကို နဂါးလက်သည်းကုတ် သိုင်းပညာနဲ့  
အကြွေပိတ်ပြုပြီးပါ တာဖြစ်လို့ တောင့်ခံနိုင်ရတာလဲ။ နီတစ်ခါ  
ပေါက်တယ်ပေါ့ မင်း ခံနိုင်ရင် ခံပေတော့"

ဖုန်က တောင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင်.....

"နိုး....."

မြောင်ရင်ဖုန်သည် မြားတစ်စင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သည်ဟု  
သူ့စိတ်ကိုယ်လုံးကို ခန့်မိသိ၍ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

သူ၏လက်ခွက်ကား သူ့ဦးခေါင်းသာတည်။

ဦးခေါင်းဖြင့် ဖုန်၏ရင်ကို ပစ်ဆောင့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ  
သည်။

မြောင်ရင်ဖုန်၏တိုက်ခိုက်မှု ပညာဖြင့်ဆန်သနည်းဆိုသော်  
ပြုရန် ဦးခေါင်းဖြင့် ပတ်ဝတ်တိုက်ခိုက်စဉ် တအာအတွင်းမှာပင်  
မြောင်ရင်ဖုန်သည် သူ၏ခြေတစ်တက်ကို ခတ်သွားရာ ကိုယ်ရံတော်ကြီး  
ဖုန်မှာ ဝမ်းခိုက်တည့်တည့်ကို အကန့်ခံရသူ့က လွင့်စဉ်ထွက်သွား  
ပေတော့၏။

ဖုန်ကမှ မြောင်ရင်ဖုန်ကို ဂုဏ်တိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဘုန်းစံနဲ



ရွှေငယ်တိမ်းနိုင်လိုက်သည်။

ကွဲကွဲစိုက်ကာ အရေးကြီး အော်ပေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးဖမ်း သူ့ကို အကြောမဝိတ်နိုင်ခဲ့ဘူးလား”

ဖန်ကလည်း အလျင်အမြန် ပြန်အော်သည်။

“ကျွန်ုပ် ဝိတ်ပြီဦး၊ နဂါးလက်သည်းကုတ်ပညာကို သုံးထုတ်တာမှ သူ့ခံနိုင်ရည်က အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့လက်တွေ သိပ်မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

ကွဲကွဲစိုက် တွေးသည်။ ဤစုံစဲအတိုင်းဆိုလျှင် မြောင်ရင်ခေါ်သိုင်းပညာမှာ အတုမရှိ ကောင်းမွန်နေသည်။ “မိုးအောက်မြေပြိုင်ဘက်ကင်း” ဟု ခေါ်ဆိုလောက်အောင် သိုင်းပညာက ကောင်းနေသည်။

ယခုကဲ့သို့သာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေလျှင် မြောင်ရင်ဖုန်းအကြောများသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြန်ပွင့်သွားပေလိမ့်မည်။ အထပ်ကြောခွံဆိုသော် မြောင်ရင်ဖုန်းရှိသော အတွင်းအားဖွဲ့ကို ဤနေ့မထိမည်သူတစ်ယောက်မျှ မဆိုဆိုနိုင်ကြသောကြောင့်တည်း။

အတွင်းအား သိပ်ကောင်းလျှင် ဝိတ်ထားသည့်သွေးကြောများသည် အလိုလိုပြန်ပွင့်တတ်ပေသည်။



အခန်း (၅၄)  
ပညာမပိုင် အညွှန်ပြိုင်ဆိုင်

“အင်း.....ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် မြောင်ရင်ဖုန်းဟာ မကြာခင် အကြောတွေ ပြန်ပွင့်သွားဦး ငါတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ ဒီကိစ္စထဲ ငါအမြန်ဆုံးဝင်မှ ခြစ်မယ်”

ကွဲကွဲစိုက်သည် ဤသို့ ရှင်းစာပြောသည်နှင့် ပါးစပ်နှင့် အော်ဟစ်ကာ မြောင်ရင်ဖုန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်သွားလေတော့၏။

“နောင်ကြီးဖန် ဝင်ဖူးလဲအကြောထပ်ဝိတ် ကျွန်ုပ် အကြောထပ်ဝိတ်မယ်”

မြောင်ရင်ဖုန်းသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လေးထဲတွင် ပစ်တင်ပြီး ဖန်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း ဖန်က ရွှေငယ်တိမ်းလိုက်သဖြင့် ဖန်မကြီးတစ်နေရာ၌ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားတော့သည်။



ကန့်ကွက်ခိုက်သည် ထိုနေရာသို့ ခုန့်ဝင်သွားပြီး မြောင်ရင်ဖုန်  
မိန့်သို့သော 'ခရောက်ဟောင်း' သွေးကြောကို ပိတ်ဆိုလိုက်သည်။

သွဉ် ဂိုဏ်းသွေးသော အားကို သုံးလွက် သွေးကြောထိပိတ်လိုက်  
ခြင်မြင်၍ မြောင်ရင်ဖုန်များ မှုပေးသွားမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။  
ထိုအချိန်တွင် မန့်သည်လည်း ဦးခနဲ ခုန့်ပုံရောက်သို့လာကာ  
မြောင်ရင်ဖုန်၏ အစေ့ကြီးသောသွေးကြောများကို သူ၏ သံမဏိပေ

မာဝေကာလှသော လက်ချောင်းများဖြင့် ဝီကုတ်ထားလိုက်တော့သည်။  
မြောင်ရင်ဖုန်မှာ လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။ မန့်သည်  
မပေါ့ဆရဲဟူသော သူ ဂရုစိုက်ပြီး အကြောများကို ကုတ်လေ မြောင်

ဖုန်မှာ မဆိုမဆန့် ခံရလေ မြစ်နေတော့၏။  
ထိုအခါကမ္ဘာ တုတ်ကို ခွင်ခိုက်ခြင်း လိန်ခွင်နှင့် လက်တွေ့ဆင်  
ကြီးကုန်စုံတို့လည်း ခုန့်ဝင်လာကြ၏။ သူတို့သည် မြောင်ရင်ဖုန် တိုက်ခိုက်

နေစဉ်က ကြောက်နေခဲ့သူများဖြစ်သည်။  
ယခု မြောင်ရင်ဖုန် မလှုပ်နိုင်သောအခါကမ္ဘာ လှုပ်ရှားလာကြ  
လေသည်။ သူ၏ပြေးမှု ထိုကွင်းအထူးများဟု ဆိုကောင်း၊ ဆိုနိုင်ပါလိ

မည်။  
"ဘယ်သူမှ မဝင်ကြနဲ့တော့"  
ကန့်ကွက်ခိုက်၏ အောင်မြင်သော အသံကြီးက ခန့်မဆောင်ကြ

တစ်ရပ်ကို ဟိန်းထွက်သွားစေ၏။ ထိုကြောင့် ဝင်လာသူများ တန်သွား  
သည်ကန့်ကွက်ခိုက်ကာ ဆက်၍ပြောလိုက်၏။  
"နောင်ကြီးခန့်...ခင်ဒားခန့် သံမဏိ လက်ချောင်းတွေ လွှာ

ကွက်က သူ့မိက အကြောက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပိတ်နိုင်  
သူ ချောက်ထပ် ဘယ်လိုမှ မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ  
အားမပါတယ်"

မန့်သည် ကန့်ကွက်ခိုက်၏ကားကြောင့် သူ့လက်ချောင်းများကို  
တိုက်ခိုက်သည်။  
ကန့်ကွက်ခိုက်သည် သူ့ကိုယ်ခံတော်ကြီးတစ်ဦးအား 'လှုပ်၍

မလှုပ်လိုက်၏။  
"မဟ...သံလက်ထိပ်တစ်စုံ ယူခဲ့စမ်း"  
ကိုယ်ခံတော်ကြီးသည် အပြေးအလွှား ပြေးလာလျက် မြောင်

ဖုန်၏ လက်နှစ်ဘက်လုံးကို သံလက်...ပိုင်ခွင့် ခတ်လိုက်လေ၏။  
"ခနောင်တော်များ၊ ညီတော်များခင်ဗျား...ဒီကနေ့အဖို့  
မကောင်းကောင်းကြီး ထောင်ပွဲခံလိုက်ပါပြီ"

တယ်ပုမှုကြီး ကန့်ကွက်ခိုက်က ညှိမ်းကမ္ဘာ့ရင့်လိုက်၏။  
ကန့်ကွက်ခိုက်က ဆက်ပြော၏။  
"မိလေမဟ...ဒီလေရဲ့သိုင်းပညာက သိပ်ကောင်းနေပါတယ်

မိလေမဟ...ယှဉ်ပြိုင်ရင် ကျွန်တို့အားလုံး ဘယ်သူမှ သူ့ကို  
မဟုတ်ဘူး ဒီတော့....."  
မန့်က လှမ်းပေး၏။

"မနောင်ကြီးခိုက် ဘာလုပ်မလိုလဲ"  
"မားတစ်ချောင်းသာ ကျွန်လက်ထဲ မြန်မြန် ပေးစမ်းပါဗျာ"  
"ပေးပါမယ်လေ၊ သူဟာ ဖုဆိုရင် ဘာမှ မလှုပ်နိုင်သေးပါဘူး"





နောင်ကြီးစိုက် လုပ်ပယ်တာလုပ်ကိုသာ နည်းနည်းလောက် ပြောပေး

“ကျွန်တို့ ပိတ်ထားတဲ့အကြောတွေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သွားမှာ သေချာတယ်ဗျ သူ့အတွင်းအားက သိပ်ကောင်း နောင်ကြီးပန်နဲ့ နားလက်သည်းကုတ်” သိုင်းပညာတောင် မရောက်တာ ကြည့်ပါလား”

နှင်းတောင်ကလင်ပိုင်ရှင် သခင်ကြီး တုခင်ကိုက ဝင်မ  
“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ပြောင်ရင်ပန်နဲ့ ကြောက်မရောက်ဘူး  
ဆိုတာ ကျွန်တို့အားလုံး လက်ခံပါတယ်။ တပ်မဟူကြီးအနေနဲ့  
ဆက်လုပ်ဖို့မှာ ဆုံးဖြတ်ထားပါသလဲ”

ကျွန်ကွပ်စိုက်က.....

“သူ့လက်မောင်းသွေးကြောနဲ့ ခြေထောက်က သွေးကြော  
မြတ်ပစ်လိုက်မယ်ဗျာ ဒါဆိုရင် နောက်တစ်ရန်အတွက် အေး  
ဆေးဆေး ဆွေးမွေးလို့ရမယ် မဟုတ်ရင် သူက ပြဿနာကြီး  
ဖြစ်နေမယ်ဗျ”

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးပန်နဲ့က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးဗျာ သူ့အကြောတွေကို  
မြတ်ပစ်လိုက်ရင် သူဟာ အဝတ်စုတ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အရုပ်တစ်  
လောက်တောင် တန်ဖိုးရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး မြန်မြန်သာ လုပ်ပစ်  
ကံက.....တစ်ယောက်ယောက်က စားတစ်ချောင်း မြန်မြန် ပေး  
ပေးဗျာ”



ချိတ်ပေးနေရုံသည် သတိ လက်လွတ်ပါ။ သူတို့ ပြောနေသည့်  
အခန်းကဏ္ဍကို ကြားနေဆဲ မြစ်ပါး၏ ကွဲကွပ်စိုက်၏ အကြံဉာဏ်ကို  
အတိုင်း လုပ်ဆောင်သည့် ပညာသိပ္ပံပေးပေးခဲ့ရပါ။ သို့သော် အဖွဲ့ချုပ်  
ပန်နဲ့၏ မြန်မြန်လုပ်ပစ်လိုက်” ဟူသောစကားကို ကြားရသည့်  
ချိတ်ပေးရုံသည် နားကွပ်သွား၏။

“ဟင်း.....ပန်နဲ့ဟာ ဟန်တရုတ်လူနို့မှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး  
နို့နို့ နို့နို့ နို့နို့နို့နို့နို့နို့ အကြံပေးရက်တယ်။ မိုင်းလိုက်လေ”  
ကိုယ်ပုံတော်ကြီးတစ်ဦးသည် မာရွတ်တစ်ခင်းကို ကွဲကွပ်စိုက်  
အားပေးသလို အလျင်အမြန် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ကွပ်စိုက်က ရယ်ရင်း.....

“နောင်ကြီးပြောင်ရင်ပန်နဲ့ ခင်ဗျားကို မလေးစားလို့တော့  
နောင်ကြီးကလေးနဲ့ အင်မတန်မှ လေးစားပါတယ်။ လေးစားလွန်းလို့  
အတိုင်းတောင်းကြောက်လာရတယ်။ အဲ.....ဆိုပါတော့ဗျာ ဒါကြောင့်ပို့  
ပေးရမယ်။ မြေလက်တွေ အကောင်းပကတိ မြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့  
အဖွဲ့မှာ အားပေး အိမ်ပပေန် မြစ်နေမိလိမ့်မယ်ဗျာ ဒီတော့ ကျွန်တို့  
ပန်နဲ့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ထားရလိမ့်မယ်။  
နောင်ကြီးကလေးရင် နောင်တ မရဘဲ ချိတ်ပေးမယ်”

ကျွန်ကွပ်စိုက်သည် ပြောင်ရင်ပန်နဲ့၏ လက်မောင်းများကို  
အဖွဲ့ချုပ် ချိတ်ပေးရုံ၏ သူ့ကိုယ်ပုံတော်ကြီးထဲမှ ဝိုင်းထားသည့် မာကြီး  
အားပေးချိတ်ပေးလိုက်တော့သည်။



ကွဲကွဲစိုက်ကာ မြှောင်ရင်နှံအား တဟားဟား ရယ်ရင်  
ပြောနေရင်တွင် လက်တွေ့ဆရာကြီးနှင့်မိကြည်သည် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး  
အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး တီးတိုးစကားပြောနေ၏။

“နောင်ကြီးပန် မြှောင်ရင်နှံဟာ လောလောထယ်မှာ က  
ဟန်တရောက် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပါ။ သိုင်းညဉာဏ်မှာတို့  
ပြောရောမရှိပါဘူး။”

“မရှိဘူးကော့ရာခံဟာ သူ့ကိုယ်နိမ့်တန်ဆောင် ကြောက်မ  
ပါ။ သူ့လက်တွေ့ပြောတာ အကြောတွေကိုသာ မြတ်စွာလိုက်ရင် က  
မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေအားလုံးရဲ့ မြေတွေလက်တွေ့ကို ခိုက်ချိုး  
မြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ နောင်ကြီးပန် တားဆီးပေးပါဦး။ ဝမ်းဆီး

အခန်း  
သိုင်းစွမ်းမြို့

“အဖွဲ့ဝင်ဟာကံကြီးလို ကျွန် ယူဆပါတယ်။”  
“ဟိုမှာ သိုင်းဆင်ပတ်စွာ ခွဲနေသူဖြစ်ရာ အိမ်ရာက လန်နီလော  
ကံကြီးဟာသည်။”  
“ဟိုကြောင့် အရေးတကြီး အော်ဟစ်တာဖြစ်လိုက်လေ၏။”  
“နောင်ကြီး ကွဲကွဲစိုက်ဆော့ပေးဦး။”  
“ဟိုအဖို့နဲ့တွင် ကွဲကွဲစိုက်သည် ပြောင်ရင်နှံ၏ အကြော  
ကံကြီး ဟိုအဖွဲ့တွေသည်ဆဲဆဲဖြစ်နေသည်။”  
“ရဲ့၏ အရေးတကြီးတာဖြစ်သံကြောင့် ကွဲကွဲစိုက်၏  
ကံကြီးပျံ့ လေထဲ၌ ရပ်တန့်သွားသည်။”  
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”  
“ကွဲကွဲစိုက်က စာကြီးကိုကိုင်မြှောက်ရင်း မေးလိုက်သည်။”  
“မြှောက်အကြောတွေကို မြတ်ပစ်တဲ့အထိတော့ မလုပ်နဲ့နာ  
ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီးဦးပါ။ သူ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”  
“ဟားဟားဟား.....”  
“ကွဲကွဲစိုက်က ပဟာမေဋ် ရယ်လိုက်၏။”  
“နေမေပေါ့ဦးစွာ တောင်ကလပ်ပေါ်မှာ ဦးဆောင်နေတဲ့သူက  
အဖွဲ့ဝင်ဟား ကျွန်လား”  
“ကွဲကွဲစိုက်လေသံက မာကော့လှသည်။”  
“ဟင်း..... ဒီပန်ဆိုတဲ့ကောင်ကြီးဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဖောက်  
ကံကြီးထင်နေတယ်။ ဒီကောင်ကြီးတော့ သူ့ခေါ် ဘယ်သူက ပိုအစွမ်း  
ကံကြီးဟာယ်ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား ပြုရတော့မှာပဲ။ မဟုတ်ရင်



ကိုစွာ သူက ဆရာလုပ်ပြီး ဝင်စွက်နေမယ်”

ကျွဲကွမ်စိုက်သည် ထိုအတွေးကို တွေးမိလိုက်သဖြင့်  
ခပ်မာမာပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူသည် ယခုအကြိမ်၌ တကယ်ပင် သူ့အဖွဲ့  
ပြုရပေတော့မည်။

ခန့်သည် ကျွဲကွမ်စိုက် ပညာလျှိုထားခြင်းကို လုံးဝ  
သိမြင် သူ့အပေါ် လေသံပြောင်သွားသည့် ကျွဲကွမ်စိုက်ကို မျက်စိ  
ဖျက်ဆန်ပြွေဖြို ပြန်ကြည့်နေမိတော့သည်။

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဘာပြောတယ်ဆိုတာ အရှင်ကြီးပဲ ခင်ဗျားအနေနဲ့  
ဘာမှဝင်စွက်နေစရာမလိုဘူး ဝှမ်းမဲ့လား”

“ခင်ဗျားက ဒီလို.....”

“ဝုန်း”

ခန့်မှာ စကားဆုံးအောင်ပင် ပြောလိုက်ရရှာမိ၊ လွှတ်တော်  
ခန့်ဝင်လာပြီး စိုက်ဖွဲ့လိုက်သည့် ကျွဲကွမ်စိုက်၏ ‘အစိုးအမှတ်’  
လက်ဝါးသိုင်းကြောင့် လွှတ်စဉ်ထွက်သွားရာ အခန်းနဲ့ဝတ်စုံကို  
ထွင်သွားပြီး အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား  
တော့သည်။

ကျွဲကွမ်စိုက်သည် မန်ဈေးလူမျိုးများအကြား၌ သိုင်း  
အကောင်ဆုံးနှင့် အတွင်းအား အကောင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့ပညာ  
အဖွဲ့ချုပ်ကြီးခန့်နှင့် ထန်ကျွဲကွမ်စိုက်ထက် သာသည်။ သို့သော် ပရိ



လူများလျှို၌ ခန့်အား အပေါ်စီးမှ ပပေါင်းသင်သတ် အောက်မှလျှို  
၌ ပေါင်းရိုင်းသာဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ သူ၏အတွင်းအားကို အပြည့်အဝထုတ်ကာ  
အပြင်ဘက်ကိုလိုက်လိုက်သော ကျွဲကွမ်စိုက်အား အထင်သေးထား  
သည့် မန်ဈေး ပုညသို့မှ မကကကွမ်စိုက်ရာတော့ဘဲ လွှတ်စဉ်ထွက်သွား  
ခဲ့တော့မည်။ အတွင်းဒဏ်ရာလည်း ရရှိသွားလေ၏။

ရှိုင်းကြည့် လိမ့်ခွင့်နှင့် လက်ထုဆရာကြီးကျွဲကွမ်စိုက်မှာ လုံးဝ  
ပျက်စီးကြတော့ပေ၊ ငြိမ်ကပ်၍သာ နေနေကြတော့သည်။

“ဟားဟားဟား..... ဒီအချိန်မှာ ငါ့ဦးမည်ကို ထုတ်မပြန်ရင်  
မန်ဈေးက ကျွမ်အကြောင်း လုံးဝမသိဘဲ ခင်ဗျားကသာ ကျွမ်ထက်  
ပိုသိသေးတယ်လို့ အမြဲတမ်း ထင်မှတ်နေဦးမယ်၊ ခုတော့ အယ်သူက  
အမှတ်မခင်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသွားဦးမို့ ဟားဟားဟား.....”

ကျွဲကွမ်စိုက်သည် သူ၏အားကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြွတ်လိုက်  
မိသဖြင့် သည်တစ်ကြိမ်စားကျလာလျှင် ပြောင်ရင်ပုန့် ခုကွဲတာ လုံးဝ  
မရှိပေတော့မည်။

ဦးစန်ဗျာဝေးသည် မြင်ထောင်ထဲမှ တွေးနေ၏။

“ပြောင်ရင်ပုန့်ဟာ ငါ့အဖေကို သတ်ခဲ့သူ မန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်  
အကယ်၍ သေစေခဲ့သူကတော့ သူ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မန်ဈေးတွေကို  
အကယ်၍ ဖုဂျေမဆိုတဲ့ သိုင်းသဟားဆိုတဲ့ သူ့ဝတ်စုံယောက်ပဲ ရှိတယ်၊  
အမှတ်ကြီး သူဟာ မျိုးဆုစိတ်ရှိတဲ့ မဟာသိုင်းသဟားကြီးဖြစ်တယ်၊  
ဒီအချိန်မှာ ငါ မကယ်ရင် ငါ့ဝတ်စုံ အသုံးမကျတဲ့သူ ဒီလောက



ရိုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရိုစန်းဟူဝေသည် မြင်ထောင်ထဲမှ လွှတ်တစ်ပြောက် ခုတ်  
သွားပြီး ကိုယ်ရံတော်ကြီးတစ်ဦးအား ဆောင်ကန်လိုက်၏။

“ဂုန်း.....”

“အင့်.....”

ဟူဝေခေါ်ကန်ခွက်မှာ ပြင်ထန်လှသဖြင့် ကိုယ်ရံတော်  
သည် မြောင်ရင်ဖုန်ခါးလက်ဖုအကြောများကို ဖြတ်တံ့ဟု ဇွယ်နေ  
ကျွဲကွပ်စိုက်အား အချိန်ဖြင့် ဝင်တိုက်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်  
လွင့်ရင့်ပုံကဲ့သို့တော့သည်။

ခဲတစ်လုံးဖြင့် ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့  
တစ်ခုကတည်းဖြင့် ရန်သူနှစ်ယောက် ခုက္ခရာဇာသွားကြရတော့  
ကျွဲကွပ်စိုက်ခါးလက်ထဲမှအားသည် လွင့်ရင့်ထွက်သွား  
သူ့ဆီသို့ အချိန်ခြင်းစွာဖြင့် ဝင်လာသူအား ပညာဇီဝအရ လှုပ်  
လိုက်သည်။

သို့သော် ရိုစန်းဟူဝေကန်ခွက်က ပြင်ထန်လှသဖြင့် သူ့ပု  
ဖျ မတားနိုင်ဘဲ သူ့ပါ လွင့်ရင့်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ရိုစန်းဟူဝေသည် အချိန်ကို အဆူညံအနီး ကုန်ဆုံးခွင့်  
တော့ပေ တပ်ပုဖျကြီး ကျွဲကွပ်စိုက်ခါး ဝေကြောင်နေသည့် ကို  
တော်ကြီးနှစ်ဦးအား ကုပ်ပိုးမှ လှုပ်ဆွဲကာ ဦးခေါင်းချင်း ဆောင်  
လိုက်သည်။

“မွတ်.....”

ရိုစန်းဟူဝေနှစ်လုံးပိုက်မိသည့် ကြောက်ရွံ့နှစ်လုံးကို မိုက်ခွဲလိုက်  
သွားသလို မှုန်ပန်ပျံ့ညွှာပြီး နှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးသွားကြရတော့သည်။  
မောက်ထပ် မုန်ဝင်လာသည့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်အနက်  
တစ်ယောက်မှာ လည်ပင်းနီး ကျိုးအောင် လက်ဝါးဖြင့် အပိုက်ခံရပြီး  
မုန်ခါးခဲယောက်မှာ နံနိုးများကျိုးကုန်အောင် အကန်ခံလိုက်ရသည်။

“ဂုန်း.....”

“မွတ်.....”

မန်းမတောင်ကြီးထဲရှိ သိုင်းသမားများသည် စုတ်တရက်  
ကြောက်ရွံ့သောကန်ကြည့်သည်။

မုန်တိုင်းသည် မည်သည့်အခိုက်အယောင်မှ မမြဲတန်နှင့် သူတို့  
အနီးထဲသို့ စုတ်တရက်ဝင်ပွေ့သည်ဟု သူတို့စိတ်ထဲ၌ ထင်နေသည်။  
မုန်တိုင်းပျက်မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သလို တိုက်ခိုက်နေသူကား မည်သူ  
မျှမဟုတ်။

+++

ရိုစန်းဟူဝေသည် မန်ခွေးကိုယ်ရံတော်ကြီးများကို မှိုင်းခတ်  
ပြီးလောက်အထိ ရှည်သည်တော် အသားထဲက လောက်များဖြစ်သည့်  
မုန်တိုင်းက သိုင်းသမားကြီးများနှင့် မှိုင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဦး.....”

လက်သီးတစ်လုံးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်  
မဟုတ်ပေ။ မြေဝင်လာရာ ဟူဝေသည် လေတိုးသံကို ခန့်မှန်ပြီးတော်  
မိလိမ္မာလိုက်ရမည်။



“နီး.....”

ထပ်ဆင့်လက်သီးတစ်လုံး၊ ဝင်လာသောအခါတွင်မူ ဟု  
သည် ဘေးသို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍ ကျွမ်းမစ်လိုက်ရသည်။ ထို  
ကျွမ်းမစ်လျှင် ထိုလက်သီးကို မလွတ်နိုင်ပေ။

ထိုလက်သီးကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ့အား တိုက်ခိုက်  
မည်သူဖြစ်သည်ကို ခိုင်မီလိုက်သည်။

လက်တွေ့ဆရာကြီး ကျန်း။

သူမှလွဲ၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။

ငွေရောင်းပုတ်ဆိတ်ဖြူသော ကျန်းသည် ခိုစိန်ဟူသော  
ဆက်တိုက်ဝင်တိုက်သည်။

\* \* \*

ထိုစဉ် လိန်ချင်းကလည်း ရပ်မနေတော့ပေ။ ဟုပေးအ  
ဝင်တိုက်တော့သည်။

လက်သီးလက်ဝါးနှင့် ခြေထောက် ခတ်ချက်များကို သူ  
အားလုံး လွတ်နုကာလေးသာ ရောင်တိမ်းကြ၏။

ဤအတိုင်းကျွမ်းမစ်ယောက်ဖီးညွှာကို အထင်သေး၍မရကြ  
ဟုပေး ကောင်းစွာသိသည်။

ထို့ကြောင့် လူအများနှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကိုယ်ကဦး  
လက်ပန်းမကျစေရန်အတွက် ခံစစ်ဖြင့် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ဟုပေးသည် လိန်ချင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်၏။  
လိန်ချင်းက သူ့ခြေထောက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ရာသည်



အပုတ်မပံ့ရမီ လျှင်မြန်စွာ မြန်လည်ခုတ်သိမ်းလိုက်ရ၏။  
ဟုပေးအားပေးပေးသည့်အားကို တွေ့ရသောအခါ နှင်နိုက်ကြည်  
တိုက်ခိုက်လျှင် ကိုယ်စွဲလျှင်အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာလေတော့သည်။

❀ ❀ ❀



...ကုန်သွယ်ရေးကုမ္ပဏီကို ပြန်ပေးခဲ့ ပုဂံထုတ်လိုက်၏။  
တစ်ပြိုင်တည်းမှပင် ကိုယ်ကိုတစ်ပြိုင်တော်ငါးလောက် တုတ်ကို၏  
...လက်ခံပြီး အလုပ်အကိုင်ဖြင့် ဖယ်ဆောင်လိုက်ရာ တုတ်ကိုမှာ ထွန်းထွန်းလူ  
...အကူအညီတောင်းသည်။

"ဟဟ....."

အတယ်သူသည် ကော့ပြင်ရိုးစခန်းကို လက်ခံဖြင့် အဆင်  
...တုတ်ကိုပေးသည်။ တုတ်ကိုသည် ဝိုင်းရိုးဟူမေး၏ လက်ခုပ်ထဲမှအရ  
...အကူအညီပေးပြီး

"မင်းလောကွ ငါတို့ကို ယှဉ်ခဲ့တာ"

လက်ထုအရာကြီးကွန်းက ခုနစ်လောရာ ဝိုင်းရိုးဟူမေးက  
...အကူအညီပေးပြီး ကုန်မှာ တုတ်ကို အထိပစ်ပစ်အောင်  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး

အရာကြီးကွန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကုန်သည်နှင့် သူ၏ညာဘက်  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး

ထိုကြောင့် ထိပ်တန်းလိုင်းညာရပ်ကြီးနှင့်ညီညီ တစ်အချိန်  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး

ဝိုင်းရိုးဟူမေးက အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး

အခန်း (၄)

အချိန်လိုက်အချိန်ခမ်း တူမေးအစွဲ

အမှန်တရားတော်မှ ရပ်တည်သော ဟူမေးသည် ထိပ်  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး

ဝိုင်းရိုးဟူမေးက ညာဘက်လက်သီး ပစ်သွင်းလိုက်သကဲ့  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး  
...အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး အကူအညီပေးပြီး

"ဖတ်....."

"ပြန်....."

ဝိုင်းရိုးဟူမေးက လက်သီးကို ဖတ်ခနဲ ဖယ်ထုတ်လိုက်



လေတော့သည်။

ရွှင်မိုးကြည် လိန်ခွင်၊ ကန့်ကွက်စိုက်နှင့် တစ်ဦးတည်း ကျန်  
သော ကိုယ်ရံတော်ကြီးတို့မှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမန်း မသိသော  
ကြက်သေသေသွားကြတော့သည်။ ကြောင်သွားကြသည်။

သူတို့မသိသော လူတစ်ယောက်သည် လေမိုးကြမ်းတိုက်သ  
ဝင်တိုက်လာပြီး သူတို့နှင့်အဆင့်တူ ပညာရှင်ကြီးနှစ်ဦးအား ကြက်ကစား  
ပုဂံကလေးများ၊ ဖမ်းထားသလို ဖမ်းထားသည်ကို ဝေကြည့်နေကြ

သူတို့၏နှလုံးအိမ်အတွင်းသို့ ကြောက်စိတ်များက ဒလဝေ  
ဦးစင်လာကြတော့သည်။ ဤသူသည် လူလော၊ နတ်ဒေဝတာလော  
တဋ္ဌေလော သမိုလော။

ဒိုင်းနန်းဟူဝေက ထိပ်သီးဆေးကျော်အမော်ပညာရှင်ကြီးနှစ်ဦး  
လေထံ၌ တစ်ပတ်မျှ ဓမ္မပရိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဝင်ရံရင် ဝင်ကြည့်စမ်း”

တစ်ယောက်ကောင်းသော် တစ်သောင်းခိုင်မြဲ ညက်ညက်

ကြေ ဟူသည့်စကားသည် မှန်နေသည်ဟု ယခု အခြေအပျက်အ  
ပြောရလေတော့မည်။

သို့သော် ကန့်ကွက်စိုက်အဖို့ ဤအခြေအပျက်ကို လက်ခံ  
ကြည့်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ယခု လူပေါင်းဆယ့်ရှစ်ဦးရှိသည့်အနက် ကိုယ်  
ရံတော်ကြောက်ဦးနှင့် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှစ်ဦးတို့ မရှိတော့သည့်အတွက် လူပေါင်း  
ဆယ့်တစ်ယောက်သာ ကျန်ရှိပေတော့သည်။

တုဝေကိုနှင့် လက်ဝေ့ဆရာကြီးကုန်းတို့မှာမှ ရန်သူအသံ



တစ်ယောက်မှာ မြစ်သွားရတာသည်။ ထို့ကြောင့် လူကိုးယောက်သာလျှင်  
ရိုင်းလောကအကြိမ် ခိုးပုံမြေဓမ္မ(စာတင်သီမိ) ခိုင်းထားနိုင်တော့သည်။

ဖျက်စားပျက် လှုပ်ရှားလာသည့် တပ်မဟုတ်ကြီးကန့်ကွက်စိုက်ကို  
မိန်းမကြီးနှစ်ဦး ခြိမ်းဖျက်သော လှုပ်ဆဲလိုက်၏။ သူ့စိုက်ကိုက ခပ်ကြမ်း  
တိုင်းမိုးနဲ့ ဤသို့ထဲရေပြင်းမှာ ဒိုင်းနန်းဟူဝေအဖို့ အဆန်းမဟုတ်လှ

+++

“သောက်ရက်မခိုတဲ့ ကန့်ကွက်စိုက်”

ကန့်ကွက်စိုက်၏ ဖျက်စားကြီးမှာ မဲတက်သွားသည်။

“ဘာပြောတာလဲကွ”

“မိန်းမကို သောက်ရက်မခိုဘူးလို့ ပြောနေတာ သိရဲ့လား”

တပ်မဟုတ်ကန့်ကွက်စိုက်မှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤသို့  
မိန်းမကြီးတစ်ပါးမှ ဆဲဝေပြင်းပင်ပျားသဖြင့် တစ်ဖျက်နှာလုံး မဲမဲတွတ်  
နေတော့မည်။

“မင်း...မင်းက”

“ဟ...မင်းကလဲ။ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် ဆယ်ယောက်  
တစ်ယောက်ကို ရည်မှန်းပြီး ပြောင်စုံရန်ကို ကလိမ်ကာကွန် ဖမ်းဆီးသေတယ်  
မိန်းမနှစ်ယောက် ဝင်ဗျား ဖမ်းပါလား။ ဒါမိန်းမဟောင်း သူ့ကိုယ်သူ  
မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ နှုတ်တစ်သိုင်းသမားကြီးလို အခေါ်ခံနေသေးတယ်။  
အခုကတော့... အရက်မခိုတဲ့ ဖျက်စားမိတဲ့ ဒီလိုအခေါ်ခံမဲတော့မို့”

ကန့်ကွက်စိုက်သည် သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အတော်ငြိမ့်



ထိန်းလိုက်ရသည်။

“အားလုံး.....ဒီကောင်ကို ခိုင်းထားလိုက်”

လူကဲ့သို့ပောက်သည် ရှိစမ်းဟုဝေးအား ပတ်ပတ်လည်

ထားလိုက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က ဆက်၍ ပေးလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦး မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဟားဟားဟား..... ကျွန်ုပ်မှာမည်ကို ခုထိမခိုင်မိကြ

ဘူးလား”

“ဒါဖြင့် ရှိစမ်းဟုဝေးဆိုတာ မင်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ရှိစမ်းဟုဝေးဟာ ခုကတော့ မန်ချွန်တပ်

ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို အထောက်အထားကြီးနေမိတာနဲ့ အခုကတော့

တကယ်ကို အထွက်မရှိတဲ့အတွက် ကြီးမုန်း သိရတော့တယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့ကိုမှာ ဆွေ့ဆွေ့နုနုသွားတော့သည်။

သို့သော်.....

သူ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိပေ။

“ခင်ဗျားလို ယုတ်မာစကားကံကွန်တဲ့လူ၊ ခင်ဗျားလို သူ

မရှိတဲ့လူကို မန်ချွန်စကားချစ်တပ်မဟုတ်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးကြီးပေးထား

တကယ်တော့အရာကောင်းတယ်”

“အင်းလေ.....ခင်ဗျားတို့ မန်ချွန်တွေအဆင်းချင်းမှာမူ

ခင်ဗျား သစ္စာရှိရုံနှင့် ရှိသွားမှပဲပေါ့လေ၊ ကျွန်တို့ ဟန်တရတ်တွေ အ

မှာတော့ ခင်ဗျားဟာ လုံးဝ သစ္စာမရှိခဲ့ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့ကိုမှာ သူ့အား စွဲချက်တင်နေသည့်စကားများကို

မသိရုံနှင့် အထွက်မရှိဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသာဖြင့် ဝေးကြောင့်

မသိစမ်းမုန်းတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ စကားမကံ ခင်ဗျား ဘာမှန်းမသိလို ခင်ဗျားကို

မန်ချွန်တွေလို နှုတ်တစ်သိုင်းသမားအဖြစ် သတ်မှတ်တာပေါ့ဗျာ

ခင်ဗျားတို့ သစ္စာမရှိတဲ့လူကို ဟောတီခန်းမထဲက သစ္စာဖောက်လောက်

အထောက်အပံ့က ပေါင်းရဲတာ ကျွန်ုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုမဆိုးဘူးဗျာ”

“ဟေ့ကောင်.....ခွေးကောင်ကလေး”

“ခင်ဗျား မပြောပါမို့ဦး၊ ကျွန်ုပ်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး

အခုအဖို့အဖို့ဆိုတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ လာပေါင်းတယ်၊ ခန်းဆိုတဲ့လူ

တစ်ယောက်လည်း ခန်း ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊ ကျွန်ကို လူတွေက နှင်းတောင်ပြေ

တွေလို ခေါ်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီလူတွေအနေနဲ့ ကျွန်ကို အဲဒီလို

ခေါ်မယ့်ဘုရား ပြောခွင့်ဆိုတာ စကားကံကွန်တယ်၊ ယုတ်မာတယ်

ကျွန်က ဒီခင်ပေါ့၊ မဆိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ကို နှင်းတောင်ပြေခွေးလို

ခေါ်ရုံနဲ့ပဲ အယုံတကယ် ပြောခွေးလို နာမည်ပေးသင့်တာက ဟောတီ

အထောက်အပံ့ကြီးကျွန်ုပ်တို့ကို သူ့ကို ‘မန်ချွန်မြေခွေးယုတ်’ လို့ ခေါ်သင့်သ

“ခွေးကောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်ကို အဲဒီလို ဆဲဆိုတဲ့အတွက် ကျွန်

မန်ချွန်၊ ကျွန်က နှင်းတောင်ပြေခွေးကောင်ပဲကို၊ ဒါပေမယ့် ရှိခိုးခွေး

တော့ မဟုတ်ဘူးနဲ့ မြေခွေးနဲ့ မြေခွေး ခင်ဗျားလို အကြံဉာဏ်လဲမဟုတ်





သစ္စာလဲ မရှိတဲ့လူမျိုးတွေ အနေနဲ့ကတော့ ကြီးလေးတဲ့တာဝန်ပေးရင်  
ထမ်းဆောင်ဖို့ မသင့်ဘူးနဲ့ အိမ်ပြန်ကြီး ကလေးထိန်းနေဖို့ပဲ သင့်တာ

+++

တပ်မဟူးကြီး ကျွဲကွမ်စိုက်သည် သူ့ဘဝတစ်သက်တာ  
မန်ချူးစကရာစ်ကြီးအိမ် အထူးယုံကြည်အားထားခံရသော လူယုံစေ  
ကြီးအဖြစ် ချီးမြှင့်ခံရသူဖြစ်သည်။

မန်ချူးနန်းတွင်းရှိ မျှူးမတ်အားလုံးကလည်း တညီတညွတ်  
တည်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဆုံး ချီးမြှင့်ခြင်း  
ယခုအခါတွင်ပူ မကြီးစမ်း အခြေအလွှာလျက် ချီးနိုးဟူသော  
ဟက်ဟက်ဝက်ဝက် ဝေဖန်မှုကို ခံနေရနေလျှင်သို့သော်.....

ကျွဲကွမ်စိုက်သည် ဉာဏ်ဝက်နွယ်များသူဖြစ်၍ ဟူသော  
ရှင်လက္ခဏာကိုကြည့်၍ လှေလာနိုင်စွမ်း ရှိနေပေသေးသည်။  
လွယ်လွယ်နှင့် အဖွဲ့ဝေပေည့်သူကား မဟုတ်။

❀ ❀ ❀



အခန်း(၃၃)  
စေလှူစွမ်း အထွင်းအားမြယ်

ပြန်လှယ်သည် အသက်မကြီးလှသေး။  
မှတ်မိတ်ပေး ပါးသိုင်းပေးများ ထိုးထိုးခံတောင်ထောင်  
မိမိနှင့် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သည့် ရှင်ရည်မျိုးဗိုသဖြင့် သိုင်း  
အားပေးကတော့ ကြီးစားနိုင်စွမ်း ခိုသူမျိုးသာ ဖြစ်ပေမည်။  
ပြန်လှယ် သိုင်းပညာစွမ်း ထက်မြက်သည်ကိုစွဲနှင့် ဖတ်သက်  
အားပေးအလက်ကို ရှာဖွေရန်မလို။  
လှေထီးလက်သည် သိုးကလေးနှစ်ကောင်ပမာ ကုပ်အဆွဲခံ  
ရုံ ကျွဲကွမ်စိုက်လက်တွေအရာကြီးကျွဲကွမ်စိုက် ကြည့်နိုင်သိနိုင်အံ  
မျိုးပတ်.....

သူက အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပုံမျှမက အတွေ့အကြုံမှာလည်း



ဤသူငယ်ထက် ပို၍ ကြွယ်ဝသည်။

သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ချိန်များသဖြင့် အတွင်းအား

မိမိက ဤသူငယ်ထက် ပိုကောင်းနိုင်သည်။

ကိစ္စကွမ်ရီကိစ္စသည် တွေးရင်း စိတ်ထဲမှာကိတ်၍ ရယ်  
၏။

“ဟင်ဟင်ဟင်... မင်းက သိုင်းပညာဘယ်လောက်  
မြက်နေလို့လဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ထက်မြက်ထက်မြက် အ  
ပညာမှာတော့ ငါ့ကို မသိနိုင်ပါဘူးကွ၊ မင်းကို အချိန်ပိုပိုပဲ အ  
ပညာ ယှဉ်ရတဲ့အဆင့်ထိ ရအောင်လုပ်မယ်၊ အဲဒီအထိမှာ မ  
ရှိရင်တော့ လူတော်ပေါ့ကွာ၊ ဟင်ဟင်ဟင်...”

ဦးစိုးဟူပေးသည် တုတ်ကိုနှင့် ဆရာကြီးကုန်းတို့၏  
ကိုဆွဲလျက် လေးတွင် ခေ့နေသည်။

သူ၏ဖျက်လုံးများကို အတား မထားပေ။  
ကိစ္စကွမ်ရီကိစ္စမျက်နှာကို နေ့စဉ်ကိစ္စကို အကဲခတ်  
ကိစ္စကွမ်ရီကိစ္စမျက်နှာသည် ပထမပိုင်း၌ ရှက်စေ  
ခဲ့တွတ်သွားသည်။

ပုတီးပေါင်းတွင် အရောင်ဖျော့သွားသည်။  
တတိယပိုင်း၌ မျက်နှာပျက်ကြွတ်၍ တွေးတောပြီး မှ  
သွားသည်။

ဤသည်မှာ ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်စက် စုတ်နေခြင်းသာဖြစ်  
ဦးစိုးဟူပေး နားလည်၏။

ဤသူငယ်ထက် ပို၍ ကြွယ်ဝသည်။ ကိစ္စကွမ်ရီကို ပြောကားသွား  
စဉ်က... ဝမ်းလောက်အောင်တော့ ကုန်ရိုက်မိသွေး  
ချိန်မှာ... ချိန်တင်းတင်းပင် လှမ်းပြောလိုက်၏။  
“... မင်းကွမ်ရီကို ကျွန်ုပ် ခေါ်ဝေါ်ဟောလိုက်ရမလား”  
“... ခေါ်ဝေါ်ဟောမှာလဲ”

“... ဟူပေး... ဟူပေး... ဟူပေး... သို့တော့ပေါ့”  
“... မဟာမဟာ... မင်းဟာ စုန်ကစေဆရာကြီး မဟုတ်ပါ  
ဘူးကွ၊ ခုနေ့ကနေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလို ပြော”  
“... မဟာမဟာ... ကျွန်ုပ် မေးမယ်၊ ကျွန်ုပ်က ခင်ဗျားကို ရစရာ  
မရှိ ပြောလိုက်တော့ ခင်ဗျား ရွက်သွားတယ်၊ ဟုတ်ချဲ့လား”

ကိစ္စကွမ်ရီကမျက်နှာမှာ ချစ်နဲ့ ပြန်ပြန်သွားသည်။  
သူ့အဖေက ဆက်ပြော၏။  
“... မဟာမဟာ... ခင်ဗျားဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့သိုင်းပညာ အတိမ်အနက်  
အားတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ပုန်ချဲ့လား”

ကိစ္စကွမ်ရီက အပုန်တက်ပင် အံ့ဩသွားသည်။  
ဤသူ ကြမ်းတမ်းသောသူငယ်သည် အပုန်ပင် သူတစ်ပါး၏  
မျက်နှာကို သိနိုင်ပေသည်။  
“... က... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

ကိစ္စကွမ်ရီက လိုလိုလားလား ပြောလိုက်သည်။  
ဟူပေးက ဆက်ပြော၏။  
“... မဟာမဟာ... ခင်ဗျားဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဟာကွက်တစ်ခုခု”



တွေ့သွားတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်က မယူနိုင်တဲ့အချက်က  
တွေ့သွားတယ်။ တယ်မှယ်လဲ။ ကျွန် ဆောင်မှန်ခဲ့လား”

ကျွန်ကွမ်စိုက်မှာ စကားပင် ပြန်မပြောနိုင်တော့  
အဟောင်းသားကြီး ခြစ်နေတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲကပူ.....

“ဘုရားရေ..... ဒီဈေးကောင်းလေးဟာ နတ်ဆို  
ဝင်စားတာပဲ ပြစ်ရမယ်။ ငါ တွေးတာတွေအားလုံး သိနေတာ  
ဟုမေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်.....

“ဟားဟားဟား.....ခင်ဗျား ဖိစပ်အဟောင်းသား  
က ကျွန်ပြောတာတွေအားလုံး အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေ  
ကံ.....ခင်ဗျားက ကျွန်ထက်သာတဲ့ အချက်ရှိတယ်ဆိုပြီး  
စိတ်ကြီးဝင်နေတယ် မဟုတ်လား လားပဲ.....ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်  
ပိုင်မယ်။ သုံးကွက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျား ကျွန်ကို လုံးဝ မနိုင်  
သုံးကွက်အတွင်းမှာ ကျွန်က ခင်ဗျားကို မှုန်နိုင်ရမယ်။ မနိုင်  
ခင်ဗျားကို ကျွန်က ထိုင်ကန်တော့လိုက်မယ်”

ဟုမေး၏ စိန်ခေါ်ချက်ကား ကြောက်မက်ဖွယ်က  
ရဲတင်းလွန်းလှ၏။ ခန့်မဆောင်ထဲရှိ သိုင်သမားအားလုံး  
ကြောက်စွားသွားကြတော့သည်။

မည်သူသည် ကျွန်ကွမ်စိုက်အား ပဟာမခန့် လှုပ်ခါး  
အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမန်ကိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပင် ကျွန်ကွမ်စိုက်  
ပေခြင်းကို ခံလိုက်ရပေသေးသည်။

သိုင်သမားများသည် ခိုဝန်ဟုမေးအား မြင်ဖူး



ရိုင်းလောကအကြိမ် မိုးပျံမြေပျံ(စာတံသိမ်း)  
ကျွန်ကွမ်စိုက်အား ကြည့်သကဲ့သို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။  
ကျွန်ကွမ်စိုက်သည် တစ်ကိုယ်လုံး မိဆင်းသွား၏။

ဤလူငယ်သည် မိမိအား ဝိုက်ဝိုက်ချိန်းချိန်း စိန်ခေါ်နေချေ  
ပျံပျံမိချက်ကိုလည်း ကြည့်မိပြီး သုံးကွက်အတွင်း သူက နိုင်ရမည်တဲ့  
ပြန်သည်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ မိမိသည် ဤမျှ မတုံးသေးချေ။ မိမိသည်  
အင်အားစွမ်းတန်စွမ်း မဟုတ်သလို အဝတ်မြင့် မြူလှုပ်ထားသော  
အမျိုးတစ်မျိုးလဲ မဟုတ်ချေ။

မှန်သာဝိုက်မှ မလိုက်ချင်လျှင် အဝိုက်နုတ်ပြင် ခိုသေးလေလိမ့်  
မဟုတ်။ မှန်သာဆီမှ မမဲချင်လျှင် အဝဲနုတ်ပြင် ခိုသေးလေလိမ့်လားဆို  
မယူ၍ စကားသည်ပင် မိမိအား ရည်ရွယ်၍ ပြောသည့်စကား ဖြစ်ပေ  
မကောင်းပဲ။

မိမိက အတယ့်ကြောင့် သုံးကွက်တိုက်ဝိုက်ရန် စိန်ခေါ်မှုကို  
ပြန်မယုံရမည်နည်း။

ကျွန်ကွမ်စိုက်သည် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ  
ပျံပျံ၊ တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့၏။

“ကောင်းကွာ..... သူငယ်နှစ်စား ချာထိတ်တစ်ယောက်က  
ပျံကို ကြိုဆောင်ကြီးဟာ တပ်မဟုတ်ကြီးတစ်ယောက်ကို သုံးကွက်အတွင်း  
နိမ့်အောင် တိုက်မတုံး သေချာမှလဲ လုပ်မိ ပောင်ရင်ဂှား ဝတ်ကြာ  
ပျံပျံတော် မှားသွားမိတယ်လို့ ဝန်ချတောင်းပန်တာမျိုးတော့ လုံးဝ  
မဖြစ်ပေချင်ဘူး”

ကျွန်ကွမ်စိုက်၏ သုံးကွက် စိန်ခေါ်မှုကို အပိုင်အနိုင် ဖြစ်တော့





ကြီးရွှေညိုလိုက်သည်။

"ဟားဟားဟား..... သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ် ကလေးထိန်းစို့လောက် သင့်လျော်တဲ့ တယ်ယူကြီးကို ကျွန်က သုံးကျွက်ထပ်ပိုပေးလို၊ ဘယ်သင့်လျော်ပုံလဲဗျာ၊ လာပါ..... တိုက်မေးပါ၊ ဘားလဲ သက်သေပို့ပါတယ်"

"ဟားဟားဟား..... ဒါဖြင့် ကောင်ချီ မောင်ရင် ဝိတ်ခေါ်မှ ကျွန်က လက်ခံတယ်"

ဟုပေးကာ တပျင်းပျင်းရယ်ရင်း သရော်လိုက်သည်။

"အင်း..... ခင်ဗျား ကြိုက်မှ ကြိုက်မပို့လား၊ လက်ခံလက်ခံပို့လားဆို ကျွန်မှာ ခိုင်ခိုင်လိုက်ရတာ ခုတော့ လွယ်လှပေတာပေးထားပါတော့ဗျာ၊ ကျွန် တစ်ခု ကြိုတင်ပေးထားမိပါရမလို့၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားနှစ်ရင် ကျွန်က ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ"

ကျွန်ကမိုက်ကာ အုလိုက်သည်လို့ကို ရယ်တော့၏။ ငြိမ့်.....

"မှုံမှုံတော့ ငါက ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲကွ မင်းစိတ်ကြိုက်လုပ်နိုင်တယ်၊ နောက်ဦး ငါ့ဘက်ကိုလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်းလို သူမိုးမားပြီခွင့်နဲ့ မလောက်လေး မလောက်စား ကောင်လေးကို မှုံညှာဦးတဲ့နောက် ပြန်နာကို ဘယ်သူ့ ဘယ်လိုလုပ်ဦး ပြုရတော့မလဲကဲ..... အပိုကောားတွေ ရင်တော့ပေး၊ ဟောဒီမှာ..... ငါ့လိုက်ကွက်ကို ကြည့်ပေတော့"

ကျွန်ကမိုက်သည် အလွန်ညာတ်ဖျားသူဖြစ်၏။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေရာမှ ရွတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ဟုပေးချီရာသို့

ဟုပေးချီ ပါမိုက်အတွင်းသို့ လက်သီးနှစ်လုံး ဆင့်တိုးချီလိုက်သည်။ ကျွန်ကမိုက်၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်တရာ လွှင့်မြန်သည်။ ကျွန်ကမိုက်၏ ဝိုင်းရံမှုကို ဟုပေးအနေဖြင့် ရှောင်နိုင်မည်ဟု မယူတမ်း

ဟုပေးသည် သူ့လက်ထဲ၌ ဖမ်းဆီးထားသည့် တုတ်ကို အရေကြီး ကျွန်းတို့နှင့် ထိုးခံပေးလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။

+++

သို့သော်.....

ဟုပေးသည် နောက်ဆက်ရှောင်တိမ်မြင့်လည်း မရှိ တုတ်ကို အလွန်တိုကျွန်းတို့နှင့် ထိုးခံပေးခြင်းလည်း မရှိဘဲ ကျွန်ကမိုက်၏ ဝိုင်းရံမှုကို မကတိ အထိုးခံလိုက်သည်။

"ဟင်.....ဟယ်.....ဟာ"

ဟုပေးတော့မည်၊ အမိုက်ကောင်ကလေးသည် တစ်ချီတည်းနှင့် အတော့မည်ဟု အားလုံးက ယူဆလိုက်ကြသည်။

ကျွန်ကမိုက်သည် အလွန်တရာ အတွင်းစား ပြည့်သူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုလက်သီးသည် ဖော်စုံစာနဲ့ ကျောက်အောင်ကိုပင် ခြိမ်းခြောက်နိုင်ပေသည်။

အလွေးအသား အမိုးအဝေနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အရည် မည်သို့ ခံနိုင်ရည် ရှိပေလိမ့်မည်နည်းသို့သော်.....

ဟုပေးသည် လေးကို တစ်ကြိမ်မျှကာ ကျွန်ကမိုက်၏

လက်သီးနှစ်လုံးကို အဆင်သင့် ခံယူလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်မိနိုက်၏ ပြင်းထန်လှသော လက်သီးများသည် အိတ်ကြီးထဲသို့ လက်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး လက်သီးသို့ ထားသော အတွင်းအားများ လုံးဝ ပျက်ပြယ်သွားကုန်တော့သည်။

တပ်မဟူကြီး ကျွန်ုပ်မိနိုက်၏မျက်နှာမှာ ပထမ၌ မယုံကြည်သလို ပြစ်သွား၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ဖြူရော်လာလေ။ တစ်ပါးသု၏ အတွင်းအားကို ပျက်ပြားစေသည့် ဖူးဆူးပညာတစ်မျိုးကို ဤသူငယ် တတ်မြောက်ထားလေသလော။

သူ့မျက်နှာသည် ခုတ်တံရက် ဆီးရွက်ခနဲ၌ ငယ်ငယ်ကြောက်လည်းကြောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်သီးကို ကယာ ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

ဤပညာကား ဟုယီတောင်း မသေမီ ပေးထားသိုင်းကွမ်းထဲ၌ ပါသော သိုင်းပညာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“လေရှုသွင်း အတွင်းအားပြယ်” ဟူသော ထူးဆန်းပညာတစ်ခုဖြစ်သည်။ လေရှုသွင်းရာတွင်ပူ အလွန်အရှေ့ကြီးအောင် နှစ်တကျ လေရှုသွင်းတတ်မှသာလျှင် ရန်သူ၏အတွင်းအား ပြယ်စေနိုင်လေသည်။ နှစ်တကျ လေရှုသွင်းတတ်ပါက အကလီစာအားလုံး မိမိညွှန်ညွှန် ကြေသွားနိုင်ပေသည်။

\*\*\*

“ပထမတိုက်ကွက် ပြီးသွားပါပြီ”  
“ပထမတိုက်ကွက် ပြီးသွားပါပြီ”



ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ပရိသတ်ကိုးယောက်သည် ဆူညံကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လွှက် ပထမအဖျို ပြီးမြောက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြု ကြေငြာလိုက်သည်။ သူတို့အော်သံက နှုတ်တောင်ကလပ်ထိပ်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားပေ၏။

ခိုင်လူကြီးကိုးယောက်တို့သည် သူတို့၏ ထိုသောအတွက် ဖမ်းတက်စောင်းနင်း အော်ဟစ် အဆုံးအဖြတ် ပေးပြီးနောက် နောက်တစ်ကြိမ် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြပြန်တော့သည်။

“ဒုတိယအဖျို စတော့.....”

“ဒုတိယအဖျို စတော့.....”

ဩော်.....သမ္မာစိတ္တ တရားပူတလှသည် ခိုင်လူကြီးများပေ

\*\*\*\*\*



စင်စစ် ဤတိုက်ကွက်ကို ပထမအချိန်၌ သတ်မှတ်၍ မရသေးပါ။ ဟုဝေးက ကျွဲကွမ်စိုက်ထား ခုန်ခြင်း မပြု တိုက်စိုက်ခြင်း မပြု ရှောင်တိမ်းရုံ ရှောင်တိမ်းပါမည်ဟုသော အကွက်အကြောမချင်း ဖျိုး မဟုတ်ချေ။

တစ်ယောက်က တိုက်စိုက်ပြီးသည်နှင့် ကျန်တစ်ယောက်က ခုန်ခြင်း သို့မဟုတ် တိုက်စိုက်ခြင်းပြုသော ပထမအချိ န်ပြောက်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်။

ယခုအချိန်တွင် ဟုဝေးသည် ခုန်ခြင်း မရှိချေ။ ကျွဲကွမ်စိုက်၏ လက်သီမှ အတွင်းအားများကို ပျက်ပြယ်စေရန် ပြုလိုက်သောအချိန်သည် သူ့အစေ့ဖြင့် တစ်ချိတစ်မောင်း တန်ပြန်တိုက်စိုက်နိုင်ခွင့် ရှိသေးသည်။

အခန်း (၃၈)  
မရတလက်ခါး သိုင်းစွမ်းအေး

ကျွဲကွမ်စိုက်က တစ်ကြိမ်တိုက်၍ ဟုဝေးက တစ်ကြိမ်တိုက်သည် ဟု ပထမအချိန်ဖြင့် မှတ်ယူနိုင်ပေသည်။

ယခုမှ ကြံသို့ မဟုတ်တော့။

သိုင်အကျော်အမော်ကြီးကိုးယောက်သည် ကျွဲကွမ်စိုက်တက်မှ မကရား တက်လိုက်ကာ ပထမအချိ န် ငြိသည်ဟု ကြေငြာဆုံးဖြတ်ခြင်း ပြုကြလေပြီ။

ဟုဝေးသည် ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ဟင်း.....တော်တော်ကလေး သဟသမတ်စို့တဲ့ သိုင်အာစာ နှုတ်ကြီးတွေပဲ”

“ထို့”

ဟုဝေး၏ပါးစပ်မှ တံတွေးများသည် မြှောက် ပြောသွားသည် ပဟ ပြောထွက်သွား၏။ တံတွေးများ၏ ပစ်မှတ်ကား ကျွဲကွမ်စိုက်၏ မျက်နှာသို့တည်။

ဤတစ်ကြိမ် ဟုဝေး ပြောသည် အပြုအမူမှာ ပထမအကြိမ် ကျွဲကွမ်စိုက် ပြုသည့် အပြုအမူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင် ခြစ်တော့သည်။ ကျွဲကွမ်စိုက်က လက်သီကို လျှပ်တစ်ပြက် သုံးသည်။

ဟုဝေးက တံတွေးကို လျှပ်တစ်ပြက် ထွေးသည်။

ထိုပြင် ဟုဝေးသည် အရကြီးကျန်း၏ လည်ကုပ်ကိုဆွဲကာ

ကျွဲကွမ်စိုက်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဓူ့ယမ်းထားလိုက်သည်။ လက်ပံလက်မှ တုတ်ပံကိုဖြင့်လည်း လက်ခံခြင်းကို ခိုက်ချသည်။ လက်ယာခြမ်းမှ ယောက်ယားမြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်၏။

ဤသည်ကား ဝိုင်းရံဖွဲ့ဖွဲ့ပေး၏ 'ကျွန်သွင်းတိုက်ခိုက်နည်း' ပင်ပေတည်း။

သူ တံတွေးမြင့် ထွေးလိုက်သည့်အခါ ကျွန်ကွပ်စိုက်သည် လက်ဝဲဘက်သို့ သော်လည်းကောင်း၊ လက်ယာဘက်သို့ သော်လည်းကောင်း အပေါ်ဘက်သို့ သော်လည်းကောင်း ရှောင်တိမ်းပေးရပေမည်။ ထိုသို့ မရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင် ဟူပေး ထွေးသည့် တံတွေးများသည် ကျွန်ကွပ်စိုက်၏ မျက်နှာတည့်တည့်ကို လာရောက်ထိမှန်မည် ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဟူပေး၏ 'ကျွန်သွင်းတိုက်ခိုက်နည်း' ကြောင့် ကျွန်ကွပ်စိုက်မှာ ဖိုပေါ်သို့ ခုန်တက်မရှောင်နိုင်တော့ပေ။

လက်ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက်တို့ကလည်း တုစပ်ကိုနှင့် ဟူပေး၏ ခြေထောက်တို့ကို ခုခံနေရသဖြင့် ဟူပေး၏တံတွေးများသည် ကျွန်ကွပ်စိုက်၏ မျက်နှာသို့ ပက်ခနဲ လာရောက် ထိမှန်သွားလေတော့သတည်း။

"ဟာ....."

အာပေခိုက်သံများသည် ခနဲပေဆောင်ကြီးထဲ၌ ပြည့်လျှံသွားတော့သည်။

ဤကား မန်ရွှေစုန်းဆောင်တော်တွင်မှ တပ်မဟုတ်ကြီး ကျွန်ကွပ်စိုက်၏ ဘဝတစ်သက်တာ၌ ဓူရ်စွယ်လီလီ အဖြစ်ဆိုကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဤသို့ဖြူမဲခြင်းသည် လက်တစ်ဘက်ကို ဓားဖြင့် ခုတ်ခြတ်



တိုက်ခိုက် သိက္ခာကျရပေသေးသည်။

အိပ်မက်ပျောက်ကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသည် ကျွန်ကွပ်စိုက်၏ တံတွေးများကို ပြေး၍ သုတ်သင်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ဓူရ်ရမ်းရမ်းပြီး သူ့အား တိုက်ခိုက်မည်ကို ခိုးရိမ်ဖျားရောက် မသုတ်သင်ခဲ့တော့ပေ။

ကျွန်ကွပ်စိုက်သည် ဓူရ်တရက် နောက်ဆုတ်သွားသော ဟူပေးကို ခင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်သွင်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဟူပေးက အော်ဟစ်ပြောကြားလိုက်လေ၏။

"ခုတိယတိုက်ကွက် ခုတိယအဖို့ ပြီးသွားပြီ"

ကျိုင်းလားမားကြီးကိုးယောက်သည် ကျောက်ရုပ်ကြီးများလို များစွာ အနေကြတော့၏။

ကျောင်ရယ် ရယ်နေသော ဟူပေးကို ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ကြံမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ထက် ဆိုသည်မှာ ကျွန်ကွပ်စိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်မည် လုပ်နေစဉ်မှာ 'ခုတိယတိုက်ကွက်' ပြီးသွားပြီဟု အာပေခိုက်၏ သူ့တွင် ဟန်ပြင်ရင်း တန်လန်ကြီး ဖြစ်နေရာတော့သည်။

"မို့မကောင်.....အင်မတန်လည်တဲ့ကောင်ပဲ။ ငါ တိုက်မယ်ဟော့ ခုတိယတိုက်ကွက် ပြီးသွားပြီ လို့ ပြောတယ်။ သိကြသေးသလားဗျာ"

ကျွန်ကွပ်စိုက်သည် မျက်နှာပေါ်မှ တံတွေးများကို လက်မောင်း မျက်နှာဖိုက်ရသည်။



မသုတ်ရ၍ မပြစ်ပေး ဟုစောစီး ခွဲနှစ်သောက်တွေ့မှာ  
သူ့ဖျက်နှာတစ်ခုလုံး ပေကွဲလွန် ခွဲနေသည် မဟုတ်ပါလား  
တပ်မဟုတ်ကြသည့် ချေသို့ တစ်လှမ်းတို့ငြိမ်အောက် လှုပ်  
လိုက်သည်။

“ခွေးကောင်.....မင်းနဲ့ ငါ သုံးကွက် တိုက်မယ်လို့ ကတိ  
တယ် တစ်ကွက် ကုန်သေးတယ်၊ ချေတို့ တက်ခဲ့ပေး၊  
ဘာပညာတွေ ရှိသလဲဆိုတာ ငါ ကြည့်မယ်”

“ဟားဟားဟား.....ခင်ဗျား မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသေး  
ကောင်ဗြီ၊ ကျွန် တစ်ကွက်တိုက်မယ် ဒီအကွက်အတွင်းမှာ ဆစ်  
ကျွန် မိန့်ခိုင် ကျွန် ရှုံးမယ် ခင်ဗျားမိန့်ခိုင် ကြိုက်သလို လုပ်ပေး  
”ဟေ့.....အပိုကောင်းတွေ မပြောနဲ့.....တက်နဲ့”

“ကောင်ဗြီ၊ ခင်ဗျား ခုခံပေးတော့”  
ဟုစောသည် တုခပ်ကိုနှင့် ဆရာကြီးကုန်းတို့ ချေသို့ ငါ  
လိုက်ဦး ကန့်ကွပ်စိုက်ချေသို့ ခုခံဝင်သွားသည်။

ကန့်ကွပ်စိုက်သည် ‘မရလက်ဝါး’ အပည့်ရှိသောလက်  
သွ၌ ရရှိသမျှ အတွင်းအားကို ထုတ်သုံး၍ ခိုက်ချလိုက်လေသည်။  
ဟုစောသည် သူ အကြောပိတ်ထားသည့် တုခပ်ကိုနှင့် ဆရာ  
ကုန်းတို့၏ သွေးကြောများကို ဓုတ်တရက် ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အကယ်၍ ဤသို့ ဖွင့်ပေးလျှင် ‘မရလက်ဝါး’ ဝါး  
ခံရမည်သူနှစ်ဦးမှာ ဤဆရာကြီးနှစ်ဦးသာ ဖြစ်ပေသည်။  
“ဦး.....”



လေတိုသံနှင့်အတူ မရလက်ဝါးသည် အချိန်ပြင်းစွာ  
ခုခံရက်လာသည်။

တုခပ်ကိုနှင့် ဆရာကြီးကုန်းတို့မှာ ထိုလက်ဝါး၏ ပြင်းထန်ပုံကို  
အတိုင်းကြားပုံဖြင့် သိရှိကြသူများဖြစ်ရာ ဖျက်လုံးဖျက်ဆန် ပြူးကန်  
တော့မည်။

ဟုစောက မိမိတို့အား သွေးကြောပိတ်ပေးပေးထားသဖြင့် မိမိ  
နှစ်ဦးယောက်လုံး ဓားစာခံများဖြစ်ကာ မုသေဆုံကြရပေတော့မည်။  
ထိုသို့ ဖျက်လုံးဖျက်ပျားပေးနေစဉ် တစ်ခဲအတွင်း သူတို့၏သွေး

ကြီးများ ဖြတ်ခဲပုံသွားကြောင်း သိရှိလိုက်ကြရလေသည်။  
ဤကား သူတို့ အသက်ရှင်နေဆဲတွက် ဟုစောက သက်ညှာ  
လိုက်သည့် အခွင့်အရေးဟု မှတ်ယူလိုက်မိကြသည်။

သူတို့အနေနှင့် ကန့်ကွပ်စိုက်၏ မရလက်ဝါးကို ချောင်းတိုင်း  
အချိန်မပိုတော့ပေ။  
ထို့ကြောင့် တုခပ်ကိုက သူ့သေဘေးကြီးတွေ့လေ့ရှိသောအခါ

အစားအစာတိုင်းလုံးလေ့ရှိသည့် ‘သံမဏိစွန်ကုတ်သိုင်း’ နှင့် ကန့်ကွပ်စိုက်  
တို့ ခုခံသည်။  
ဆရာကြီးကုန်းက ‘သေမင်းလက်သီး’ အပည့်ရှိသော ကြောက်

ကုန်းတို့၏ အကောင်အသုံးလက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။  
“ဂန်း”  
လှနှစ်ယောက်၏အင်အားနှင့် တစ်ယောက်၏အင်အားမှာ

အတူတူပင်။





ထို့ပြင် တုတ်ကိုကော ဆရာကြီးကျွန်းပါ ကျွဲကွပ်စိုက်နီမ  
အတွင်းထားကောင်းသူများ ပြစ်ကြဏ်း။

ထို့ကြောင့် ကျွဲကွပ်စိုက်မှာ ဆရာကြီးနှစ်ဦး၏လက်ထက်  
ဆယ်ကိုက်ခန့်အကွာသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားတော့၏။

ကျွဲကွပ်စိုက်မှာ မကောင်းသောစိတ် ထားမိသည့်ခတ်ကို မိ  
ဘာသာ ပြန်ခံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဟူစေသည် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို ဓားစာခံထားကာ တို့  
စိုက်လာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွဲကွပ်စိုက် သိရှိပြီးဖြစ်၏။

“ဟင်း...လူမီးကာ ကိုယ်ရေးကြောင့် သက်လုံ ကောင်းရတာ  
တုတ်ကိုနဲ့ ကျွန်းတို့နဲ့ယောက်ကို ချွေက ခံလာရင် သူတို့ကိုပါ သတ်  
ချမှာပဲ ထိုမို့ ‘မရစလက်ဝါး’ သာ ထိုသွားရင် ကြားခံ ဘယ်လောက်  
ဒီရွေးကောင်းလေး မူချ သွေးအနံ့သွားစေရမယ်”

ကျောက်တုံးအား လက်ဖြင့် ခြည်ခြည်ခိုက်လျှင် လက်ထဲ  
သက်သာသည်ဖြစ်ခြင်းခိုက်လျှင် လက်ပိုနာသည်။

ဖိနပ်မှ ပျားပြားလျှင် တန်ပြန်မှလည်း ပျားပြားပေးသည်။  
သူ့ ‘မရစလက်ဝါး’၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းဆုံးထွက်  
သိသော တုတ်ကိုနှင့်ဆရာကြီးကျွန်းတို့သည် သူတို့သေဘေးကြော  
အခါတိုင်း ထုတ်သုံးလေ့ရှိသည့် အပြင်ဆန်ဆုံးသော သိုင်းကွက်များ  
ထုတ်သုံးလိုက်သောအခါ ကျွဲကွပ်စိုက်မှာ ချွန်လှံမိထားသဖြင့် အ  
ပြင်ဆန်သော ဒဏ်ရာကို ချိန်ပွားလေတော့သည်။



အခန်း (၅၉)  
ဇိုးသူနှင့် မြူးသူ့မိတ်

ဟူစေသည် ငါကြောင်းဆီနှင့် ငါကြောင်းကြော့ပြီးသည်နှင့်  
တပြိုင်နက် တုတ်ကိုနှင့် ဆရာကြီးကျွန်းတို့အကြော့များကို ချွန်ခွင်း  
ပြန်မိတ်ပြီး လည်ကပ်ကို ဖမ်းဆွဲချွန်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဝေ့”

မန်ဈေးကရာဒ်၏လက်ဝှမ်း တပ်မပျူးကြီးကျွဲကွပ်စိုက်သည်  
ပိကူနေရာမှ နီစွေသောသွေးများကို ဆန်ထုတ်နေသည်။  
ကျွဲကွပ်စိုက် မဲချွန်မှာ မသက်သာလှပေ။  
တုတ်ကိုနှင့် ဆရာကြီးကျွန်းတို့၏ လက်သီးနှင့်လက်ဝါးများ  
သည် ကျွဲကွပ်စိုက်၏နားထင်၊ ရင်ဝါ ဝမ်းစိုက်များ အောက်ပိုင်းနှင့်  
မိလာ ခိုခိုးများဆီသို့ တရစပ် ဝင်သွားခဲ့ပေသည်။



“ဟင်”

“ဟယ်”

“ဟာ”

ဟူသော အားပေါက်သံများကတစ်ပါး မည်သူကမျှ တတိယအကြိမ်ဟု မအော်နိုင်ကြတော့ပေ။

ကန့်ကွပ်စိုက်သည် နီစွေးသောသွေးများကို အန်ထုတ်ပေး ထထိုင်ရန် ကြိုးစားနေ၏။

သူ့ခမျာ ထထိုင်ရန်ပင် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ဟူပေး၏လက်ထဲ၌ သွေးကြောအပိတ်ခံနေရသည့် တုတ်ကို ဆရာကြီးကုန်းတို့မှာလည်း မသက်သာလှပါ။

သူတို့သည် အလွန်တရာ ပြင်းထန်သည့် မရတလက်ဝါးစစ် ယှဉ်ညှိတ်တိုက်ခိုက်ကြရသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ဟူပေး၏လက်ထဲ၌ ဝေပေး သွားကြရသည်။

အကယ်၍ ထိုဆရာကြီးနှစ်ဦးကသာ ဤသို့ တန်ပြန်မရပ်လျှင် မရတလက်ဝါးစစ် အတွင်းအားလှိုင်သည် ဟူပေးထံသို့ မုချရောက် လာနိုင်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟူပေးသည် အနည်းနှင့်အများဆိုသည့် ခက်ရာသွားနိုင်သည်။

ယခုမှ ကွဲနှစ်ကောင်ခတ်သည့်ကြားမှ မြေစာပင် ခံရသတို့ တုတ်ကိုနှင့်ဆရာကြီးကုန်းတို့ စားစာခံ ဝင်သွားရတော့လေသည်။

သူတို့ကို အဆင့်မြင့်သိုင်းသယံဇာတော်ကြီးများနှင့် ကြပ်ကြ



တတ်ပတ်ကုသသည့်တိုင် အနည်းဆုံး လဝက်ခန့် အချိန်ယူ ကုသရပေ လိမ့်မည်။

ဆရာကြီးနှစ်ယောက်စလုံး၌ ပြင်းထန်သော အတွင်းခက်ရာများ ရရှိသွားကြရပေသည်။

ဟူပေးသည် သူ့လက်ထဲမှ ဆရာကြီးနှစ်ဦး မည်သည့်အခြေ နှစ်နေသည်ကို သိရှိပုံမရှိ။

ဒို့သော် ရန်သူဘာများအပြား ခိုနေသေးသဖြင့် ထိုသူနှစ်ဦးကို စားစာခံအဖြစ် ဆုပ်ကိုင်ထားရပေပေ၏။

သူသည် ဖတ်ဝန်ကျင့်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

သိုင်းအကျော်အပော်ကြီးများသည် သူတို့ရွေ့မပြင်ကွင်းကို မြေကြည်နိုင်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် မင်တက်အံ့ဩနေကြ၏။

မည်သူမျှ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင် ကန့်ကွပ်စိုက်သည် ပပ်ပန်ကြီးစွာဖြင့် ဒူးထောက် ခုတ်လှက်ရိုနေပေပြီ။

“ကဲ.....ထတိယတိုက်ကွက် ဂြိုဟ်သွားမိပြီခင်ဗျာ ဘယ်သူများ ကန့်ကွက်စရာ ရှိပါသေးသလဲ”

ဟူပေးသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ရင်း တပ်မမျှကြီး ကန့်ကွပ်စိုက်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ အခု အခွဲအခိုင်ကိစ္စကို ခင်ဗျားဘာများ စောစော တက်ခွင့်သေးသလဲ”

တပ်မမျှကြီးသည် မျက်လုံးများ ပျားစင်ထားပြီး အားပေးနေ



၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့မလေးအောင်

သည်။

သူသည် အကြိမ်ကြိမ် ထရပ်နိုင်းရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် မထရပ်ပေး။

သို့သော် သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ်လျက် ဟုဝေးမပြန်ပြော၏။

“မင်းကို ငါ ဘာပြောထားသလဲ၊ မင်း လုပ်ခွင့်ဆလို လုပ်တော့ ငါ့ကို ထပ်ပေးစေရလဲ မလိုတော့ဘူး။”

မန်ချေးနန်းတွင်း၌ အလွန်တရာ ထယ်ထိခဲ့သော ကန္တကွယ်ရိုက်ဟန်စွယ်ကန္တသွားရဏပေးပြီး

သူသည် မှီစမ်းဟုဝေးဟုသော် ကောင်စုတ်ကလေးမမနိုင်သည်မှာ လယ်ပြင် ဆင်းသွားသကဲ့သို့ ထင်ရှားနေခဲ့လေပြီ။

ဟုဝေးသည် ကန္တကွယ်ရိုက်၏ကောားကို ကြားသောအခါ အမပြောတော့ပေး။

လိုရာ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်မို့ ကျုပ် လိုချင်တာကိုပဲ မှုင်းမှုင်းပြောမယ် ကပြန်စို့ ပြောင်ရင်မှန်ရဲ့ သံလက်ထိတ်တွေ ခြွတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဘာ”

“ဘာလဲ ဝင်ဖူး ကတ်ဖျက်မလိုလား”

“မင်းက ပြောင်ရင်မှန်ကို လွှတ်ပေးစေရခွင့်တဲ့သဘောဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါလယ် သူ လွှတ်ပါစေ”



သိုင်းလောကအပြိုင်နဲ့ မိုးပွဲမြေဓွေး(စာတင်သီမီး) ❀ ၈၇

“ကောင်မို့ ဟေ့..... ပြောင်ရင်မှန်ရဲ့ သံလက်ထိတ်ကိုလွှာဖို့ ခြွတ်ပေးလိုက်စမ်း”

တပ်မမှူးကြီး၏ ကိုယ်ခံတော်ကြီးသည် အမိန့်အတိုင်း သံလက်ထိတ်ကို လွှတ်ပြန်ရာ ခြွတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြောင်ရင်မှန်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိနေလေပြီ။

+++

ကိုယ်ခံတော်ကြီးသည် ပြောင်ရင်မှန်၏သွေးကြောများကို မှုတ်ပေးရန် ကြိုးစားနေသည်။

ပြောင်ရင်မှန်က.....

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဝင်ဖူးဆဲ့သွေးကြောတွေ ပြန်ပွင့်ပေးမလိုလေ”

“မင်း မပြင်ဘူးလား သွေးကြောတွေ အလိုလို ပြန်ပွင့်သွားမလိုမှလို ထရပ်နိုင်းတာမို့ လက်ထိတ်ကိုသာ ခြွတ်လိုက်”

ကိုယ်ခံတော်ကြီးသည် သော့တစ်ချောင်းဖြင့် လက်ထိတ်ကို ခြွတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသူတင်ဦး ရှိလေ၏။

ထိုသူကား အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမန်တင်ဦး။

မန်သည် ကန္တကွယ်ရိုက်၏ တိုက်ရိုက်မှုကြောင့် နံနံ၌ အပေါက်ကြီးဖြစ်သည်အထိ လွှင့်စဉ်သွားခဲ့ရ၏။ ဒုတိယရလည်း အတော်ရသွားသဖြင့်



သူ့ဒဏ်ရာကို အတွင်းအား လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့် ကုသခဲ့ရ  
အတော်ကလေး ပြန်ကောင်းလာခဲ့သည်။

သူ ပြန်ဝင်လာသည့်အချိန်တွင်မှ အခြေအနေသည် အပြေမှု  
အပူညှင်းကဲ့သို့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သလို။



အခန်း (၈၀)

သမီးအတွက် စုတင်ပေးသူ

ပြောင်ရင်ပုန့်သည် သော့ပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်  
လက်ထိတ်ကို မိထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုလက်ထိတ်သည် လက်ကုန်ရန်သူ  
များကို စွင်းချန်အတွက် ဝေးဆက်လေ၏။

“ဟီး.....”

“ပြောင်း.....”

“အား.....”

ထိုလက်ထိတ်သည် လိန်ခွင်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ပတ်ပတ်  
ပြီး သွားရိုက်မိရာ လိန်ခွင်မှာ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး ထိုခနုရည်  
တုံးခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

\*\*\*



“တစ္ဆေ့သိုလ်းနုလင်းအောင်”

“မင်းကကော ဘာကြောင်ရင်နေတာလဲ.....သွားစမ်း”

“ဖြောင်း.....”

“အား.....”

“ဂုန်း.....”

တိုက်ဆိုင်လှသည့်အဖြစ်အပျက်ကား ဤသို့တည်း။

+++

သည်လိုပဲ။

ဖန့်သည် အတွင်းအားလေ့ကျင့်ပြီး ဒဏ်ရာအတော်အတန် သက်သာလာခဲ့သဖြင့် ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖြောင်ရင်ဖုန်က ကိုယ်ခံတော်ကြီးအား သူ့ကြီးမားသော လက်ဝါးကြီးဖြင့် ဖိုက်ချလိုက်ရာ ကိုယ်ခံတော်ကြီးမှာ အားခနဲ အော်ရင်း လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။

သူလွှင့်စဉ်ထွက်သွားသည့်နေရာမှာ ဒဏ်ဒဏ်ပိုင်ဖြင့် ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာသော ‘ဖန့်’၏နေရာ ပြစ်နေသည်။

ဖန့်နှင့်ကိုယ်ခံတော်ကြီးသည် ဂုန်းခနဲ တိုက်မိသွားကြကာ နှစ်ယောက်စလုံး လွင့်စဉ်သွားပြန်တော့သည်။

ဖန့်သည် လွန်စွာခေါ်ထထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်..... ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ငါ့ကို လာတိုက်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျားကို တပင်တိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ ဟိုမှာ ခင်ဗျားအဖေက ဖိုက်ထုတ်လိုက်လို့ လွင့်လာတာဗျာ ကျွန်ုပ်ပါ ဒဏ်ရာရသွားတာပဲ”

“သယ်.....မင်းကလား”

◆

ဖန့်နှင့် ကိုယ်ခံတော်ကြီးတို့သည် သူကြီးမကြီး တိုက်ခိုက်ကြည့်ခဲ့တော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ညီတူတော်ရာရထားကြသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူမသာ ကိုယ်မသာဖြစ်နေသည်။

သူတို့၏ အစွမ်းအထက်မြက်ဆုံးသော သိုင်းပညာများကို ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ဖန့်သည် ‘နဂါးလက်သည်းကုတ်သိုင်း’ဖြင့် ကိုယ်ခံတော်ကြီးကို တိုက်ခိုက်သည်။

ကိုယ်ခံတော်ကြီးသည်လည်း သိုင်းပညာ ညံ့လှသူ မဟုတ်ပဲ။ သူသည် နောက်ကျွမ်းမစ်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

ဖန့်က သူ ရှောင်ထွက်သွားရာသို့ ချက်ချင်း ခုန်ဖုန်းရာက်ရှိလာသည်။

ကိုယ်ခံတော်ကြီးက ခေါက်လက်ရွှန်ဖြင့် ရင်ထဲသို့ ပြန်တိုးလိုက်ရာ ဖန့်မှာ လေးထဲ၌ ဖုံးပိတ်တိမ်လှောက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ပွဲမှာ သဲထိတ်စဉ်ရိုဗွယ်ရာ ကောင်လှပေသည်။ သို့သော် အနှံ့အနိုင် လွယ်လွယ်ကူကူ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေမဟုတ်ပဲ။

+++

သဲလက်ထိတ်ပျက်နှာ၌ ထိပုန်ခံလိုက်ရသော လိန်ခွင်သည် မကြာမီ သတိပြန်ရလာ၏။ သူသည် အတွင်းအား လေ့ကျင့်ထားခြင်းဖြင့် သူဒဏ်ရာကို သက်သာရစေသည်။

ထို့နောက် ပြန်လည် ခုန်ထလာ၏။

သူသည် အသေအလဲ တိုက်ခိုက်နေကြသည့် ဖန့်နှင့်ကိုယ်ခံ

◆

တော်ကြီးတို့ကို လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ခွေးခွေးကောက်ခံနေချပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ အချင်းချင်း သွေးခွေးသွေးစားရုံး တိုက်ခိုက်နေကြတာလဲ။ ဟိုမှာ ရန်သူက ခုခံယောက်တောင် မြစ်သွားပြီ။ ဒါတောင် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်လို့ ကောင်နေတုန်းပဲလား။”

လိန်ချင်းခင် သတိပေးစကားသံကြောင့် ဖန့်နှင့်ကိုယ်ရံတော်ကြီးတို့၏ရန်ပုံ့ ချစ်ဆိုင်သွားသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခေါ်သရောင် တောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြသော်လည်း ထပ်မံ၍ မတိုက်ခိုက်တော့ပါ။

မကြာမီ သူတို့၏မျက်လုံးများသည် သူတို့၏ဘုံရန်သူ ဂျီစန်းဟူဝေးနှင့် ပြောင်ရင်ဖုန်းတို့ဆီ ရောက်သွားလေ၏။

ပြောင်ရင်ဖုန်းသည် ဖန့်ကို မီးတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“သစ္စာမောက်.....မင်းကို ငါ ကယ်ခဲ့တဲ့ခင်အခုကွန်ယ မထောက်တဲ့ အသားထဲကလောက်၊ မင်းလို့လူမျိုး ဒီမြေပေါ်မှာ ဂျီစန်းရင်ဆန်ကုန်တယ် မြေလေးတယ်”

ဖန့် လိန်ချင်းနှင့် ရွှင်မိကြည့်နှင့် ကိုယ်ရံတော်ကြီးလေးဦးတို့သည် ပြောင်ရင်ဖုန်းထံသို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး အပြင်အထန် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

လေးယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ပြောင်ရင်ဖုန်းသည် အကြိတ်အနယ် ခုခံနေရတော့သည်။

ကျန်ရှိနေသေးသည့် သိုင်းဆရာကြီးခွေးကန်ယောက်ကပု ဂျီစန်းဟူဝေးအား ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထိုသိုင်းဆရာကြီးများမှာလည်း အာမခံဌာနများ၏ တာဝန်ခံချစ် သိုင်းဆရာကြီးများဖြစ်၍ သိုင်းပညာ ညံ့လှသူများ မဟုတ်ချေ။

သူတို့သည် ကုန်းကွပ်စိုက်ကဲ့သို့ မျက်ကန်းတစ်စွေမကြောက်တိုက်ခိုက်သူများ မဟုတ်ပေ။ ဂျီစန်းဟူဝေးသည် နတ်ထိုးတစ်ပါးကဲ့သို့ အလွန်တရာ ကြောက်မက်ရွယ်သကောင်းကြောင့်၊ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်မြစ်၍ ပညာသာမပါမီ ခံ၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်က ဓမ္မပုတိုက်လျှင် တစ်ယောက်က နောက်က တိုက်သည်။ တစ်ယောက်က နောက်မှတိုက်လျှင် တစ်ယောက်က ဘေးမှ တိုက်သည်။ သူတို့သည် ဟူဝေးအား စက်ဝိုင်းတစ်ခုပမာ ဝိုင်းပတ်လွှက်မှတ်ခွာတဲ့ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထိုသိုင်းဆရာကြီးများ၏ ပညာပါမီတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဟူဝေးမှာ ကိုဆရာကြီးများကို စိတ်ရှိတိုင်း မတိုက်နိုင်ပေ။ သူ့လက်ထဲမှ တူစစ်ကို နှုံ့ ဆရာကြီးကျန်းဖြင့်သာ ထိုးခံပြီး ခုခံနေလေသည်။

ဟောင်းလွန်းအာမခံဌာန၏ တာဝန်ခံချစ်ကြီး မင်ရှုန်က ဟူဝေးအား လှမ်းပြောသည်။

“မောင်စဉ် သိုင်းပညာက ထိတ်ထိတ်ကြည့်၊ တာဖြစ်လို့ တာစာခံ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခုခံနေတာလဲ။ သူတို့ ဒဏ်ရာရနေပြီ ဘေးမှာ ဘေးဘေး၊ ဘေးဘေး နေပါစေ”

ဟူဝေးသည် တစ်မျက် တွေ့လေ့သာ၏။ ထိုစဉ်က အတိုက်ကြီး

ယောက်ကို ခန်းမဆောင်ကြီး၏ထောင့်ဘီသို့ လွင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထုပစ်တဲ့ကော ဆရာကြီးကွန်မီ လဲနေလေတော့သည်။

\*\*\*

ထိုစဉ်.....  
“အား.....”

ကိုယ်ခံတော်ကြီး၏ အော်သံကြားလိုက်ရဦး ကိုယ်ခံတော်ကြီးသည် မြောင်ယိုလန်၏အခန်းထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မြောင်ယိုလန်ကို အုပ်ဖိုးထားသည့် မြင်ထောင့်ကြီးကိုယ် ထွေးလှဲရုံစပ်စပ် ယူဆောင်သွားတော့သည်။

လည်ပင်းအထိ စောင်မြို့ထားသော်လည်း မြောင်ယိုလန်ခံ ဂြိုဟ်မှူးသောမျက်နှာကလေးသည် မလင်းတလင်း မီးရောင်အောက်တွင်ပေါ်လာတော့သည်။

မြောင်ရင်ဖုန်သည် လိန်ခွင်း၊ ခွင်ဖိုကြည့်၊ ခန့်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ သူ့မျက်လုံးများသည် ကိုယ်ခံတော်ကြီး လွင့်စဉ်သွားသည့် အခန်းထဲသို့ မှတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ခန်းမထဲမှ မီးအိမ်သည် အလင်းရောင် ခုခုသည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် မြောင်ယိုလန်ရှိနေသည့်အခန်းထဲသို့မူ တစ်ဖန်ထွေရောက်ရှိနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတွင်းအား ကောင်းလှသော မြောင်ရင်ဖုန်အဖို့ကား တခင်ကလေး ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ကုတင်ပေါ်၌ မက်လေးကလေး မြင်နေသူမှာ သမီးမြောင်ယိုလန်မြိုင် ဝင်း၊ ချက်ခွင်း၊ သိန်း

လိုက်သည်။

ခြင်သုံးဟိန်းဟောကံသံကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အသံဖြင့် တစ်ချက်အော်ကာ မြောင်ရင်ဖုန်သည် ခန်း၊ လိန်ခွင်းနှင့် မှိုဖိုကြည့်တို့အား မုန်တိုင်းတိုက်သကဲ့သို့ တဖြည်း တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ခန်း၊ လိန်ခွင်းနှင့် ခွင်ဖိုကြည့်တို့သည် တကယ်တမ်းအားဖြင့် မြောင်ရင်ဖုန်နှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့ရဲပေ။ ထို့ကြောင့် အပြေးအသွား မျောက်ထုတ်သွားကြလေ၏။

မြောင်ရင်ဖုန်သည် လွှားခခဲ ခုခင်ခင်းသွားသည်။ သမီးမြစ်သူ မြောင်ယိုလန်၏ ဦးခေါင်းကလေးကို အသားအယာ မှိုကြည့်လိုက်သည်။  
“သမီး.....ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မြောင်ယိုလန်မှာ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှက်သွေးတက်နေသောမျက်နှာဖြင့် သူ့ဖခင်ခင်အား ပေါ်ကြည့်နေရှာလေသည်။

မိုးအောက်ခြေပြင် သိုင်းလောက ဖြိုင်ဘက်ကင်းသူဟု သတ်မှတ်ခြင်းမရှိသော မြောင်ရင်ဖုန်သည် သမီးမြစ်သူ သွေးကြောပိတ်သောခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ချက်ခွင်း သိလိုက်သည်။

ထိုပြင် သူ့အား ဖန်နှင့်ကျွမ်းစိုက်တိုက် အကြောင်းတံသာဗျူ ကျွမ်းစိုက်ကာ သူ့အား အကြောများ ခြိတ်မည်ဟု မြင်ဆင်နေစဉ် မြောင်ယိုလန်၏ အခန်းထဲမှ ခိုရိပ်ဟူဝေး ခုန်ထွက်လာသည်ကိုလည်း မျက်ခွင်း မြင်ယောင်လာသည်။

သူသည် သမီးမြစ်သူအား သွေးကြော ခွင်းပေးရန်ကို



၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သတိပရတော့ဘဲ ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်းထဲသွားတော့သည်။

\*\*\*

“တောက်”

ပြင်းထန်လှသော တောက်ခေါက်သံသည် ခန်းမအောက်ခြံ  
တစ်ခုလုံးကိုပင် တုန်လှုပ်သွားစေလောက်အောင် ကျယ်လောင်လှ  
သည်။

ပြောင်ရင်စုန် ထိုအခန်းထဲသို့ ရန်ဝင်သွားပြီး မိန်းကလေး  
ယောက်အား စကားပြောနေသည့်အဖြစ်ကို ဖမ်း လိန်ချင်းနှင့် ရွှင်ဖိုကြ  
တို့မှာ အံ့ဩလျက် ကြည့်နေမိကြလေတော့၏။

❀ ❀ ❀

အခန်း (၈၁)

လခန္တီကဲ့သို့ တို့တိန်တိန်ပွဲ

“မိန်းကလေးက ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ” ဟု  
မေးနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တုတ်ကိုနှင့် လက်ဝှေ့ဆရာကြီးက ဟုန်းဟုန်း  
ပြန်လည်သတိပရတော့လေပြီး တင်ပုတ်ခွေထိုင်၍ အတွင်းအားပညာကို  
အလှူကုန်ကာ သူတို့ ရရှိနေသည့် အော်ဂျားကို ကုစားနေကြ၏။

ပြောင်ရင်စုန်သည် အခန်းထဲမှ ခန်းမကြီးထဲသို့ လွှားခေန်  
ပုန်ဝင်လာလေတော့၏။

“ခွေကောင်”

ပြောင်ရင်စုန်၏ ဆဲဆိုသံကြောင့် အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး  
ကြောင်သွားကြသည်။





အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြောင်ရင်စုနှင့် ဆဲဆိုလိုက်သည့်လူ  
ဦးစိုးဟူ၍ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဦးစိုးဟူ၍ မှားလည်း မှတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။  
သူ့အား ပတ်ပတ်လည် တိုက်ခိုက်နေသူများ ဖွဲ့စန့်နောက်ဆုံး  
သွားအောင် ခပ်ကြပ်ကြပ် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဒီလူဟာ ဘယ်လိုလုပ်၊ တကယ်ကော့အန္တရာယ်တွေပဲလား  
သူ့ကို ရန်သူတွေ လက်ထဲက ကယ်ခဲ့တဲ့ကော့အန္တရာယ်တောင် မတော်တရား  
တိုက် ခွေးကောင်လို ဆဲသေးတယ်။ တော်တော်ကယ်ဖို့ကောင်ဆဲတဲ့လူ  
ဦးစိုးဟူ၍ဆိုသို့ တွေးနေခိုက်မှာပင် မြောင်ရင်စုနှင့်သူ  
ဦးစိုးဟူ၍ဆိုသို့ ခုန်ဝင်လာပြီး လက်ထဲဖြင့် ခိုက်ချလိုက်သည်။  
“ခုန်၊”

မြောင်ရင်စု၏အတွင်းအားမှာ အလွန်ကြီးမားလှသည်။  
တစ်ကြောင်း၊ ဦးစိုးဟူ၍မှာ မြောင်ရင်စုက ဤသို့ လှုပ်တစ်ဖြင့်  
တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ရှားတစ်ကြောင်း၊ နောက်သို့ ခုန်ထုတ်လိုက်  
သည်။

ဖန်က သူ့လူများကို ဆော်ဟစ်အားပေးလိုက်၏။

“ခွားကဲ့ရင် ကျားဆွဲတာပဲဟေ့၊ အားလုံး တိုက်ကြ၊ သူ  
အခွင်းခွင်းလဲ တိုက်နေပြီ၊ ဒါဟာ တိုအတွက် အခွင့်ကောင်းပဲ”

ထိပ်တန်းသိုင်းအကျော်အမော်ကြီးအယ်ဦးသည် ငါယော  
တစ်စုခွဲလျက် တစ်စုက ဦးစိုးဟူ၍အား တိုက်၏။ တစ်စုက  
မြောင်ရင်စုအား တိုက်၏။



ဦးစိုးဟူ၍အား မြောင်ရင်စုတို့မှာလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး  
တိုက်နေကြရာ ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ခွပ်ထွေးကုန်လေတော့

သူတို့သည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာကျော်များဖြစ်ကြရာ လက်နက်  
မတိုက်ကြပေ။

လက်ချည်းသက်သက် လက်နက်ပဲ့တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

သို့သော် သူတို့၏ပြင်းထန်လှသော အတွင်းအားကြောင့်  
တိုက်မိချင်ဖို့ကယ်၊ ခြေချင်ခတ်သံ၊ မာန်သွင်းသံများသည် တရုန်ရုန်  
ပဲဟည်းလျက် ဦးစိုးလေတော့၏။

ဟူ၍မှာ အတော်စိတ်ဆိုမိသည်။ “ဟဲ့သော် မြောင်ရင်စု၏  
တိုက်ကုန်များက သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြီးပူလောက်အောင်  
အလွန်လှသဖြင့် အသေအဝေ ရောင်စိမ်းနေရတော့လေသည်။

တိုကြားထဲ မြို့ပူရာ ကင်းပေနှင့် ဆိုသကဲ့သို့ တောပူ ထိပ်တန်း  
အသားငါးယောက်က ပိတ်တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ဟူ၍မှာ အတော်  
ပေးပေး အကျဉ်းအကျပ် ကျနေတော့သည်။

ဝန်၊ လိန်ရင်၊ ရှင်ဦးကြည်တို့က မြောင်ရင်စုကို တောပူ  
တိုက်နေသော ဦးစိုးဟူ၍အား တော်တော့သည်။

ဤသို့သာ မဟုတ်ပါက ဦးစိုးဟူ၍အတွက် အသက်လှည့်ပြီး  
အလွန်အလွန်ပင် ဖြစ်နေရတော့မည်။

ထိုသို့ တိုက်နေရင်း ဟူ၍ တွေးနေ၏။

“ငါသာ ဟိုမိန်းကလေးရဲကုတင်ပေါ်က ထွက်လာတယ်ဆိုရင်



ဒီကလေးတွေ သိကုန်ရင် မိန်းကလေးအဖျက်ကွဲတော့မှာပဲ။ တတ်နိုင်ရင် သူတို့အလင်မှာ မိန်းကလေးကို ကယ်ထုတ်သွားရမယ်။ နောက်တော့ သူ့အဖေ ပြောင်ရင်ဖုန်းဆီ ပြန်ပို့ရတော့မှာပဲ”

ထိုစဉ် အာမခံဌာနတာဝန်ခံချုပ် သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦးက ပြောင်ရင်ဖုန်းနှင့် ဟုမေတို့အကြားဆီ မပျော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာသူ ဟုမေသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ပစ်ဘဲ ထိုဆရာ အား ပြောင်ရင်ဖုန်းရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားအောင် လက်ဝါး ပြင်ပုံ လှစ်ချက် ခိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြောင်ရင်ဖုန်းသည် ဒေါသဟုန်းဟုန်းတောက်နေသူဖြစ် ပေသည်မည်ပြင်ရာ ကားကုန် တိုက်ထုတ်နေ၏။

သူ့ရှေ့သို့ ဟန်ချက်ပျက်လွှက် ရောက်လာသော သိုင်းဆရာကြီးကို ပြင်းထန်လှသော ဖတ်ခြေဖြင့် ကန်ထုတ်လိုက်ရာ ထိုဆရာကြီး ထိုကန်ချက်တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသက်ထွက်ကာ လွင့်စဉ်သွား တော့၏။

ရိုးစနိုးဟုမေသည် အချိန်ကုန်မခံတော့ဘဲ ပြောင်ယိုလဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့.....ခရူးကောင်လေး မင်း ဘယ်ပြေးမလို့လဲ”

ပြောင်ရင်ဖုန်းသည် ဓုတ်တရက် ခုန်ဝင်ရောက်ရှိလာပြန်သည့် ပြောင်ရင်ဖုန်းနောက်မှ ခန့်တိုလှစွာ ရောက်ရှိလာပြန်ရာ ပြောင်ယိုလဲ အခန်းထဲ သံသယ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ထပ်မံစေခဲ့ကြပြန်တော့သည်။ ရိုးစနိုးဟုမေသည် စိတ်ထဲ၌ တွေးနေ၏။



“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် သယ်ရည်နဲ့ပဲ မိန်းကလေးကို ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဟိုခန်းမအလယ်က ပီအိတ်ကို ခွဲပစ်နိုင်ရင်တော့ အားလုံး ရွတ်ထွေးကျန်ပြီး ငါ့အတွက် အခွင့်အရေး ပေါ်လာနိုင်တယ်”

ဟုမေသည် ဟန်လွင့်လွှက် ပြောင်ရင်ဖုန်းကိုရာ အခြားသို့ အရာကြီးများကိုပင် ခုခံသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အာမခံဌာနမှ ဆရာကြီး တစ်ဦးအား ဖမ်းမိလိုက်သည်။

သူသည် ထွေးထွေးရာရာ ရင်စားနေတော့ပေ။ ထိုဆရာကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ ဝန်းမအလယ်သို့ စားပြုကြီးဆီသို့ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက် တော့၏။

“ခွမ်း.....ခလွမ်း”

မှောင်အတိကျသွားသည်။ မှောင်ထဲ၌ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်နေသေးသည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းဆရာ့အပေါ်ကြီးများဖြစ်၍ လေးတိုသံကို နားထောင်၍ အပြန်အလှန် ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်ကြသည်။

ထိုစဉ် ပြောင်ရင်ဖုန်း၏နားထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က အခန်း ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည် လေးတိုသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲပြေးဝင်သူသည် မည်သူဖြစ်သည်ကို ပြောင်ရင်ဖုန်း မနုံမှန်လိုက်နိုင်သည်။

“ဟေ့.....ခရူးကောင်လေး ငါ့သမီးကို သယ်မပြေးနဲ့”

ပြောင်ရင်ဖုန်းသည် ရိုးစနိုးဟုမေအောက်သို့ လိုက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။



သို့သော် သူ့ရှေ့ များပြားလှစွာသော အတားအဆီးများ  
တွေ့ရသောအခါ အခန်းတွင်းသို့ ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ 'ခြေ  
လက်သည်များ' သိုလ်ပညာဖြင့် အယ်ပြန်ညာပြန် ခိုက်ထုတ်  
ရှားနေစေနိုင်သည်။

"ဝုန်း....."

"အား....."

သူ့ရှေ့ တားဆီးမိသော သိုလ်ဆရာကြီးတစ်ယောက်ထံ  
'ခြေလက်သည်များ' သိုလ်ပညာဖြင့် တစ်ချက်အချိန်ခံလိုက်ရုံ  
တုတ်ကိုနှင့်ဆရာကြီးကျွန်းတို့ အတွင်းအား ကုန်နေသည်နေရာ  
လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

သူသည် တုတ်ကိုနှင့် ဆရာကြီးကျွန်းတို့အား ကောင်းပြော  
တော့မိ။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ခြေကြွေပြီး သေဆုံးသွားသောကြောင့်လည်း  
ထိုစဉ် ဟုဖေသည် မြောင်ယိုလန်အံ့ကုဟင်အနီသို့ ရောက်  
သွား၏။

သူသည် အပျောင်ထံ၌ဖြစ်သော်လည်း မြောင်ယိုလန်  
ကုင်လည်စွာ စောင့်မြှင့်ပတ်လျက် ဓမ္မဒီရိုက်သည်။ ထိုနေရာ  
ဘေးခေါက်ပြတင်းတစ်ခု ခုန်ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

မြောင်ယိုလန်မှာ ဝင်ထိတ်နေသည်။ ယခု သူ့အား ဓမ္မဒီရိုက်  
သူမှာ သူ့ခေင်မဟုတ်ကြောင်း သိနေခြင်းက သူမအံ့သောကကို  
ကြီးထွားစေတော့သည်။

သို့သော် သူမမှာ ယခုတိုင် အကြောမပွင့်သေးဘဲ ရှိနေသည်။

မလည်း မပေးနိုင် ဆော်ဟစ်နှင့်လည်း အကူအညီ မတောင်းနိုင်ဘဲ  
ပုဂံလိုက်ရိက္ခာဖြင့် ပိုမိုသွားလေတော့၏။

+++

ထိုအခါကျမ္ဘာ မြောင်စင်ပုန်သည်လည်း သူ့အား ပုဂံစိတ်များ  
ပူပန် ဝိုင်းတွယ်နေသည် သိုလ်သမားများကြားမှ ဝုန်းထွက်လာနိုင်ကာ  
အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟုဖေသည် ပြတင်းတံခါးမှ ခုန်ထွက်ပြေးသွား  
လေပြီ။

"ဟေ့.....ဗိုသမီးလေးကိုထုထားနဲ့။ ဓမ္မကောင်လေးပဲ။"

မြောင်စင်ပုန်သည် ပြတင်းခေါက်မှ ခုန်ခုန် ဟန်ပြင်လိုက်  
လေသည်။

သို့သော် ဇူးလက်သီး တံတောင်အနံ့ဖြင့် ရောက်ရှိလာသော  
ခုန်သူများသည် သူ့အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်ဖြင့် ဓမ္မသို့ဆက်မ  
တိုက်နိုင်ဘဲ ခြစ်သွားရသည်။

သူသည် ပုပန်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

"ဟင်း.....ဗိုသမီးလေးကတော့ ရေခဲပဲခပ်ရှာတော့မယ်နဲ့  
ကျွမ်းပဲ။ သိုလ်ပညာသင်ပေးမထားခဲ့မိတာ ငါ့မှာမို့ ငါ့မှာမို့"

ပျောင်ထံမှ တိုက်ပွဲကြီးကား ဆက်လက်၍ တိုက်နေထေ.....။

❀ ❀ ❀

ဝါပေမယ့် ဟင်း.....သူနဲ့ ရန်သူမဖြစ်ခင်ပဲ...ဟူလေ"  
ဟူမေးသည် သခင်ကြီးတူစပ်ကိုအား ဒီနိုးဆိုပြီးကတည်းက  
ဤအနားတစ်ဝိုက်မှ တောင်များနှင့်ဂူများကို လေ့လာရုံစမ်းစဉ်ဖြစ်၏။  
ထို့ကြောင့် ဤမိန်းကလေးနှင့်အတူ ပုန်းအောင်းနိုင်မည့်  
ဂူကြီးတစ်ဂူကို သတိရမိသည်။

ထိုဂူရှိရာသို့ မြောင်ယိုလန်ကို ခို့ပို့စဉ်၊ သယ်ဆောင်ပြေးလေ  
တော့၏။

ဟူမေးသည် တောင်ကလပ်ထိပ်ပေါ်၌ အတော်ပြင်ပြင်းထန်  
ထန်တိုက်ခဲ့သည့်အိုင် အင်အားအတော်ကုန်ခန်းနေတော့သည်။

သို့သော် မြောင်ယိုလန်ကို ခို့ပို့ပြီးသယ်ဆောင်ပြေးရာ၌မှ သူ၏  
ပြေးနှုန်းသည် အလွန်ကောင်းပေ၏။

တော်ရုံထန်ထန်ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် ယခု  
ဟူမေးပြေးရာအနက်သို့ အမီလိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မကြာမီ ဟူမေးသည် သူ့ဂူအမွေတွေ့ရှိအားသည့် ဂူကြီးရှိရာသို့  
ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ဂူထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် မြောင်ယိုလန်ကို ဖြိုဖြို  
သော မြေပြင်သို့ အသာအယာ ချထားပေးလိုက်သည်။

ကျောက်ဂူကြီး၏မလှည့်မဟင်းနေရာအတွင်း၌ အများပျောက်  
အကောင်းဆုံးနေရာကို တွေ့သည်။ နှင်းပုန်များကြားမှ မြေတပ်မြေဖြစ်  
နေသော နေရောင်ခြည်၏အလင်းရောင်ကို အနည်ငယ်ငယ်နေ၏။

ဟူမေးသည် မိန်းကလေးကိုပွေ့၌ ဂူအတွင်း၌ရောက် ကျောက်

၁၀၅နိး (၁)

၁၀၅၀းဆောင်ယူ ကယ်တင်

ဟူမေးသည် မြောင်ယိုလန်ကို ပွေ့ပို့လွှတ် တောင်ကလပ်  
နှုတ်ခမ်းစွန်းသို့ တပြေးပြေး ပြေးထွက်လာတော့၏။

တောင်ကလပ်နှုတ်ခမ်းစွန်း၌လည်း ကြာကြာရပ်မနေပဲ  
မြောင်ယိုလန်ကို ပန်ပေါ်၌ထပ်စဉ်၊ အသင့်ဆိုင်းထားသည့်  
ကြီးအခြေတွ် တချိုးတည်း ဆင်းပြေးတော့သည်။

တောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါကျမှ သူ သက်ပြင်းချမိ  
သည်။

"ဟင်း.....ဒီမိန်းကလေးရဲ့အဖေဟာ သိုင်းညှာ တကယ်တော်  
တာပဲကိုး။ မိကြောင့်မို့လဲ သူ့ကို မိုးအောက်မြေပြင် ဗြိုင်ဘက်ကင်း  
ပေါ်တာပဲ။ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်စုရင်တော့ သိပ်ကောင်းမယ်။



ရှိရုံပင်သွားခဲ့လျှင် ရောင်ခြည်ဦးကို ဤသို့ ခိုးတိုစီမံပိတ်တံပင် မြင်ရတာ မည် မဟုတ်ပေ။

“ဒီမိန်းကလေးဟာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရတာ မှန်တယ် သူ့သွေးကြောတွေကို ဖွင့်ပေးဖို့ကလဲ သိပ်လွယ်လှဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကြောတွေ ပြန်ဖွင့်စေချင်ရင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငိုလက်ခွဲပေးမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သူ သိက္ခာကျဉ်းမယ်။ တကယ်လို့ ငါကဘာမှ မလုပ်ပေး ပြန်ဘူးဆိုရင်လဲ သူက စကားမပြောနိုင်၊ ဘာမပြောနိုင်၊ ခုကျခြစ်နေရဦးမယ်။ အခုဆိုရင် သူ့အပေးဟာ သူ့သမီးကို သိုင်းပညာ သင်ပေးနေတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်မှာချီလဲဆိုတာ သိလောက်စေမယ်”

ဟုပေးသည် ချီတံ့ရတံ့ခြစ်နေရာမှာ သစ်ကိုင်းမြောက်များကို ရွာရွာကာ ဂုဏ်ထွင်းမှ ကျောက်ခဲနှစ်လုံးဖြင့် မီးခတ်ကာ မီးပွေးတော့သည်။

မီးပုံမှ အလင်းရောင်များ တောက်ပသောအခါ ဟုပေးနှင့် မြောင်ယိုလန်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာကြရတော့သည်။

မြောင်ယိုလန်၏ မျက်လုံးကလေးများက ရွက်နေကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ဟုပေးသည် မြောင်ယိုလန်ကို သေရာမှာ ရုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနေရာက တိုးညှင်းစွာ စကားပြောတော့သည်။

စကားကို တိုးတိုးပြောခြင်းသည် ဟုပေး၏ အကျင့်စေ့စိုက်

မဟုတ်ပေ။

ဟုပေးသည် သူ့ဖခင် ဟုပေးတောင်ကဲ့သို့ပင် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းသောမာဖြစ်သည်။

စကားပြောရုံထုတ်လည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောတတ်သူသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု သူသည် သိုးကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နုည့်စွာ စကားပြောနေ၏။

“ညီမလေး၊ အခု ကျွန်ုပ်ခေါ်လာတာ ညီမလေးကို မတော်မတရားလုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေးရဲ့ ပိတ်နေတဲ့အကြောတွေကို ဖွင့်ပေးမလို့ ခေါ်လာတာပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့အကြောပွင့်စေမယ့် နေရာတွေကို ကျွန်ုပ်ကိုင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

ဟုပေးသည် အကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် စကားမပြောနိုင်သူအား ပြန်လည် အကြံဉာဏ်တောင်းနေသည်။

စင်စစ် သူ့အနေဖြင့် အချစ်စိတ်လှုပ်ရှားကာ ထူပူနေသော ကြောင့် ဤသို့ ခြစ်နေခြင်းပင်။

မြောင်ယိုလန်သည် ဟုပေး၏စကားများကို ကြားလိုက်ရသော အခါမှ စိတ်အေးသွားသည်။ သူမသည် ပထမပိုင်း၌ မတော်မတရား အပြုကျင့်ခဲ့ရမည်ကို လွန်စွာစိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ ယခု သူမအနေဖြင့် မှီခိုခံရတော့ပေ။ သူမသည် ဟုပေးအား ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ဟုပေးသည် မြောင်ယိုလန်၏မျက်လုံးထဲမှ ကျေးဇူးတင်



ကြောင့် အကြည့်ကို ကောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်သည်။

"ညီမလေး ကျွန်နားလည်ပြီ၊ ညီမလေးကို ကျွန်အကြော့ပေးမယ်၊ ဒီလို အကြော့ခွင့်ပေးတဲ့နေရာမှာ ညီမလေးရဲ့ တစ်ချို့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကို ကိုင်ရမိလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

\*\*\*

သူသည် မိမိကို မိမိငြိမ်းသတ်လိုက်၏။ မီးရောင် မရှိသဖြင့် မှောင်မည့်သွားသည်။ ထိုအခါကမူ သူသည် ပြောင်ယိုလန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပါးနေရာရှိ အကြော့များကို လက်ညှိုး လက်ဖြင့် ငွေ့ကွဲခွင့်ပေး၏။ ထို့ပြင် လက်မောင်းနှင့် ခြေထောက်များကိုလည်း လက်ဝါးစောင်ဖြင့် အသာအယာ ခုတ်ပေးလိုက်သည်။

သွေးသွားသွေးလာ ကောင်းမွန်သွားစေရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဟုဖေးဖော်ပြုလုပ်ရာ အလွန်တရာ ညင်သာသိမ်မွေ့လှသည်။

ပြောင်ယိုလန်မှာ အကြော့များ ဖွင့်သွားပြီး ဟင်းရနံ့ သက်ပြိုင်ချက်လေး၏။

ထိုနောက်.....

"တော်၊ မိစ္ဆိရဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ကျေးဇူးဟာ တကယ်ပဲ ကြီးမားလှပဲတယ်။ လောကထဲမှာ မဲနေတဲ့ဘဝက လွတ်သွားမိပြီ၊ ကျွန်မယာ စောစောကတည်းက ဒီလို အကြော့ခွင့်ပြီး စကားပြောနိုင်ရင် ဟိုတောင်ကလေးထိန်းကတည်းက ဖေးဖေး အစ်ကိုဘို စောစောမီးမီး နားလည်မှုရသွားနိုင်ပါတယ်"

ပြောင်ယိုလန်ထံမှ စကားသံ ထွက်လာသောအခါ ဟုဖေးသည်



သူ့လက်ကို ကျော့ကယာ ပြန်ထုတ်လိုက်၏။ ပြောင်ယိုလန်တား မည်သည်စကားဖြင့် နှစ်သိမ့်ရမည်ကို သူ စဉ်းစား၍ မရဘဲဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပြောမိပြောရာ စကားကို ပြောချလိုက်တော့သည်။

"ညီမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်မိတဲ့အတွက် ကျွန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်က တပင်အခွင့်အရေးယူချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟု"

"အို.....အစ်ကိုကလဲ ဒါပဲ ပြောနေတာပဲ"

ပြောင်ယိုလန် မှုန်သွားသည်။

မရက်ဘဲ နေနိုင်မိလား။ ဟုဖေးသည် မိမိနားလေးများ

မှုန်တတ်သည့်စကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသည့်ကို။

ပြောင်ယိုလန်က ထစ်ထစ်ဝေ့ဝေ့ဖြင့် ပြောသည်။

"ကျွန်.....ကျွန်မ.....ကျွန်မသဘောပေါက်မိတာပဲရှင်၊ ဒီကိစ္စကို ထပ်မပြောပါနဲ့တော့နော်"

ပြောင်ယိုလန်နှင့်ဟုဖေးတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သဘောပေါက် နားလည်သွားသောအခါ တစ်ယောက်အသည်းနှလုံးကို တစ်ယောက်က ထိုးဖောက် ပြင်လာမိကြ၏။

သူတို့သည် ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိက ဆိုသလို တွေ့တွေ့ချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်မိခဲ့ကြပေတကား။



မြောင်ယိုလန်က.....

“ကုမ္ပဏီတင်ပါတယ်ရှင်၊ မိမိပြန်ပို့ရင် ကျွန်ုပ်အဖို့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ နေကောင်းထိုင်ကောင်း ဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဟုမေးသည် ထင်းကြောက်များကို ထပ်မံဖြည့်နဲ့သည်လက်ကုန်မီးကရီးမဲများဖြင့် မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဟုန်းဟုန်းထတောက်အောင် ဖြစ်လေတော့၏။ မီးပုံကြီးမှာ အလင်းရောင်နှင့် အပူဓာတ်ကြောင့် ဂွမ်းကွင်းကွင်း စောစောကထက်ပို၍ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားသည်။

ဟုမေးက မြောင်ယိုလန်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ စောင်းကြီးကို တစ်ကိုင်လုံးပတ်လျက် လုံခြုံစွာ မြဲထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မြောင်ယိုလန်၏မျက်နှာကလေးမှာ ကြည့်လင်ဝင်းပျို၊ လွန်စွာ ပျော့ပျောက် ဖြစ်နေ၏။ ဟုမေး၏မျက်နှာသည်သာ ပါးဖြိုင်းပေးမှ ပုတ်ဆိတ်ပျော့ပျော့ဖြင့် ကြည့်ရုံမျှဆိုနေ၏။ သို့သော် ယောက်ျားကောင်သီသသော ဟုမေးလူ နှုတ်ခွတ်လိုက်တော့ ပါးဖြိုင်းပေးနှင့် ပုတ်ဆိတ်ပေးတို့က ပယ်ပျောက်နိုင်ခြင်း မရှိပါလေ။ မြောင်ယိုလန်က ရွှေကောကျောတော့သည်။

“ကျွန်ုပ် သွေးကြောပိတ် ဝံ့တာရတာ သိပ်ကို ဆိုးရွားသွားလိမ့်မယ်ရှင်၊ သူတို့ကလဲ အင်မတန်ကို ရက်စက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် လူတော်ပဲ၊ မတို့အောင်ကို လုပ်ပစ်ခဲ့တာပဲ”

“ညီမကို ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူ လုပ်ခဲ့တာလဲ”

“အစ်ကို ပထမတစ်ကြိမ် နှင်ထောင်ကလပ်ပေါ်တက်စဉ်တုန်းက လူတွေ အများကြီး ဖိနေပါတယ်။ သူတို့ အစ်ကိုကို ထွက်ပေးပုံကြီးမှ မုန်မို့ပဲ ပြောနေကြတာပဲ။ ဒီတောင်ကလပ်ပေါ်က အတ္တန်စိုက်ကြီး

အခန်း (၈၃)

မြဲလျှင်အသစ် မြစ်လျှင်အပေတင်း

နှလုံးသာချင်း ရင်းနှီးလာကြပြီဆိုတော့လဲ.....

“ညီမလေးရယ် ထပ်ဦး အကြောင်းထာတာ ကြာနေတော့ သွေးသွားသွေးလာ သိပ်ကောင်းဦးမယ် မထင်ဘူး”

မြောင်ယိုလန်သည် လက်များကို ကွေးချည်ဆန်ချည် လုပ်နေရ၏။ သို့ရာတွင် သူမ ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်ကြိုက်မှု ရွာချခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

“ညီမလေး မိမိ ထပ်မံလိုက်မယ်နော်၊ ကျွန်ကတော့ အထေးအထက်ကို မနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ညီမလေးက သိုင်းပညာ မတတ်တာတော့ ဒီအထေးထက်အတွက် အတတ်ကလေး ခုကွေ့ရောက်နိုင်တယ်”

ဟုမေး ဤသို့သတ်ပေးခြင်းမှာ မြောင်ယိုလန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ စောင်ကို ရွာပစ်စေရန် သွယ်ဝိုက်၍ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကတော့ ကျွန်မကိုညွှာတာပဲ။ တောင်ကလပ်ပိုင်ရှင် သခင်ကြီးတုတ်မိ  
ရဲ့မယ်တော်ကြီးနဲ့အတူ ပုန်းဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။”

“ညီမ သွားမပုန်းဘူး၊ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းတော့ မပုန်းနိုင်ဘူး။  
ဒဏ်ရာရနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဟိုသိပ်ပြီး ရင်နာစရာ  
ကောင်းတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ်။ အဲ  
ဒါနဲ့နောက်မပေါ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မ မပုန်းနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။”

“ညီမလေး စိတ်ဓာတ်ကတော့ တကယ့် သူ့ခံကောင်းစိတ်ဓာတ်  
ပါပဲ။”

“အဲဒီလိုလဲ အဖိုးကျေး မစောပါနဲ့ဦးရှင်၊ ကျွန်မက အဲ  
အမျိုးသမီးတွေကို အပြစ်ပြောရင်လို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ချီနေတာပဲ။”

“ကဲ.....ပြောပါဦး၊ စိတ်ဝင်စားစရာလဲ ကောင်းပါတယ်။”

“အဲဒီဘဝကတော့အဖိုးကျေးက အဲဒီအမျိုးသမီးတွေမှာတင် ပြော  
တာပဲရှင်။ ဒီမိန်းမတွေဟာ ကျွန်မလို တန်ဖိုးကောင်း ထားရမယ့် မိန်းမတွေ  
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့စိတ်ဝင်စားတာကလဲ မကောင်းကြာဘူး။ သူတို့အတွက်  
ထည့်စဉ်းစားဖို့ မလိုဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အဲ  
အမျိုးသမီးတွေအတွက် တွင်တွင်ပဲ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းမတွေ  
ထဲက ရင်နာစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ကို ကြုံခဲ့တဲ့မိန်းမဟာ ကျွန်မ သူ  
အတွက် ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ဧကန်စုနဲ့တော့ ထောက်ထားဦး။ ကျွန်မရဲ့ သွေးမိတ်  
တွေကို ပိတ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်ရှင်။”

ပြောင်ယိုလန်ခါ မုက်နာမှာ ရွက်ကွေ့မြန်းလာသည်။



“အဲဒီမိန်းမဟာ ဘယ်လောက်ဆိုသလဲဆိုရင် ကျွန်မရဲ့  
ကွယ်ကွယ်အင်္ကျီလေးတစ်ထည်ကိုရုန်းပြီး ကျွန်တို့အဝတ်အစားတွေကို  
ဖျက်ယူသွားခဲ့သေးတယ်။ သဘောကတော့ တကယ်လို့ ကျွန်မရဲ့  
အသွေးကြောတွေ ရုတ်တရက်ပြန်ပွင့်ပြီး ဟိုသွားစီသွား မသွားခဲ့အောင်  
ပုန်းရင် တကယ်ကို မိန်းမပူဇော်စရာနဲ့ပဲ မရှိတဲ့ မိန်းမပါပဲ။”

ဟုပေး ဒေါသ ထွက်သွားသည်။

“အင်း.....ခုတ်တော့ကို စိတ်ထားယုတ်မာတဲ့ မိန်းမပဲ။  
တစ်ခါတွေ့ရင် မုတ်လောက်သားလောက်အောင် ကျွန်ုပ် ဆုံးမ  
ဖို့ကုန်ဖို့မယ်။”

ပြောင်ယိုလန်က ကပုကားဟာ တားမြစ်လိုက်သည်။

“နေပါစေရှင် နေပါစေ၊ ပြည်သူ့အသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပါရှင်။  
အဲဒါတွေနာက သူ့ကို ပြန်အကျိုးပေးမှာပဲ။”

“အင်းလေး ညီမဟာရင်တော့ ကျွန်တာကိုမှ မလုပ်တော့





ဂုဏ်တွင်၍ ဘဝချမ်းဆုံး အပြုံးချင်းရင်းနှီးလာကြပြီးနောက်  
ပြောင်ယိုလန်က-

“ခါနဲ့”

“ညီမ ဘာများ ပေးချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မပေးဖေ ဘယ်လိုခြင်ကျန်ခဲ့သလဲ မပြောတာတိပါဘူး  
အဲဒါ အစ်ကိုများ သိမလားလို့”

“သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူး ဒါပေမယ့် ညီမရဲ့ဝေဖေ  
သိုင်းမညာ တကယ်ကောင်းတဲ့လူမို့လို့ အဲဒီအထဲမှာမို့တဲ့ ဘယ်လို  
သမားကမှ ညီမရဲ့ဝေဖေကို ဒုက္ခရောက်စေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရောက်ချင်းရောက်ရင် သူတို့ပဲ ရောက်မှာပါ။ အဲဒီအထဲ

သိုင်းသမားတွေဟာ သူနဲ့ လက်ချည်တွဲတဲ့ သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ဘူး  
ဘဲတာတော့ ကျွန် အသေအရာ သိမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်စိတ်ထဲမှာ  
အစွမ်းရတာတစ်ခု ရှိနေတယ်”

ဟုပေးသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ဝေလှူ ရပ်လိုက်သဖြင့်  
ပြောင်ယိုလန်က ဆက်မေးလိုက်ရသည်။

“ဘာများ မတွေ့ရဲဘဲ ဖြစ်နေသလဲဟင် ကျွန်မကို ပြောပြရင်  
ကျွန်မကလဲ ဆက်စပ်တွေးကောင်း တွေးနိုင်မှာပါပဲ”

ဟုပေးက မခိုင်းညီတိတ်ပြန်။  
“ညီမရဲ့ဝေဖေကို သူတို့ တစ်ခုခုထိခြိတ်မလိုလုပ်တော့ ကျွန်လဲ  
မနေနိုင်တာနဲ့ ဝင်ကယ်ခဲ့ပါတယ်။ ညီမရဲ့ဝေဖေဟာ အဲဒီကျွေးစားကို  
အထောက်အပံ့ ဘာဖြစ်လို့ ဗြိသ္မ ရန်ဘက်ကြီးလို့ သဘောထားပြီး ကျွန်ကို  
အိုက်ခိုက်နေတာလဲ မသိဘူး”

ပြောင်ယိုလန် တွေးနေသည်။ အတန်ကြာ တွေးတောစဉ်းစား  
ပြီး ပြောင်ရင်ဖုန် အဘယ်ကြောင့် ဒေါသထွက်သွားသည်ကို ဆက်စပ်  
စဉ်းစားမိသွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကလေး၌ ချက်သွေးများ  
ထွက်သွားတော့သည်။

“ကျွန်.....ကျွန်မ စဉ်းစားမိပြီ”  
ဟုပေးက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်လား ညီမရဲ့ဝေဖေက ဘာကြောင့် အစ်ကိုကို စိတ်ဆိုး  
မှုမရတာလဲ”

ပြောင်ယိုလန်မှာ ထစ်ထစ်ဝငိုဝငို ဖြစ်နေရှာသည်။

“အစ်ကို့ကို.....အစ်ကိုက ကျွန်မအခန်းထဲက ထွက်သွားရ  
ပေရောက် သွားကယ်တာ ဝေပေတွေ့မိပါလိမ့်မယ် အစ်ကို ထွက်လာတာ  
ကတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ ညီမ ရှိနေမှန်း ဝေပေမသိဘဲ ရှိနေလိမ့်မယ်”

“နောက်တော့.....ညီမ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတာလဲ တွေ့နေ  
ဝေပေ အတွေ့တစ်မျိုး ပေါက်သွားဦး အစ်ကို့ကို အထင်မှားစာ  
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဟင်.....ဝေပေတော့ တကယ့်ကို သနားစရာပါပဲ သူ့က  
စိတ်ညစ်စရာတွေ တစ်ချို့တစ်ခု ကြုံနေရတယ်လို့ ထင်နေရတော့မှာပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့် ဆရာကြီး ပြောင်ရင်စုံနဲ့ဟာ စိတ်ညစ်စ  
တွေ တစ်ချို့တစ်ခု ကြုံနေရတယ်လို့ ထင်နေရတာလဲဟင်”

ပြောင်ယိုလန့်မှာ သက်ပြင်းကလေး ချစ်တော့သည်။

“ဝေပေဟာ တကယ်တော့ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေတဲ့သူပါပဲ  
ဝေပေ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ ဒါကြောင့် သူ့ အသင့်  
စုလုံးတွေဟာ ထုံနေပြီ သမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မအတွက်ကလွဲလို့ ဘယ်က  
အတွက်မှ သူ့ စိတ်မလှုပ်ရှားပါဘူး”

“ဝေပေ့နက်နက် အစ်ကို တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား ဘာက  
မခံစားတတ်တဲ့မျက်နှာမျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် ဝေပေဟာ သိပ်သနားစေ  
ကောင်းပါတယ်။ ဝေပေ့ဘဝမှာ ကျွန်မသာ မရှိရင် ဝေပေ  
အစောကြီးကတည်းက သူ့ကိုယ်သူ သတ်ပေး ပွားလောက်ပါပြီ”

ပြောင်ယိုလန့်သည် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာအံ့ မျက်ရည်  
လဲစာသောမျက်နှာဖြင့် ဟုဝေးကို လှုပ်ကြည့်ကာ-

“အစ်ကိုဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ တကယ်ကောင်းခဲ့ပါတယ် အ



မခွင့်အရေး မယူခဲ့ပါဘူး ဒါကို ကျွန်မဝေပေ မသိရှာပါဘူး ဒီအတွက်  
အစ်ကို့ကို လိုက်ဦး တိုက်ခိုက်နေတာပါ။ ဝေပေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဟာ.....မသိလို့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဘာကြောင့် ကျွန်က  
မိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်သာ ဆရာကြီးပြောင်ရင်စုံနဲ့  
မရဘဲနောက်နေရင် ဒီလို စိတ်ဆိုးမိမှာပါပဲ”

“ကိုယ်ခွင့်စားတတ်ပါပေတယ်ရှင်”

ပြောင်ယိုလန့်က ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ ဟုဝေးမှာ မျက်နှာ  
မိတ်ဆိုးရဲ ခဲ့တက်သွားအံ့။ သူသည် မည်သည့်မိန်းကလေးအံ့ ချီးကျူး  
မှု မခံခဲ့ဘူးပေ။

ဟုဝေးက ဂုဏ်ခွက်ဖြင့်ပြောသည်။

“အမှန်အတိုင်းဆိုရင် ဒီလို မပြောလည် ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဟင်.....ဟုတ်လား.....ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဟို.....ကနဲကွပ်စိုက်ဆိုတဲ့လူတွေကြောင့်ပေါ့ ညီမရာ”

“ကနဲကွပ်စိုက်.....”

“ကနဲကွပ်စိုက်က မနဲဓွေးဒကာရင်ရဲ့ တပ်မဟုတ်ကြီးဝေး သူတို့  
မိလောကမှာတော့ နုံပါတ်တစ်သိုင်းသမားပေါ့”

“နုံပါတ်တစ်သိုင်းသမားကော ဆိုလောက်ရဲ့လား”

“အလကားပါ။ ဘယ်ကလေး နုံပါတ်တစ်သိုင်းသမား ဟုတ်ရမှာ  
ပါ။ ဆရာကြီး ပြောင်ရင်စုံနဲ့ကို မပြောနဲ့။ အဲဒီအထဲက သူ ပြားပေဟင်  
လူပေဆောင်ထားတဲ့ ဆရာကြီးတွေကိုတောင် အကြိတ်အနယ်  
မရှိနိုင်မှာပဲ”



“သူတို့ မန်ချွန်ဒေသမှာ သိုင်းသမားကောင်း သိပ်မရှိတော့  
သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ်ကြီး ထင်နေမှာပေါ့။ မန်ချွန်ဒေသမှာဆိုရင်တော့  
သူ့ကို ချီးကျူးသင့်ပါတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာတော့ သူဟာ ချီးကျူး  
လောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါဘူး။”

ပညာရှိ မနိုသည့်အခင်ဒေသ၌ စိုးစဉ်းမှု ပညာရှိသောသူတို့  
ချီးကျူးသင့်ပေသည်။

“ဒီလောက်ပဲ ညံ့ညာလာရင်”

ဟုပေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

“ညီမလေး ကျွန်က သူများဆီက ကြားရုံတင်ဆိုရင် ဒီကောင်  
ကို မပြောပါဘူး။ ကျွန်နဲ့သူနဲ့ သုံးကျွက် တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်ုပ်  
သုံးကျွက်အတွင်းမှာ ဘာမှ ထိခိုက်အထိရာရအောင် မလှုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။  
အခုတော့ သူဟာ သုံးလလောက် ဆေးကုရမယ့် အခြေအနေမှာ  
ရှိနေပါတယ်။”

“ဒီတပ်မမှန်ကြီးဟာ ကောက်ကွစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ  
တစ်ယောက်တည်း မဖမ်းနိုင်တာနဲ့ သည့်ပြင်ဆရာကြီးတွေကို ဆေး  
ဆောင်ပြီးပေးသင်ဦး ပေးပေးတဲ့ အလုပ်မှာ ဝင်ဖမ်းကြတယ်။ အထဲ  
ယုတ်မာကြတာပဲနော်”

ဟုပေးက သူ့ပေါင် သူ့ပုတ်လျက် ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ညီမလေးရယ်။ သူ့သာ ဒီလို ယုတ်ယုတ်  
မာမာ မကြည့်ရင် အစ်ကိုဟာ ညီမကို မှီမှီသာသာ အကြောပြော  
နိုင်မယ်။ ဆရာကြီးပြောင်ရန်၊ ဂျောက်လာတဲ့အခါ ရှင်းပြလိုက်ရ

ညီမကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ ဥစ္စာရှင်တပ်စုနောက်ကိုတောင် လိုက်ဖမ်းနိုင်ကြ  
မယ်။ အခု သူတို့ ဂျောက်လာတော့ အားလုံး ရွပ်ကုန်တာပေါ့။  
အခု ကြီးပြောင်ရန်ရန်ကယ် အစ်ကိုကို အထင်လွဲသွားတော့တာပေါ့”

ထိုစဉ် မြောင်ယုတ်လန်ထံမှ ဟင်းခဲနဲ့ သက်ပြင်းရွှေသံကြီး ကြား  
လိုက်ရသဖြင့် ဟုပေး ထိတ်လန့်သွားသည်။

၆



မိပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်ရင်တော့ အစ်ကိုဟာ ကျွန်မပေးပေးအပေါ် အများကြီး စာနာသွားနိုင်ပါတယ်”

ဟုခေးက.....

“သိပ်ရှက်စရာကောင်းရင်လဲ ခွင့်ပြောပေးမိခဲ့တော့ ညီမလေး ခုယ် အစ်ကို စာနာနားလည်နိုင်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း.....ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အစ်ကို သိထားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ် အကြောင်းက.....အကြောင်းက.....အကြောင်းက.....”

တကယ်တမ်း ပြောတော့မည် ဆိုသောအခါတွက်မူလည်း ပြောင်ယိုလန်နီမှာ နှုတ်မှ မထွက်နိုင် ခဲ့နေပြန်ပါသည်။

“အကြောင်းကတော့ ကျွန်မပေးပေးတာ မြစ်ဖျားခံတာပဲပိုင်”

“ဟင်.....ညီမ ပေးပေးတာ မြစ်ဖျားခံတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမပေးပေးတာ အများနား အပွင့်ပွင့်တွေ လုပ်ခဲ့မိပါတယ် အများအပွင့်ပွင့်ဆိုလို့ ခေါ်သေးသေး အများလေးလို့ မဆင်ပုတ်စေချင်ဘူး”

ဟုခေးက တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်ပေးလေတော့၏။

“ဟားဟားဟား.....လူပဲ ညီမရယ်၊ လူဆိုတာ အများ လုပ်စဉ်ပဲ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့”

ပြောင်ယိုလန်နီက ခေါင်းတယ်ယမ်းယပ်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အများက ခေါ်သေးသေးအများ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါတယ် ကျွန်မပေးပေးတာ မိန့်မသားလို့”

အခန်း (၈၉)

စွမ်းစွယ်သော နှုတ်ခမ်းသက္ကရာဇ်

သူ့ဖျက်နာပေါ်တွင် ချက်သွေးခြမ်း၍ နီမြန်းနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး”

“ဟင်.....အကြောင်းတွေက ရှက်စရာကောင်းပါတယ် မဖြေလို့လဲ မမြစ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေ သိထားမှ ပေးပေးအပေါ် စာနာနိုင်မယ် ဟုပေးသည့် ပြောင်ယိုလန်နီပြောသည့်စကားများကို ချက်တခုနားမလည်ပေ။

“ဘာများလဲ ညီမလေးရယ်.....ညီမလေးပြောတာတွေ အစ်ကိုနားမလည်ဘူး”

“ဟင်း.....ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေကို ခွင့်ပြောပြရတာ သိပ်ရှက်ရှက်ပဲပဲ ကိုယ့်ပိုင်ကိုယ်လှန်ထောင်တယ်ဆိုတဲ့ အခြေခံမူဝါဒပဲ”



ယောက်ျားကောင်းတွေ မဟုတ်သင့် မကုမ္ပဏီလုပ်သင့်တဲ့ အများတွေကို ကုမ္ပဏီလုပ် မိခဲ့တာပါ။”

“ကွတ်.....ကွတ်.....ကွတ်”

ဟုဖေဟု တည့်တည့်ပြောမှ ဝိုင်မိတော့သည်။

“မေမေဟာ ဒီလို မကုမ္ပဏီလုပ်သင့်တဲ့အများကြီးကို ကုမ္ပဏီလုပ်ခဲ့တဲ့ အတွက် မေဖေ ဘဝ ပျက်ခဲ့ရတာပဲ။ မေဖေပျက်နားဟာ အရာရာကို ခံစားမှ ကင်ဆဲသလိုဖြစ်ပြီး ဝါထိန်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ မေဖေအသည်းနှလုံးဟာ ကွဲပြားနေတာပဲ။”

မြောင်ယိုလန်ခဲ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တောက်ခဲနေ ကုသွားသည်ကို မြင်သောအခါ ဟုဖေသည် ထိုအကြောင်းများကို ဆက်မပြောတော့ပေ။

မြောင်ယိုလန်ခဲ၏မိခင် မည်ကဲ့သို့သောအများမျိုးကို ကုမ္ပဏီလုပ် သည်ကိုလည်း ဝိုင်မိပြောပြ ဟုတ်ပါလား။ သို့သော်.....သူ မတာမြင် မိမိပေ။



မြောင်ယိုလန်ခဲ၏အသံသည် အထဲပေး သူ့ကို လှမ်းပြောနေသလို ကြားနေရ၏။

“ကွန်မမေမေဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ အင်မတန်ကျော်ကြား တဲ့ သိုင်းယညာရှင်ကြီး၊ ကွန်မမေမေဟာတော့ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ မှုန်ကြီးမတ်ရာတစ်ဦးပဲ။ သမီး ကဲ.....ကွန်မမေမေပဲ။ မေမေပဲ၊ဘဝက အခြေချင်း တူခဲ့လားရှင်”

“ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ကောင်းတဲ့ ဘဝတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းသမားတွေအကြောင်း အစ်ကိုကြီး ကြားဖူးမှာပဲ။ အစ်ကိုက ညီမထက်ပိုပြီး သိမှာပဲလေ”

“တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသမားဆိုတာက ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လျှောက်သွားနေတာပဲ။ အဲဒါ မေမေပဲ။ ကြုံကြပ်နံ့နံ့ သွားတွေကြတယ်” ဟုဖေက မေမိသည်။

“ဘယ်လိုမှပဲ သွားတွေကြတာတဲ့လဲ”

“မေမေဟာ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မေဖေကလဲ ချောက်လာတယ်။ မေဖေက မေပေကို ကယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သွားကြတယ်”

“ဆိုတော်”

“ချစ်ပြောရရင်တော့ အဲဒီမှာတင် မေဖေနဲ့မေမေဟာ လက်ထပ်ဖြစ်သွားခဲ့တယ် ဆိုပါတော့” ဟုဖေက ပြောသည်။

“အခြေခံချင်း မတူတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို မေမိခင်စိန်ကြွတ်အခြစ်မျိုးတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်လို့ အစ်ကို ကြားဖူးခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုအခြစ်မျိုးတွေ တော်တော်များများ မှိပါတယ်။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် မေမေဟာ အများချည်းပဲလို့လဲ ပြောလို့ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေဖေသာ မေမေပေပေ အထူးသဖြင့် ဘယ်ယောက်ျားကမှ ကိုယ့်မယားရွေ့မှာ မပြောခဲ့ဘူးတဲ့



စကားတွေကို ခဏခဏ ပြောခဲ့မိလို့မိပဲ”

“ဗွား.....ဘယ်လို.....ဘယ်လို”

ပြောင်ယိုလန်က မျက်ရည်များ သုတ်လွှက် ဆက်၍ ပြောပြနေသည်။

\*\*\*

ဝမ်းနည်းလွန်း၍ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး အုံ့နှိုင်းသွားသလောက် ထင်ရသည်။

“ဒီလိုမိ အစ်ကို့ရဲ့ ကျွန်မဝေဖေဟာ မေမေမေ့မှာ ဘယ်လောက်တော်ကြောင်း ချီးကျူးခဲ့လို့မိပဲ”

“ဗွား”

ဟုမေမှာ အထိတ်တလန့် ခြင်သွားတော့၏။ ပြောင်ယိုလန်က မေးလိုက်သည်။

“ပြီးတော့လေး ကျွန်မဝေဖေရဲ့ အစ်ကို့ဝေဖေဟာ အတော်ကလေး ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာကို အစ်ကို့သိပါတယ်နော်”

ဟုမေ မေါင်ညိုက်ပြနေလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဝေဖေဟူယီတောင်းနဲ့ ဆရာကြီးပြောင်ရင်မှန်တို့ အသေအလဲ တိုက်ပွဲဆင်နေကြတုန်းက အနားယူချိန်မှာ စားဖိုမေဖေက စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို အမြဲတမ်း ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သတဲ့”

ပြောင်ယိုလန်က ခြည့်စွက်ပြောပြသည်။

“အစ်ကို့ဝေဖေသတော့ အစ်ကို့ကို ကျွန်မဝေဖေလက်ထဲအပ်ပြီး အစ်ကို့မေဖေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားသတဲ့ တကယ်တော့



ကျွန်မဝေဖေဟာ အစ်ကို့မေဖေကို တကယ့်သူ့ရဲကောင်းမကြီးအဖြစ် ပြင်ထားတာပါ”

“အိပေမယ့် မေမေမေ့မှာတော့ ဒီလိုအမြဲတမ်း တဖူး မချီးကျူးသင့်ဘူး မေဖေဟာ မေမေမေ့မှာ အမြဲတမ်း ပြောခဲ့တယ်”

“သူ့ရဲကောင်း ဟူယီတောင်းဟာ မိနီမကောင်း မိနီမမြတ် မိနီမတာတာနဲ့လိုက် ရသွားတယ်လို့ တဖူး ချီးကျူးတယ်”

“ဒီကေားက မေမေ့ကို အမြဲတမ်းစော်ကားသလို ခြစ်နေတာပေါ့ ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မစဉ်းစားမိပါဘူး ကြီးတော့မှ စဉ်းစားမိခဲ့တာပါ”

ဟုမေက စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်၏။

“ဒီလို စကားတွေ ခဏခဏပြောပါများလာတော့ လင်မယား မှန်မြစ်ကြရာ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

ပြောင်ယိုလန်က မေါင်းမိ၏။

“ဟင့်အင်း..... မေဖေဟာ ဒီစကားတွေပြောတိုင်း အမြဲပဲ ငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေတယ် အိပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နားနုမှာ ပေါ့လေး မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ့်မယားကိုးက ကိုယ့်ကိုးမချီးကျူးဘဲနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ မယားကောင်းကြောင်းချည်း ချီးကျူးနေတော့ ဘယ်မိနီမဟာ စိတ်ကောင်း မိင်တော့မှာလဲ”

\*\*\*

ဟုမေ စဉ်းစားနေသည်။



“အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ညီမလေး ပြောင်ယိုလန်  
ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီလိုသာ ခဏခဏပြောရင် ဘယ်မိန်းမကမှ  
သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပြောချင်လို့ ပြန်မပြောချင်လို့သာ နေရမယ်  
ရင်ထဲမှာတော့ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ထိုစဉ် ပြောင်ယိုလန်၏ စကားသံပေါ်လာသည်။

“တစ်ခါတော့ ထန်လုံအဖွဲ့က အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ထန်ကျွန်းဆို  
တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ကျွန်မတို့အိမ်ကို အလည်ရောက်လာတယ်  
မို့လို့သည်တော်ကြီးပေါ့ခင်”



အစန်း (၈၆)

မာယာများစသောခန္ဓာသန္ဓ်

သီးရည်ပျိုက်ပျိုက် ချွန်ခိုက်ခိုက် လောကကြီးကို လှမ်းကြည့်  
နေသည့် ပြောင်ယိုလန်အား ဟုမေးက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ထန်ကျွန်း၊ တဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထန်ကျွန်းပဲ၊ ကျွန်မကို အကြောင်းစိတ်  
ကုန်ကုန်အင်္ကျီကလေးကြီး တစ်ကိုယ်လုံးဆိုတဲ့အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ယူ  
ဖွားတဲ့မိန်းမဟာ အဲဒီထန်ကျွန်းဆိုသမီးပဲပဲ၊ ဒါလဲ သူတို့ပြောနေတဲ့  
စကားတွေအရ ကျွန်မ သိခဲ့တာပဲ”

“ကဲ...ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီ ထန်ကျွန်းဆို ပုံပန်သဏ္ဍာန်ကို ကျွန်မပြောပြဖို့မယ်၊  
မိဒီလူဟာ အဝတ်ကောင်အစားကောင်တွေကို အကွအန ဝတ်တာ



မိတယ်။ သိုင်သမားအဖွဲ့ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ထက် ပျူကြီးမတ်ရာ တစ်ယောက်နဲ့ ပိုတူပါတယ်။”

ဟုတ်ပေ အံ့ဩနေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်.....

သိုင်သမားများသည် အဝတ်ကောင်းအစားကောင်း၊ မပတ် မဟုတ်ကြသောကြောင့်တည်း။

“ကျွန်မပေးပေး ပြောင်ချင်ပုန်နဲ့ဆိုရင် သီဇီရည်း၊ ဝေဝေက ချင်ကြမ်းဝတ်နဲ့ကိုပဲ ဝတ်တယ်။ ဥပမိရင်ချင်း၊ ကျွဲတော့လဲ ကွာတယ်။ အဲဒီ ထန်ကျွန်းဆိုတဲ့လူက ပိုပြီးဥပမိရင် ကောင်းတယ်။ ကောင်းပြောင်လဲ သိပ်ကောင်းတယ်။ ကျောက်ဆစ်ရပ် မခေါ်ညိတ်အောင် ပြောတတ်တယ် ဆိုတာ အဲဒီလိုလူမျိုးပါပဲ။”

ပြောင်ယိုလန်သည် ချောင်းတစ်ချွက်ဟန်လိုက်၏။ ထိုနောက် ထက်ပြောသည်။

“အဲဒီလိုကြီးဟာ မပေမုကိုလဲ ဒီ့ကျွန်းပြောက်ပင့်တဲ့ကောင်းတွေ ပြောတော့တယ်။ ဝေဝေမှ ရှေ့မှာတောင် မရောင်ပါဘူး။ ဝေဝေကောင်းတွေ ကြောင့် အမြဲတမ်းခိတ်မကြည့်ပသာ ပြစ်ခုံရတာတဲ့ ဝေပေဟာ အဲဒီ ထန်ကျွန်းဆိုတဲ့လူကြီးကို အရမ်းကျသွားခဲ့တော့တာပါပဲ။”

“ဟာ.....တော်တော်ဆိုတဲ့လုပ်။”

“တကယ်ဆိုတယ်။ သိပ်ဆိုတာပေါ့။ ဒီလိုကြီးသာ ခိုနေရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်တယ်။ သူ့ကြောင့် ဝေဝေတာဝ ပျက်ခဲ့ရတာပေါ့။”

“စောစောက ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ပါဦး။”



“အင်း.....ဆက်ရမှာပေါ့လေ။ ဆက်မယ်ဆိုလို့ ဘာသိပ် ဆက်စရာ ရှိတော့မှာလဲ။ ဝေပေမုကို အဲဒီလိုကြီးက သွေးဆောင်ခြား ယောင်းတယ်။ ဝေပေဟာ အဲဒီလိုကြီးကို အဖွဲ့အဖွဲ့ မြစ်သွားဇွဲ၊ တန်ထန်ခွဲ မြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဝေပေမုကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး အဲဒီ ထန်ကျွန်းဆိုတဲ့လူကြီးနောက်ကို လိုက်ပြေးသွားတော့တာပါပဲ။”

ပြောင်ယိုလန်၏စကားဆုံးသောအခါ ဟုတ်ပေမှာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချွန်လိုက်မိတော့သည်။

ပြောင်ယိုလန် စိတ်မကောင်း၊ မမြစ်စေရန် မည်သို့အားပေး မှုမည်မှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ထိုစဉ် ပြောင်ယိုလန်က တစ်ဆိုကြောင့်တည်း အသံမြှင့်ဆက်၍ စကားပြောလာသည်။





“ကွန်မဟာ သုံးရက်လောက် အစာလဲမစားရဘူး ဝေပဟာ  
 နှလုံးပဲ မစားဘူး၊ ကွန်မဟာကိုလဲ မကျွေးဘူး နေ့လဲ မအိပ်ဘူး ညလဲ  
 မအိပ်ဘူး သုံးရက်လုံးလုံး နေ့မအိပ် ညမအိပ်ဘဲ လိုက်တာ နောက်ဆုံး  
 ကာ ဝေပမေ့ ဟိုလူပုဂံဟကြီးကို ဝီတော့တာမိပဲ”  
 ဟုပေးက မခံစွင့်စိတ်ဖြင့် ပြောလေ၏။  
 “တွေ့တော့ ဟိုထန်ကျွန်းဆိုတဲ့လူကြီးကို သတ်မပစ်  
 ပိုင်ဘူးလား”  
 “တွေ့လဲတွေ့ရော ထန်ကျွန်းက ကြောက်လို့တုန်နေတာပဲ  
 ဝေပန်း (ဝေပမဟာတော့ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်မိပဲ၊ ဝေပသတ်ရင်လဲ အသေ  
 ချစ်ကြေးတုံ့တင် ချမ်းမိပဲ) မိမိဆိုတဲ့ ပုံပန်းနဲ့ပေါ့ တစ်ခုဆိုတာက ဝေပဟာ ထန်ကျွန်းရုပ္ပာ  
 ကိုကွယ်ပြီး ရုပ်နေတာပဲ။ သူ့ကိုသာ သတ်ရင်ရင်သတ် ထန်ကျွန်းကို  
 မသတ်နဲ့ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပေါ့”

ပြောင်ယိုလန်သည် အတော်ကြီးကြွားအောင် ငိုခွက်တွေဖြင့်  
 နေသည်။ ပြီးမှ.....  
 “အိမ်တုန်းက ကွန်မဟာ သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတာပဲ၊  
 ပထမတော့ ဝေပဟာ မပိုင်မိရှာဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်  
 မှာပဲ လိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့တော့မှ မိဂိုဏ်းပြီး ကွန်မဟာ ဧည့်သည်  
 ဝေပမေ့ ထန်ကျွန်းနောက်ကို လိုက်တော့တာမိပဲ”  
 “လိုက်လို့ မိသလား”  
 “ဘယ်.....ကွန်မဟာ ငယ်သေးတော့ အိမ်အကြောင်းတွေ မမှတ်မိပဲ”  
 အိမ်တုန်းကတော့ သိပ်နားမလည်သေးဘူးပေါ့၊ ဒါဝေပမဟာ အကြောက်  
 အရာတွေကိုတော့ မှတ်မိနေပါတယ်”

“ကွန်မဟာ သုံးရက်လောက် အစာလဲမစားရဘူး ဝေပဟာ  
 နှလုံးပဲ မစားဘူး၊ ကွန်မဟာကိုလဲ မကျွေးဘူး နေ့လဲ မအိပ်ဘူး ညလဲ  
 မအိပ်ဘူး သုံးရက်လုံးလုံး နေ့မအိပ် ညမအိပ်ဘဲ လိုက်တာ နောက်ဆုံး  
 ကာ ဝေပမေ့ ဟိုလူပုဂံဟကြီးကို ဝီတော့တာမိပဲ”  
 ဟုပေးက မခံစွင့်စိတ်ဖြင့် ပြောလေ၏။  
 “တွေ့တော့ ဟိုထန်ကျွန်းဆိုတဲ့လူကြီးကို သတ်မပစ်  
 ပိုင်ဘူးလား”  
 “တွေ့လဲတွေ့ရော ထန်ကျွန်းက ကြောက်လို့တုန်နေတာပဲ  
 ဝေပန်း (ဝေပမဟာတော့ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်မိပဲ၊ ဝေပသတ်ရင်လဲ အသေ  
 ချစ်ကြေးတုံ့တင် ချမ်းမိပဲ) မိမိဆိုတဲ့ ပုံပန်းနဲ့ပေါ့ တစ်ခုဆိုတာက ဝေပဟာ ထန်ကျွန်းရုပ္ပာ  
 ကိုကွယ်ပြီး ရုပ်နေတာပဲ။ သူ့ကိုသာ သတ်ရင်ရင်သတ် ထန်ကျွန်းကို  
 မသတ်နဲ့ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပေါ့”  
 “ဝေပဟာ ဝေပမဟာ တွေတွေကြီး ဇိုက်ကြည့်နေတယ် ဝေပ  
 ပြောင်ယိုလန်က ကွန်မဟာကိုလဲ ဧည့်ပိုက်ပြီး ဇိုက်ကြည့်နေတယ် နောက်ဆုံး  
 ဝေပဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ ရာခန့် လှည့်ထွက်လာ  
 ပါ”  
 ဟုပေးက ရင်နာစွာ ပြောသည်။  
 “ညီမလေးဝေပမေ့အဖြစ်ဟာ တကယ်ကြောက်စရာ အဖြစ်  
 ပြောင်ယိုလန်က မျက်စိညှိုးပျားသုတ်ရင်.....  
 “အိမ်လဲမရောက်ရော ဝေပဟာ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့တာမိပဲ”



၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အိမ်နီးနားချင်းတွေက ပြောကြားတယ်။ မေမေဟာ နာလန်ထူမှာ မေတော့ဘူး။ သေမှာပဲတဲ့”

“မေမေဟာ လပေါင်းများစွာ အိမ်ထဲမှာ လဲနေခဲ့တဲ့ ဒါပေမယ့် သေတော့ မသေပါဘူး”

“အဲဒီတုန်းက မေမေဟာ ကျွန်မကို သူ့နားခေါ်ပြီး စကားလေးပြောပါတယ်။ ‘သမီး မေမေ မသေနိုင်ပါဘူး’ တဲ့။ ‘မေမေ သေသွားရင် သမီးကလေးတစ်ယောက်တည်း မျက်စိထူထူ နာလန်ထူထူ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မနဲ့အတူ’ တဲ့”

‘သမီးကလေးအတွက် ဒီလောကကြီးထဲမှာ မေမေအသက်ရှင်ဖို့ပေးမယ်။ မေမေ မသေဘူး။ မေမေ သေကို မသေနိုင်ပါဘူး’ ပြောပါတယ်”

စဉိုက်ကြမ်းလှသော ဟုမေးမင်လျှင် မျက်ရည်ပဲစုံ ဖြစ်လာသည်။

မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“မေမေဟာ မုန့်တုံစကားကို ပြောခဲ့တယ်။ မေမေဟာ ထဲက ထာဝင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုလဲ မေမေ့ဇာတ်ကထက် ဂရုစိုက်သိပ်ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီကတည်းက မေမေဟာ အိမ်ထဲမှာ မထွက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်ပျော်နေတဲ့အခါမှာတော့ လန် လန် လို မျက်ကစတ ယောင်ယမ်းခဲ့တယ်”

“ကျွန်မမေမေ့ အဖျားအတွတ်ခေါ်တဲ့နာမည်က ‘လ

ကျွန်မကြီးလာတော့မှ မေမေဟာ လောက ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ခိုင်မာတော့တယ်”

ဟုမေးက မြက်ကွဲစွာ ထောက်ခံလိုက်၏။

“ညီမလေးမေမေ့ လောကကို အစ်ကို မှုဝေခံစားနိုင်ပါတယ်။ ညီမလေးရယ်”

“တကုန်တင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီအိမ်မှာ သုံးနှစ်လုံး နေခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မေမေဟာ အိမ်နေရင်က ‘လန် .....’ ဆိုတာပြောတဲ့ ဒီလောက်ရွှေမှိုက်ရသလဲ လို့ ယောင်ယမ်းပြောနေတာတွေ ကြားမ ကြားခဲ့ရပါဘူး”

+ + +

ဟုမေးသည် မြောင်ယိုလန်အား ယခင်က ခုန်ခဲ့၏။ ယခုအခါ မေမေအား ပြုလွှားပြန်သည်။ သူမသည် သူမမိခင်၏ ရွက်ဖွယ်လိလိအဖြစ် ပြန်ပြောပြနေသည်။

မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်နည်း။

ဤရည်ရွယ်ချက်ကို သူ သိပါသည်။

သူမ၏ခင်စဉ် မတိုက်ခိုက်ရန် ဤစာတိုက်သိမ်းကို ပြန်ပြောနေတဲ့အခါမှာတစ်ပါး အခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိနိုင်ပါ။

ဟုမေးက သက်ပြင်းချရင်း.....

“ဒီ ထန်ကျွန်းလောက် ယုတ်ဟာတဲ့လူကတော့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ နှိုးနှိုးထင်တော့ပါဘူး။ ဒီလူဟာ ညီမလေးရဲ့မေမေကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုပြောတာ



ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဝေပေကို လူတွေက ‘မိအောင်  
မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်း’ လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ဝေပေ  
သိုင်းပညာတစ်ခုတည်းမှာသာ မိအောင်မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်းပါ။”

“တခြားနေရာတွေမှာတော့ သူတကာရဲ့နောက်က လိုက်နေ  
သူပါ။ အပြောအဆို ပရိယာယ်နဲ့ လိမ်ညှာကောက်ကွမ်းတဲ့နေရာ  
ထန်ကျွန်းကို လုံးဝ မပီပီဘူး။”

“ကိုယ့်မိန်းမကိုလဲ ဘယ်လိုချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နား  
ပေါင်းသင်းရမယ်ဆိုတာကိုလဲ ဝေပေ မသိဘူး။ မသိလို့သာ အစ်  
မေပေရဲ့တော်ကြောင်းကောင်းကြောင်းတွေကိုသာ တဖွေ ချီးကျူးနေ  
ပေါ့”

“ဝေပေဟာ သူ့အပြစ် သူ့မပြင်ဘူး။ ဝေပေကိုပဲ အပြစ်  
နေတယ်။ ‘မင်းဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူများ လိမ်ညှာခံရလောက်အောင်  
မိုးအ ခုတ်လဲ’ လို့ တစ်ယောက်တည်းလဲ ပြောနေတတ်ပါတယ်။”

“ထန်ကျွန်းဟာ ဝေပေကို ဘာကြောင့် ခြားယောင်း  
သွေးဆောင်သွားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ကြီးလာတော့မှ သိခဲ့ရပါတယ်။”

“တကယ်တော့ ကျွန်မတို့မှာ မျိုးစိုးစဉ်ဆက် စောင့်ရှောက်  
လာခဲ့တဲ့ ဂုဏ်နာမြေပြင်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ပိုင် ဂုဏ်နာမဟုတ်  
ဘူး။”

“ခက်ရာခဲကြီးလီချွန်ဂုမ်ရဲ့ ဂုဏ်နာတွေပါ။ ထန်ကျွန်း  
ဝေပေကိုချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ဂုဏ်နာမြေပြင်ကို လိုချင်တာနဲ့ ဝေ

“သွေးဆောင်ခြားယောင်းသွားခဲ့တာပါပဲရှင်။”

“အစ်ကိုက ဂုဏ်သားကလေးကတည်းက ပိတောက်နဲ့ခဲရတယ်  
ကျွန်မကတော့ သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ကစပြီး ပိတောက်တော့ နေခဲ့ရတယ်။  
ကျွန်မမှာ ပိတက္ခ အသက်ရှင်လျက် ခွဲနေပေမယ့် အစ်ကိုလို ဂုဏ်သရေ  
မြေပြင် နေနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတစ်ပါး တံတွေးခွက်မှာ မက်လက်ပျော  
အနေနဲ့အတူ နေခဲ့ရတာပါပဲရှင်”

ဟုတ်သလည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာ  
ပိတ်လိမ့်ကံသွားအိမ်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အမိပဲ အဖမဲ့ နေခဲ့ရသည့်ဘဝ  
များကို သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး အလွန်နာကျည်းခဲ့သောကြောင့်  
မဟုတ်ပါ။

ယခုမှ သူ့အမိပဲ အဖမဲ့နေခဲ့ရသည့် ဘဝများထက်ပင် ပြောင်ယို  
ပန်းခဲ၊ ဘဝက ပြေကြုံရာကောင်းနေသည့်။

ဂုဏ်သရေ ပဲ့နေသည့်။

ငါ မှားလေခြင်း ဟူသော နောင်တတရားများလည်း ရမိသည်။  
ပြောင်ယိုလန့်စိတ်တအတွက် အလွန်တရာ ကြင်နာသနားခြင်း  
ဖြစ်သဖြင့် မေတ္တာရည်ညွှန်းသော မှက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်  
လိုက်မိသည်။



ဟုပေးဆွမ်းပူဇော်စဉ်တွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ထပ်ပြိုင်လာခဲ့သည်။

မြောင်းယိုလန်မြောက်ပြင်သည် အတိတ်ပန်းချီကားချစ်သူ အမွေမြင့်ပွယ်ရာ၊ ရင်နင့်ပွယ်ရာ၊ နားကွဲညှစ်ပွယ်ရာအဖြစ်ပြင်ပြောင်းကြောင်း ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မြောင်းယိုလန်စံပန်းခင်းလေးပေါ်သို့ လက်တင်အားပေးနေမိသည်။

“ထန်ကျွန်းဟာ တကယ်ယုတ်မာတဲ့လူပါ။ ရတနာတို့လိုချင်တာက မေမေအောင်ကြောင်း၊ လှကြောင်း၊ တော်ကြောင်း၊ ငါက ကြောင်းတွေ ချီးကျူးပြီး မေမေကို နှိပ်ယူခဲ့တယ်။ အမှန်တကယ်ပဲ သူဟာ မေမေကို ချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဣန္ဒြေမတို့ ဘေးတို့မင်းဆက်

အခန်း (၈)  
ရတနာအတွက် မာယာလောက

တော်ထောက်ခိုတဲ့ ရတနာတွေကို လိုချင်လို့ ရတနာမြေပုံကို လိုချင်လို့ပါ” ဟုမေမေက အရေးတကြီး ပေးလိုက်သည်။

“သူ ရတနာမြေပုံကို ရသွားသလား”

မြောင်းယိုလန်က မခေါင်းမဖြုတ်။

“ဘယ်ရလို့မလဲ။ သူရင် မဖြုတ်လိုက်သုတေတွက် မာကိုဦးပစ္စယဟာ သူ့ဦးခေါင်းဆီ မရောက်သလို ရတနာမြေပုံနဲ့ မလိုက်တန်တဲ့ ထန်ကျွန်းဆီကို ရတနာမြေပုံ မရောက်ပါဘူး။”

“သူ ရတနာမြေပုံ ရသွားပါဘူး။ မေမေက ပုလဲဆံထိုးတစ်ခုကို သူ မသေခင် မေမေကို ပြန်ပေးမိလို့ ထန်ကျွန်းကတစ်ဆင့် ပြန်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ပုလဲဆံထိုးထဲမှာ ရတနာမြေပုံ ပါပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ညီမလေးရဲ့မေမေဟာ ထန်ကျွန်းရဲ့ စိတ်ချင်သဘောတိုက် သိသွားတဲ့သဘောပေါ့။ ဒီလူဟာ စိတ်ထားမကောင်းဘူး။ သူ့ခေါက် ရတနာမြေပုံကို လိုချင်တဲ့ လောကတစ်ဝorldကြောင့်သာ သူ့ကို ပေါင်းသင်းနေတယ်ဆိုတာ သူ နားလည်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့။ မေမေဟာ လူယုတ်မာကြီးအကြောင်းကို သိသွားတယ်လေ”

မြောင်းယိုလန်က ဆက်ထက်၍ ထန်ကျွန်း၏ ကုတင်အောက်သို့ လှိုယွမ်းဟို ရောက်ရှိခဲ့ပုံ၊ ငါကရားကြီး၏စားကို လူယုတ်နဲ့ သေညှစ်သေညှစ် အကြောင်းအရာများကို မြောက်မြောက်ပေးသည်။

ဟုမေမေသည် အလွန်တရာ သဘောကုသွားသည်။

“အင်း..... လူ့လောကဟာ တယ်ကြောက်စရာကောင်းတာ

ပါပဲလား၊ ရတနာမြေပုံ ထိုရင်ခွာနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့သားမယားကို သွေးဆောင်ဖျက်ဆီးတယ်၊ နယ်ချဲ့မန်ချူးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းတယ် ညီမလေးရဲ့ခေမာကို မယ်ဖို့ လုပ်ကြံတယ်”

“နောက်ဆုံးတော့ မရတသေခြင်းတရားကိုပဲ သူ ရရှိသွား တယ်၊ တကယ် တရားရရှိကောင်းတယ်”

သူသည် ခေတ္တမျှ အနားယူလိုက်၏

+ + +

အနားယူပြီးနောက် လောကီဘဝကြီး ရှုသွင်းလျက် ကောင်းထက် ပြန်သည်။

“ဒီရတနာမြေပုံကြောင့် အရင်အရင်ကလှတဲ့ ဘယ်လောက် သေခဲ့ကြပြီလဲ မသိဘူး၊ အင်း..... နောက်လဲ သေကြေရဦးမှာပဲလေ သူတို့မှာ ဒီရတနာတွေကို တပ်မက်စိတ်နဲ့နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သေနေကြရဦးမယ်”

မြောင်ယိုလန်သည် ဟုမေးခဲကောက်ကို ကြားရသောအခါ ခန့်မဆောင်ကြိုထဲရှိ သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ချီတစ်ယောက် မြှောက်ကြားသည့်ကောက်များကို ဟုမေး ဆီခိုခေရန် ပြန်လှန်ပြောလိုက်၏။

ဟုမေးမှာ အထိတ်တလလန့် မြစ်သွားတော့သည်။

“သူ့အခဲရ.....တကယ်ကြောက်စရာတွေပါပဲလား၊ သိုင်း လောကက ဒီလောက်ပဲ ခွပ်ထွေးပျော်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါလား”

“ဟို.....ထန်ချင်ခင်းဆိုတဲ့မိန်းမက ညီမလေးကို ဒီလို နက္ခဏျား အောင်လုပ်တာလဲ ဘာသန်တော့မှာလဲ၊ သူ့ရင်ခွာတောင်

သူ ပြန်သတိပိုတဲ့ ဒီလူသေဘက်လို မိန်းမချီပဲဥဇာ”

မြောင်ယိုလန်သည် ကြောက်စရာအသွင်အပြင်ရှိသော ဟုမေး တစ်ယောက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားနက် မြင်သောအခါ ရယ်ရင်လာ မိလဝ၏။

“ဟာ.....သူတို့ပြောတဲ့စာတစ်လမ်းတွေကတော့ သမ္မတီထုတ်ပုံ ကနေတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကိုယ့်အပေ ကိုယ့်အပေတွေကပါ မိနေတော့ အတော်ကလေး ခက်နေတာပေါ့၊ သိုင်းလောကကြီးဆိုတာ တကယ်ကို ကြီးကုန်ပွင့်ထွေးလှပပါတယ်ရှင်”

“ဒီကြားထဲ မန်ချူးတွေက ဝင်ခွပ်နေသေးတယ်၊ ဟို ကျွဲကွပ် ဇိုက်ဆိုတဲ့ မန်ချူးကြီးကိုတော့ အစ်ကိုကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပြီးပြီ အဲဒီ လိုယွမ်ဟိုဆိုတဲ့ မန်ချူးတစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

မြောင်ယိုလန်က မေါင်းခါး၏။

“ဟင့်အင်း.....အဲဒီလူက မန်ချူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်တရတ် စစ်စစ်ပါ”

“ဟာ..... ဒီမြင့် သူက သဗ္ဗာဓဟာက်ပဲ၊ ပုဆိန်ခိုးလုပ်နေတဲ့ လူဆိုတော့ ကျွဲကွပ်ဇိုက်ထက်တောင် ဆုံးမ သင့်သေးတယ်”

ဟုမေးသည် ကောက်ဆုံးသည်နှင့် မြောင်ယိုလန်၏မျက်နှာကို ဝေဖန်ကြည့်သည်။

သူ့အကြည့်ကြောင့် မြောင်ယိုလန်မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် မြစ်သွားမှာသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်.....

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဟုပေး၏ မျက်လုံးထဲ၌ အချစ်ရည်များ လွှမ်းနေသောကြောင့် တည်း။

ဟုပေးက ပြည်ပြည်ဒေစွာ ပြောသည်။

“အစ်ကို ဝေဖေခုံဝေဖေပေလဲ ဒီရတနာတွေကြောင့် ဘိမ်ထောင် ကျခဲ့ရတာပါ ညီမရယ်၊ ဒီတော့ ရတနာတွေကို မကောင်ဘူးလို့ ပြောရ မှာတောင် ဝပ်ခက်ခက် ခြစ်နေပြန်တယ်”

“အို...ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ၊ ဒီအကြောင်း တွေကို အစ်ကို သိတာပေါ့နော်၊ ကျွန်မကို ပြောပြပါလား”



သိုင်းလေးတအကြိမ် နိုးပုံမြေခွေး(စာတဲသိမ်း) ❀ ၁၄၁

အခန်း(၈၉)

သိမ်စေ့ချင် ချေးခြစ်ခင်

မြောင်ယိုလန်၏မျက်နှာသည် ဟုပေးရုံရာသို့ အမှတ်မထင် တိုးကပ်လိုက်ပြီး ရင်းနှီးစွာ ပေးသည်။ ဟုပေးကိုယ်တိုင်ကလည်း မြောင်ယိုလန်၏ နူးပြည်မှ ဆံစလေးဆီသို့ လက်ဖျားလေးများ ကိုင်ညွှတ် သွားလိုက်မိသေး၏။ သို့ဖြင့် အချစ်၏သဝေကတလေးများ ပေ့စွားရင်း သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“သိတာပေါ့၊ သိုင်းကျွမ်းနောက်မှာ ခေ့ထားတဲ့စာတွေကြောင့် ပါ၊ ဝေဖေခုံဝေဖေပေဟာ သူတို့အဖြစ်ကို အစ်ကို သိစေချင်ပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် သိုင်းကျွမ်းနောက်ဘက်မှာ စာတွေရေထားခဲ့တာပဲလို့ အစ်ကို ထင်တယ်”

“ပြောစမ်းပါ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ ကြားချင်လိုက်တာ”



သူမသည် ကလေးဆန်သုပြစ်၏။

သူမ၏ ပြုသွယ်မှုသည်သော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဟုပေး၏လက်မောင်းအား လှမ်းသွဲပြီး အားမလို အားမရ မေးခွဲ ဟန်ပြိုင်လိုက်သည်။

သို့သော် ယောက်ျားချစ်တစ်ဦး၏လက်မောင်းကို မိန်းမချစ်လေး တစ်ယောက်က ဆွဲရန်မသင့်ကြောင်း သတိရလိုက်သဖြင့် လမ်းဝေးတိုင်း တုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့သည်။

သို့သော် ဟုပေးက ဝီအတိုင်း ငြိမ်နေတော့ပါ။ ပြောင်ယိုလန် ၏လက်ကလေးကို သူ၏ကြီးမားပြည့်ပြီးသော လက်ဝါးကြီးဖြင့် အုပ်ကိုင် ဆွဲယူထားလိုက်လေတော့၏။ ပြောင်ယိုလန်သည်သူမ၏လက်ကလေးကို ချောက်မဆွတ်တော့ပေ။ အသာငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။ ဟုပေး၏ ကြီးမားကြမ်းတမ်းသောလက်ဝါးကြီးသည် ပူပူပူပူအေးအေး ထိုအခွေးတတ် သည် သူမ၏အသည်းနှလုံးသို့တိုင် ချောက်ချွေးသည့်ဟု ပြောင်ယိုလန် ထင်မှတ်မိတော့သည်။

ဟုပေးသည် မိန်းကလေးများနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ နီးနီးကပ် ကပ်နေခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ယခုပုံ ကြီးမားလှသော အခုပ်စိတ်၏ တွန်းကန်လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် သူ့ဦးခွောက်က ဘာမှမဆုံးဖြတ်နိုင်မီ ပြောင် ယိုလန်၏လက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်မိလေတော့သည်။

ဟုပေးက.....

“ညီမလေး အစ်ကိုမိခင်ကြီးကို ဘယ်သူလို ထင်မှတ်သလဲဟင်”  
ပြောင်ယိုလန်၏ မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းသွား၏။



“ရှင်.....”

သူမအနေဖြင့် အတယ်သို့ ထင်တတ်မည်နည်း။ သူမ သိသော ဟုပေး၏မိခင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများမှာ လွန်စွာ နည်းပါးလှပေ၏။

“ကျွန်မ မသိပါဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို မိခင်ကြီးဟာ ဘယ်သူ လဲဟင်”

ဟုပေးကပြော၍.....

“အစ်ကိုမိခင်က တခြားသူဟုတ်ပါရဲ့လားကွယ်၊ ဟောဒီ နင်းတောင်ကလဲလဲထိက သခင်ကြီးတုဝေကိုခဲ နှမတစ်ဝမ်းကွဲပဲပေါ့”

ပြောင်ယိုလန် အကြီးအကျယ် ဆုံကြည့်သွားသည်။

“ဟင်.....မိမြင် သခင်ကြီးတုဝေကိုဟာ အစ်ကိုဘကြီးတော် တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုဘကြီး တော်ပါတယ်”

“ကျွန်မဝေပေဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို မသိဘူးနဲ့တုတယ်”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ပျိုင်းကျမ်းခဲချောက်မှာ ချေးထားတဲ့စာတွေအရသာ သိရတာပါ။ ဒီအကြောင်း သိတဲ့လူဆိုလို့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ဦးလေးမိန်းအားစစ်ခဲ အစ်ကိုပဲ”

“ကိုယ့်တကြီးဖြစ်တာတောင် ဟိုတောင်ကလဲပေါ့မှာတုန်က အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာလဲ”

“ဒါက အကြောင်းရှိဘယ်လဲ ညီမလေးချဲ့ အကြောင်းရှိတယ်”



အဲဒီအကြောင်းကြောင့် သခင်ကြီးတုတ်ကိုဟာ လူမရောက် သူမရောက်  
နိုင်တဲ့ တောင်ကလပ်ထိပ်ပေါ်မှာ အိပ်ဆောက်ပြီး နေနေတာပေါ့”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲ၊ ကျွန်မ မသိရဘူးလားဟင်”

“သိရတာပေါ့ သိရတာပေါ့ အကြောင်းက နှစ်ကြောင်းလေး  
ရှိနေတယ် အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောရရင်လဲ အတော်ကလေး စာတ်လဲ  
ပူဉ်မယ်”

“အစ်ကို့အိတ်ထဲမှာ ပြောရင်အိတ်ရှိရင် ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေ  
ကိုကြားပါရလေလား အစ်ကိုရယ်”

ပြောင်ယိုလန်က မျက်စိနို့စွန်း ပေးလိုက်တဲ။



ဆန်း(၉၀)

ရတနာစု နှင်းမြူတို့အုပ်စု

နှစ်ပေါင်းများစွာ လူ့ဝှက်ခိုသောအကြောင်းအရာများကို  
ပျံ့နှံ့သွားစား ကရားရလွတ် တထွတ်တွတ် ပြောပြနေတဲ။

“ဟာ..... သတ္တိပြင်လို့ကို မပြောရင်ရင်နေရမယ် ညီမကိုတော့  
မပြောရင် မရှိပါဘူး အကြောင်းက ဒီလိုပါ။ သခင်ကြီးတုတ်ကိုဟာ  
ရတနာပြင်ရဲ့ အချိန်အကြိုက်ကို သိထားတော့ ဒီနှစ်တောင်ကလပ်ထိပ်ကို  
ပျံ့နှံ့နေချင်သဘောမျိုး လုပ်ခဲ့တော့တာပဲ ဒီနှစ်တောင်ကလပ်ရဲ့ ပတ်  
ဝန်းကျင်မှာ ဒီရတနာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ သူ သိနေတယ်  
အိတ်ထဲနေရာမှာရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကိုသာ သေသေရာရာ မသိတာပေါ့”

“ဒါပြင် သူဟာ ရတနာတွေရှိနေတဲ့နေရာကို မသိသေးဘူး  
ပါဘူး”





“ဘယ်တွေ့နိုင်မလဲ ညီမရယ်၊ စိတ်ထားကား မမှန်တဲ့ဥစ္စာ နောက်ဦး ကံသမားကလဲ သူ့အားမှာ မရှိဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာ ဉာဏ် သမားထက် ကံသမားက သာတယ်ဆိုတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရတနာတွေကို သိပ်မမက်မောတဲ့ အစ်ကိုအဖေက ရတနာတွေ ကို သခင်ကြီးတုတ်ကို မတွေ့မမြင်ခင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလို့ပါ။ သခင်ကြီး တုတ်ကိုကတော့ အစ်ကိုအဖေသေပြီးလို့ အစ်ကိုတောင် ဒီအရွယ်ရောက် နေပြီ၊ အခုထက်တိုင် ရတနာတွေကို မတွေ့ရသေးပါဘူး”

“ဟင်.....သခင်ကြီးတုတ်ကိုဟာ ခုထက်ထိ ရတနာတွေကို မတွေ့ရသေးဘူး ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့သာ ရတနာတွေကို တွေ့သွားကြည့်ပါ လား၊ သူ ဒီတောင်ထိပ်ကို မင်သွားတာ ကြားလို့ပြီပေါ့၊ အခု သူ့ မပစ်နိုင်သေးဘူးလေ”

“အစ်ကိုအဖေက ရတနာတွေကို ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲဟင်”

“အစ်ကိုအဖေကတော့ ကံသမားပေါ့၊ သခင်ကြီးတုတ်ကိုက အကြီးကိုဆိုပါတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရတနာတွေကို မိရာတော့တာပဲ၊ တစ်နေ့ကတော့ ရတနာတွေရှိတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းထဲကို တန်းတန်းမတ် မတ် ရောက်သွားတော့တာပါပဲ”

ပြောင်ယိုလန်မှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ကတော့ အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေသည့်။

+++

ဟုဖေက.....



“အစ်ကိုအဖေဟာ ကံအားလျော်စွာပဲ ရတနာသိုက်ကြီးကို ဖြည့်ပါတယ်၊ အဲပေမယ့် ဒီရတနာသိုက်ကို သူဟာ ပထမဆုံး တွေ့တဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်.....အစ်ကိုအဖေထက် အခင်ဦးပြီး ရတနာသိုက်ကို တွေ့ထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တွေ့ထားတဲ့လူတွေ မှီပါတယ်၊ ဒီလူတွေ သိပ်သူတွေလဲဆိုတာကိုသာ ညီမလေးသိရင် သည့်ထက်အံ့ဩမှာ ပဲဟုတ်တယ်”

“ရှင်.....ဘယ်သူတွေမှားလဲရှင်”

“ရတနာသိုက်ကို အစ်ကိုအဖေထက် အခင်ဦးစွာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူ မှားကတော့ ထန်ကျွန်းရဲခင်ကြီးနဲ့ ညီမလေးရဲဘော်တို့ပါပဲ”

“ဘုရားခေ.....အံ့ဩရော့ပါလား.....သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှားခဲ့ကြတာလဲဟင်”

“အစ်ကိုအဖေဟာ ဟောဒီရတနာသတင်းကို အနံ့ရတာနဲ့ မှားတာတည်း၊ အဲဒီ ရတနာလိုဏ်ခေါင်းထဲလဲ ဝင်မိရော တစ်ခါ ပဲလောကအောက်ကိုပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်သေနေတဲ့ ထန်ကျွန်း ရဲခင်ကြီးနဲ့ ညီမလေးရဲဘော်တို့ကို မြင်တော့တာပဲတဲ့”

ပြောင်ယိုလန်မှာ အလွန်တရာ သိခင်စိတ် ယိုစိတ်သွားသည့်။

“အစ်ကို ဒီဇာတ်လမ်းကို အပြည့်အစုံ ပြောပြပါလားဟင်”

“ပြောပြဖို့မယ်၊ ဇာတ်လမ်းအပြည့်အစုံက ဒီလိုပါ”

❀ ❀ ❀





ဟုယိတောင်းက ခပ်တန်ပြီး ဆော်လိုက်သည်။ သူ့အား  
ပဲ့တင်သံမှတစ်ပါး မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရပေ။

“နီးကြောင်နီဝှက်တော့ မလိုက်နဲ့ကွာ သတ္တိရှိရင် မြေ  
လိုက်နဲ့”

ဟုယိတောင်းသည် ထိုကားကိုပြောပြီးနောက် မည်သူ့  
ကားမပြောတော့ဘဲ ရွေ့ဆီသို့သာ အာရုံစိုက်၍ လျှောက်သွား  
သည်။

မကြာမီ ဝင်းလက်တောက်ပနေသော ရတနာပုံကြီးကို  
ရလေတော့၏။

ထိုပြင် ထန်ကျွန်း၏ခင်ကြီးနှင့် မြောင်ရင်ဖုန်၏ခင်ကြီး  
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထိုသတ်ထားသည့် ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်များကို  
တွေ့ရှိရသည်။

“ဟာ.....ဆရာကြီးတွေက ဒီရောက်နေတာကိုး သိုလ်လောက  
ထဲမှာတော့ ငါကပဲ ဒီဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်သလို  
သတင်းပို့နေတယ်။ သူတို့ကတော့ ဒီကုသံမှာ လေတာစောတို့  
လာသေနေကြတယ်။ ကောင်းပေရတာ”

ဟုယိတောင်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

သူ မကျွန်းလွန်သည့် လုပ်ရပ်အတွက် မြောင်ရင်ဖုန်  
ထန်ကျွန်းတို့က သူ့အား ရန်ငြိုးချေရန် ကြိုးစားနေကြောင်း  
သတင်းများ ကြားထားခဲ့ပြီမူ။

“အင်း.....ဒီကိစ္စကို ပါးလဲက ထုတ်ပြောရမှာ အပ်



မှက်ရောက်ကောင်းတာပဲ။ အမိပထိ သိုလ်လောကကြီးတွေ လုပ်နေပြီး  
ဒီရတနာတွေအတွက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ကြသတဲ့။ ဒီအကြောင်းကို  
ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းပြရမှာလဲ”

ဟုယိတောင်း တွေဝေနေရုံမှာပင် လူသိုလ်တစ်ခုသည် ရတနာပုံ  
မြေကြီးရှိရာသို့ ခုန်ဝင်ရောက်ဖို့လာလေ၏။

“ဟာ.....”

ဟုယိတောင်းမှာ ပါစင်အဟောင်းသား မြစ်သွားရလေတော့၏။  
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ တွေ့လိုက်ရသူမှာ မိန်းမမျိုး  
တစ်ယောက် မြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ထိုမိန်းမမျိုးကား နှင်တောင်  
ကလပ်ပိုင်ရှင် သခင်ကြီးတုတ်ကို၏ နှမပင်မကွဲတည်း။

\*\*\*

သူမသည် သခင်ကြီးတုတ်ကိုထက်ပင် သိုလ်ပညာ ထက်မြက်  
သဖြင့် သူမတို့၏ နှင်းတောင်ကလပ် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထူးချွန်သော  
လှုပ်ရှား သိုလ်သမားတစ်ယောက် လှုပ်ရှားနေသည်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ  
ကလပ် သတ်ထားမိခဲ့သည်။

သူမသည် ထိုလှုပ်ရှားမှုကို မှက်ခါးပေါက်ထောက် ကြည့်ရှုနေခဲ့၏။  
လှုပ်ရှားသိုလ်သမား ဥပင်လိုတ်ပေါက် တွေ့သွားသောအခါ  
လှုပ်ရှားမှုကို ဖြေရာခံနေသည့် သူမသည် ဥပင်လိုတ်ပေါက်ကို တွေ့ရှိရ  
သည်။

သူမသည် ကိုယ်တော့ပညာကိုသုံး၍ ရောက်ပေါင်ပဲ လိုက်လာ  
သော်လည်း သိုလ်ပညာ ထက်မြက်သူသည် ဟုယိတောင်း၏ အကြံ



စွမ်းအင် ကို မကွယ်ဝှက် မလိပ်ညှာနိုင်ခဲ့ချေ။

နောက်ဆုံး ဟုယီတောင်နှင့် သူမတို့သည် ထိုရတနာပုံကြီး ပေါ်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေပြီ။

ဟုယီတောင်သည် သူ့နောက် လိုက်နေသည့်လူမှာ မည်သူ့ နည်းနှင့်မဆို ယောက်ျားသားတစ်ဦး ခြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

\*\*\*

ဆိုသော် ယခုတွေ့လိုက်ရသော အထိတွင်ပူ မိန်းမပျိုတစ် ဘစ်ယောက် ခြစ်နေသဖြင့် လူဝယ်မှုသာခြစ်သော ဟုယီတောင်သည် အံ့ဩမဝမ်းနိုင်အောင် ခြစ်သွားရှေ့တော့သည်။

“မင်း...မင်း...ဤနောက်က တကောက်ကောက်လျှောက် လိုက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်လိုက်နေတာလဲ”

တုဝပ်ကိုးခဲမဝမ်းကွဲမှာ အလွန်ခရောက်ဟောလှပသည်။ လူ့ အရောက်အပေါက် နည်းလှသောအရပ်၌ နေထိုင်သည်ဖြစ်၍ အ ယောက်ျား ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပေနေခြင်းဖြစ်သည်။

လူသူ အရောက်အပေါက်များသော မြို့ပြဒေသ၌သာမူမိန်းမ မင်းမိုးရုဇာ သဗ္ဗေသုကြွယ် အသွယ်သွယ်တို့ ဝိုင်းခံရမည်မှာ သေမ လှတော့သည်။

ယခု ဟုယီတောင်သည် ကောင်းပြောမည်သာ ပြောလိုက် သော်လည်း ထိုမိန်းကလေး၏ လှပလွန်းသော ရုပ်ရည်စွမ်းကားကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်သွား ထစ်ထစ်ပေါ့ပေါ့ ခြစ်နေပေတော့သည်။

မိန်းကလေးက ဟုယီတောင်ကို မကြောက်မရွံ့ပင်

ထောက်၍ ရယ်လေ၏။

“လိုက်ရတာပေါ့ဗျင်၊ ကိုယ့်အရပ်ဒေသထဲမှာ လူစိမ်း တစ်ယောက် ဝင်ချင်စင် ထွက်ချင်ထွက် လုပ်နေတာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား”

“မင်းအရပ်ဒေသလို့ ပြောရအောင် မင်းက ဘယ်မှာ နေတာ ပို့လို့လဲ”

မိန်းမပျိုက ပျော့ပျောင်းကျော့ညွတ်သော လက်မကလေးကို နောက်ပြန် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခင်းတောင်ကလပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဒေသပဲ၊ ခင်းတောင်ကလပ် ပိုင်ခွင့် သခင်ကြီးတုဝပ်ကိုဆိုတာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲပဲခွင့်”

ဟုယီတောင်သည် မိန်းကလေးများနှင့် အထိအတွေ့ သိပ်မရှိ လှပဖြင့် ပထမပိုင်၌ အနည်းငယ်ထစ်ပေါ့နေသော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ပင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဖြစ်လာတော့သည်။

“ဧည့်...မင်းက ခင်းတောင်ကလပ်ထိပ်ကကွီး ဒီလောက် လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလို တောကြိုစဉ့်ကြားထဲ ချောက်နေတာ သိပ်နုပြောရောကောင်းတာပဲ”

“ဆို...”

မိန်းမပျိုကလေးမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ခဲခဲနီသွားသည်။ ရင်ထဲ၌လည်း လှိုက်ဖိုသွား၏။

ထိုစဉ် ဟုယီတောင်က ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့် ပြောချလိုက် ပြန်သည်။



“ကျွန်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ အထိအတွေ့ သိပ်မရှိလှပါဘူး၊  
ထိတွေ့မှုရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေကတော့လဲ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်နှယ်၊  
မနေဘူးနဲ့၊ မင်းနဲ့ ကျွန်တော့ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ သိပ်လှုပ်ရှားတာပဲ၊ မင်းကို  
ချစ်နေမိပြီလား၊ မဆိုနိုင်ဘူး”

“အို.....”

မွှင်လင်းလှသော ဟူးယီတောင်း၏စကားလုံးများက မိန်းမ  
အား ဒုတိယအကြိမ် မှက်သွေးလှမ်းသွားစေပြန်၏။

အတန်ကြာမှ မိန်းကလေးသည် သူ့မျက်နှာကလေးကို ဟဲ့  
လုပ်၍ ဟန်တင်းလိုက်ရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟူးယီတောင်းကိုကြည့်ပြီး သူမ၏  
အသည်းနှုတ်လှ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

“မွှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မွှင်စားကို ထုတ်လိုက်  
မွှင်ရတနာတွေကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မှ မသိဘူး၊ မုတ်မ  
သလား”

“ကျွန် ရတနာရှာတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ လူတိုင်း ရှာနေကြတာ  
ပဲဟာ၊ မင်းနဲ့ မင်းနဲ့အစ်ကိုဝမ်းကို တုတ်ကိုလဲ ဒီရတနာတွေတွေ၊  
ဒီမှာ အခြေချနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် မိန်းမဖျီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှား  
သွား၏။ စားကိုလည်း ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“မွှင်.....”



စခန်း (၉၂)  
ကညာနှင့် ရတနာ

မိန်းမဖျီသည် စကားမပြောတော့ပေ။ သူမ၏စားကို ထုတ်၍  
တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

မိန်းမဖျီ၏ သိုင်းပညာစွမ်း ထက်မြက်ကြောင်းကို သိလိုက်ရ  
သော ဟူးယီတောင်းသည် စားကိုထုတ်ကာ ခုန်ရတော့သည်။

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်မှ တိုက်မိကြသောအခါ ဤမိန်းမဖျီကလေး  
သည် မှုပ်ရှောင်ချောမောသလောက် သိုင်းပညာ ထက်မြက်ကြောင်း  
သိလာရသဖြင့် ဟူးယီတောင်းသည် ဤမိန်းမဖျီကလေးကို အသည်းနှုတ်  
ထဲမှ ချစ်သွားမိလေတော့၏။

ဟူးယီတောင်းက တိုက်ခိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ကို အကြောင်းမဲ့ တိုက်လိုက်ရတာလဲ”



၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ခွင့် မသိဘူးလား”

“မင်း မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်သိမလဲ”

“ရှင်ရတနာသိုက် လိုက်ရှာနေတာ ဘာလုပ်လို့လဲ ရတနာသိုက်ကို အလှူကြည့်ပြီး ပြန်သွားမလို့လား”

ဟူးယီတောင်းသည် ခုခံတိုက်ခိုက်နေရင်းမှ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်ုပ်ကို လူတိုင်းထဲကလွဲ အောက်မေ့နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် လူတိုင်းထဲကလွဲပဲ အောက်မေ့တယ် လူတိုင်းရတနာတွေကို မက်မောကြတာပဲ ရှင် မမက်မောဘူးဆိုရင် ရှင်လိပ်တာ”

“ကျွန်ုပ် မမက်မောဘူး”

မိန်းမပျိုက တခမ်းခမ်း ရယ်မောလေတော့၏။

“ခါဖြင့် ဟောစီ လှည်းဆယ်စီးတိုက်လောက်ရှိကုန် ရတနာတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်မကို တစ်ခုခု ငွေ့ရမယ်ဆိုရင် ခွင့် ဘာကို ငွေ့မလဲ”

“ကျွန်ုပ်ကတော့ မင်းကိုပဲ ငွေ့မှာပဲ ရတနာကို ကျွန်ုပ် မမက်မောဘူး မင်းကိုပဲ ပြတ်နိုးတယ်”

ဟူးယီတောင်း၏ကားကြောင့် မိန်းမပျိုကလေးမှာ ကြောက်အမ်းအမ်းနဲ့ပြစ်သွားဦး တိုက်ပွဲလည်း အလိုအလျောက် ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့၏။

“ရှင်...ရှင်”

“တကယ်ပဲ ကျွန်ုပ်က ဒီရတနာတွေကို လိုချင်လွန်းလို့ လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ရတနာသိုက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ



ဆိုင်းလောကအပြီးခံ မိုးပွဲမြေဈေး(စာတံသိမ်း) ❀ ၁၅၇

ကိုသာ လိုက်ရှာနေတာပဲ မင်း မတွေ့ဘူးလား ကျွန်ုပ် ဒီလူထဲ ချောက်တာ အတော်ကြာနေပါပြီ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ကိုင်မိတာ မင်း တွေ့သလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် မတွေ့ပါဘူး”

“တကယ်မိ...ကျွန်ုပ် ရတနာတွေကို မမက်မောပါဘူး ကျွန်ုပ်ဟာ ဟူးယီအောက်ကပဲ နာမည်က 'ဟူးယီတောင်း' တဲ့ မင်းကို ကျွန်ုပ် မြင်ကတည်းက ချစ်မိပါတယ် ကျွန်ုပ်အချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

မိန်းမပျိုကလေးမှာ ချက်သွေးလွှမ်းဦး မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။



ဟူ၍ ပြောပြနေ၏။  
 ပြောင်ယိုလန်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက် ချီနေလေသည်။

“အစ်ကို့ပေမေက ဖေဖေကို မေးတယ်။ ရတနာတွေနဲ့ သူ့ကို ဘယ်ဟာ လိုချင်သလဲလို့၊ ဖေဖေက ဖြတ်ဖြတ်ပဲ ပြောတယ်။ ရတနာတွေကို သူ မမက်ဘူးတဲ့၊ ပေမေ့ကိုပဲ လိုချင်သတဲ့။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဖေဖေနဲ့ပေမေ ချစ်သွားကြတာပဲ။ ဖေဖေဟာ ရတနာတွေကို လက်စွမ်းနဲ့ တစ်ချက်မထိဘဲ ပေမေ့ကိုသာ လက်ဆွဲပေါ်သွားခဲ့တယ်”

ပြောင်ယိုလန်၏ မျက်လုံးကလေးများမှာ လွန်စွာတောက်ပနေသည်။ အချစ်ခင်အားကြီးစွာနဲ့ကို လှိုက်ဖိုပေးစွာ နားထောင်နေ

အခန်း (၉၉)  
 ခေတ္တာသည်သာ ရတနာအစစ်



မိသည်။  
 ဟူ၍သေသည် သူမ၏လက်ဝါးကလေးကို ယခုတိုင် ကိုင်ထားပုံပဲတကား။

+++

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေကြီးကလဲ ပြောတယ်။ ဘာကြီး ဟုယ် တောင်းဟာ သူ့ခနီကို အလွန်ချစ်သလို သူ့ခနီကလဲ ဘာကြီး ဟုယ် တောင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ညီမရဲ့၊ ဖေဖေနဲ့ပေမေဟာ သိပ်ချစ်ကြသတဲ့။ နီးအကြောင်းတွေကို အစ်ကို့ကိုယ်တိုင် သိုင်းကုန်းစာအုပ်နဲ့ ဖောက်တက်မှာ ဝေ့ထားတဲ့ ဖေဖေစာတွေအရ သိခဲ့ရတာပါ”

ဟူ၍ဖေက ဆက်ပြောသည်။

“ဖေဖေစာထဲမှာ ပါတယ်။ လောကမှာ အစိုးတန်ဆုံးအရာဟာ နှလုံး လေး ပြားလဲမဟုတ်ဘူး။ ရတနာတွေလဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ချစ်ခြင်းပေတ္တာပဲ ဖြစ်သတဲ့။ ချစ်ခြင်းပေတ္တာနဲ့ ရစ်ပတ်နှောင် ဖြစ်ရသူတိုင်းဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားကြရမယ်တဲ့”

“ဖေဖေ ဝေ့ထားတာတွေကို အစ်ကို ယုံတယ်။ ဦးလေး နဲ့အာစိကလဲ ပြောတယ်။ ဖေဖေဟုယ်တောင်းဟာ ပစ္စည်ဥစ္စာ ရတနာကို ရတနာသို့ မှတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ထိုစဉ် ပြောင်ယိုလန်က ကြောက်ရွံ့ဝမ်းနည်းစွာ ပြောကြားလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကို ဖေဖေနဲ့ပေမေဟာ အသေခံစေ



ပိုကြပေမယ့် အသေအောက်ကွဲတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ပေးခဲ့ပေးဖူးထက် လောကဉာဏ်၊  
ချစ်အောင်သုခတရားကို မိမိတို့အားပေးခဲ့ကြပါသည်။”

“ချစ်ခြင်းပစ္စယဟာ ဘယ်လောက်အေးမြတယ် ဆိုတာကိုလဲ  
ကျွန်ုပ်တို့ပေးခဲ့ပေးဖူးထက် ပိုပြီးသိသွားခဲ့ကြပါတယ် ဝေပေးခဲ့ ပေးပေးတဲ့  
ကတော့”

မှန်ပေသည်။

မြောင်ယိုလန် စိတ်ထိခိုက်မည်ဆိုကလည်း စိတ်ထိခိုက်လောက်  
မိသည်။

ဟူယီတောင်းခံဘဝနှင့် သူ့ဝင်မြောင်ရင်စွန်းခံဘဝသည်  
အပြုနှင့်အမည်ကိုသို့ ကွဲပြားခြားနားလွန်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့

ဟူပေသည် မြောင်ယိုလန် မှုန်ရည်ထဲနေသည်ကို တွေ့ရသော  
အခါ သူ့ဆွေမျှတားသည့် မြောင်ယိုလန်၏လက်မဝါးကလေးကို ကမ္ဘာ  
ကယာ လွတ်ပေးလိုက်ကာ မြောင်ယိုလန်၏ မှုန်ရည်နားကွဲလာသော  
မှုန်ရည်များကို သုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဟူပေသည် မြောင်ယိုလန်၏ မှုန်ရည်ကလေးများကို သုတ်  
ပေးရင်း မြောင်ယိုလန်ကို သူ့ရင်ခွင်ကွယ်ကြိုအတွင်းသို့ ခြည်းညှင်းမှ  
ဆွဲယူလိုက်၏။

မြောင်ယိုလန်သည် နွေးထွေးသော ဟူပေ၏ရင်ခွင်ထဲ  
ပိုနေမိတော့သည်။ ငိုကြွေးနေသေးသဖြင့် ကြင်နာစွာ မေ့တော့ပြန်သည်။



အခန်း (၉၄)

သစ္စာဝရင် အချစ်တတ်အောင်အောင်

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ် လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ အပြောင်အ  
ပန်း အကွေ့အကောက်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ အစ်ကို့ ဝေပေးခဲ့ပေးပေးတဲ့  
အသောက်ဟာ ချော်ပျော်ခွင့်နှင့် ချစ်ချစ်မြေ့မြေ့ရှိခဲ့ပေမယ့် အစ်ကို့ကွ  
မာမှု ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ခုကသာကလေးတည်းက အမှအသက်အရွယ်  
အစ်ကိုအဖေက ကြီးမြင်ခဲ့ရပါသည်။”

မြောင်ယိုလန်က.....

“ဝေပေဟာ အစ်ကို့ကို လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်၊ ဘာဘကြီး  
ပိုင်တောင်အဲ့ အစ်ကို့ပေးပေးတဲ့က ပေးပေးလက်ထဲ အစ်ကို့ကို အပ်ခဲ့တယ်  
မဟုတ်လား”

“အစ်ကို့ကို ပဝေတဲ့ဘဲ ညီမလေးမိန့်အာစင်မို့ ခန္ဓာကိုယ်က





သွေးဆံခဲခဲ့တော့ကို တွေ့တဲ့အခါကတော့လဲ အစ်ကို့ကို ရန်သူတစ်ယောက်  
ယောက်က သတ်သွားပြီလို့ထင်ပြီး အဲဒီရန်သူကို ပြန်လိုက်ကို သူ့စား  
တသွေးတည်း သွေးနေခဲ့ပါတယ်”

ဟုမေးက ခယ်ရင်း ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းက အခုကြီး ပြောင်ရင်နှုန်းအနေနဲ့ အစ်ကို  
မတွေ့လိုက်တာပဲ ကံကောင်းတာပဲလို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ တကယ်  
ဆရာကြီးကသာ အစ်ကို့ကို မွေးစားပြီးဆိုရင် ညီမလေးနဲ့ အစ်ကို  
မောင်နှမတွေဖြစ်ပြီး ခုလို ချစ်သူတွေ မဖြစ်ဘဲနေဦးမယ်”

ပြောင်ယိုလန်မှာ ဟုမေးခေါ်ရင်ခွင့်ကန့်ပယ်ကြီးအတွင်း၌ မျက်  
ကလေးကို ဝှက်ထားမိတော့သည်။

တွေ့တွေ့လေး စဉ်းကားသည်။

အတန်ကြာမှ ပြောင်ယိုလန်က ချစ်စဖွယ် လှမ်းမေးသည်။

“အဲဒီလို မောင်နှမအချစ်ချီနဲ့ ချစ်ကြရတာ ပိုပြီး မအေး  
ဘူးလား အစ်ကိုရယ်”

ဟုမေးကပြုံး၍ ပြောသည်။

“အို... ညီမလေးရယ် တကယ်မောင်နှမအရင်းဆိုရင်  
ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်သလဲ ကျွန်မက အစ်ကို့ကြီးအရင်းလို ပြုရမှာပေါ့”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... နေပါစေတော့ရှာ အခုလို ချစ်သူ  
မျိုးပဲ တောင့်တပါတယ် အခု အစ်ကို့တို့တွေ့တာ နောက်မကူးသေး  
ဘူးနော်”

“အို...ဘာတွေပြောမှန်းလဲ မပည့်ဘူး တကယ်ပဲ”  
ဟုမေးက ပြောင်ယိုလန်ခေါ် ပခုံကလေးကို အသာအယာ  
စက်ကာ ပေးလိုက်၏။

“ညီမလေး အစ်ကို့ကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“အို...အစ်ကိုကလဲ မေးစရာလိုသေးလို့လား”

ဟုမေးနှင့် ပြောင်ယိုလန်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆွေးတွေ့ရာ  
ကတားမိကြ၏။



ရုတစ်ခုလုံး အအေးအာတ် လိပ်သည်လော့၍ ဝိုက်ဝိုက်တုတ်  
 မံစားနေရသည်။  
 အတန်ကြာမှ.....  
 "အစ်ကို ကျွန် ကျွန်မကို အဆင်မသေမိဘူးလားဟင်"  
 "ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရယ်"  
 "ဟို.....ဟို.....ဟို.....ကျွန်မပေးပေ....."  
 ဟူပေးကာ မြောင်ယိုလန်၏အစ်ကို ကမ်းနားကားနား လှမ်း  
 လိုက်၏။  
 "ညီမလေးချဲ့ပေးပေဟာ ကံဆိုးသွားခဲ့ရတာပဲ၊ တကယ်တော့  
 ညီမလေးချဲ့ပေးမဆိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထန်ကျွန်း၊ ယုတ်ဟာလို

မိသွားရတာပဲ၊ ခါကို အစ်ကို နားလည်ပါတယ်ကွယ်"  
 "အို.....အစ်ကိုရယ်"  
 \* \* \*  
 မြောင်ယိုလန်မှာ ဟူပေး၏ နားလည်သိတတ်မှုအတွက်  
 နှစ်ရှည်များ ဝိုင်းလာသည်အထိ ကြည်နူးသွားရသည်။  
 "အစ်ကို"  
 "ဘာလဲ ညီမလေး"  
 "ကျွန်မလေ အစ်ကိုပေးပေဟာ အစ်ကိုပေးအပေပဲ သစ္စာရှိရှိ  
 နှစ်ရှည်ခင်ခင် ပြုရသလို ချစ်ခင်ပြုရသွားမယ်ဆိုတာ သစ္စာပြုပါတယ်  
 တူ့ပျော်ပျော် နေပါစေအံ့အစ်ကိုရယ်"

ရုအတွင်း၌ မိမိခန်းမှ ထင်းမြောက်များသည် တဟ်ဟ်  
 တဟ်ဟ်လောင်လွှက်၍ရှိ၏။  
 မိမိ၏လောင်ချောက်ကလည်း တစ်ခုလုံး လင်းချင်းခနပေတော့  
 ဖြစ်၏။  
 သို့သော် ဟူပေးနှင့် မြောင်ယိုလန်တို့မှာ မိမိပုခန္ဓာမှ လင်းချင်း  
 မှန်ကန်ကွင်းသော ခန္ဓာတွေမှ ကြည်နူးမှု နှစ်သိပ်မှုနှင့် ဖော်ရွေမှု  
 တို့ကို တာသိမ့်သိမ့် မံစားလျက် ရှိကြပေသည်။  
 ဟူပေးတွင် အတိတ်၏ မိလင်္ဂသော့မြစ်ရပ်များက အသည်း  
 နှစ်ကို အထိရန်ဖြစ်စေခဲ့၏။  
 သူ၏ အထီးကျန်ဖြစ်လျှအတွက် ကျွင်းမြိန်မှု မြောင်ရပ်ရန်၏  
 အတွက် ပါနေသည်ဟု ယူဆထားပြီး မြောင်ရပ်ရန်ကိုပင် ငြိည့်သူရဲဘက်

အပြစ် သတ်မှတ်ခဲ့၏။

သို့သော် ယခုမှကား.....

မြောင်ယိုလန်ဘက်ကမှ ဟူပေကဲ့သို့ မူလောင်သောစိတ်ထား မျိုးပထားခဲ့ချေ။

သူ့ဖခင်က အလွန်တရာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြံခဲ့ရသည် ဟု ဆိုတောင်း၏။ သားငယ်ကလေး အသက်ရှင်သန်ပြီး ဘိရုသော အသန်စင်သော မေတ္တာစိတ်သက်သက်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မြစ်ဝှမ်း ထိုသားငယ်လေးသည် သူ့ထက်အသက်နှစ်ခု အသက်ကြီးအား လူ့ဖွဲ့ဟားကားပြီး မြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အပျိုစင်လေးဖြစ်သူ မြောင်ယိုလန်အဖို့ ရင်ဖိုခုံဖြန့်လေသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက် တစ်ဦးသဘောကို တစ်ဦးနားလည်ပြီး အသေ နှလုံးရောင်း စကားပြောမိသောအခါတွင်မှ မြောင်ယိုလန်သည် ဟူပေ အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားမှုနှင့် အချစ်စိုခုံဖြန့်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပေးကြတော့တဲ့ အသာအယာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း အချစ်တုံ့ကလေးအိမ် သို့ တစ်ပုံစီပုံ ခံစားနေမိကြတော့သည်။

ထိုတခက်အချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဩဇာလောကကြီးကို လုံးဝ မေ့လျော့နေမေ့တော့သည်။



အခန်း (၂၆)  
ကယ်အင်နှင့် ဒီနိုအခန်း

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပထမဦးစွာ စကားစတင်ပြောသူမှာ မြောင်ယိုလန် ဖြစ်တော့သည်။

မြောင်ယိုလန်သည် ဟူပေအိမ်ရင်တွင်မှ အသာအယာ မျှန်အထွက်လိုက်ရင်း.....

“ဒီနို အစ်ကို့ကို ပေးစရာရှိသလောဟယ်”

“ဘာများလဲဟယ်”

“အခု အစ်ကို့ ပြောသွားတာတွေ ဖော်စော်စိုလင်ပေးပြီ မိပေမယ့် အစ်ကို့အခန်း၊ ဘကြီးတော်တဲ့ သခင်ကြီးတုတ်ကိုနဲ့ ဘာကြောင့် ချစ်မြတ်ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပေါ်သေးဘူး။ အဲဒီ အကြောင်းလေး ရှင်းပြမိလား”



“ဪ...အိလား”

ဟုဝေးထီးနှက်လှမ်းဖူး၊ မှိုင်းနှုန်းသွားသည်။

သူ့စိတ်ပျားသည် အတိတ်ဆီသို့ တစ်ခိုပြန်လည်ရောက်  
သွားပြန်၏။

ထိုနောက် ဖြည့်လေးစွာ သက်ပြင်းထွက်၏။

“အဲဒီအကြောင်းကလဲ ရင်နာရောကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာ  
ပဲပဲ ညီမလေးရယ်”

ပြောင်ယိုလန်က ဟိုသက်စွဲရင်း...

“ဒါဖြင့်လဲ ပြောမနေပါနဲ့တော့လေး စိတ်မချမ်းသာစရာ  
အကြောင်းတွေ ကြားနေရတာ များနေတော့ ထပ်ပြီး စိတ်မချမ်းသာ  
ရောတွေကို မကြားစွဲတော့ပါဘူး”

“ဆို...ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး ဒီအကြောင်းကိုလဲ ညီမ  
သိသင့်ပါတယ်”

ဟုဝေးက တုတ်တုတ်နှင့်သူ မည်သို့ ပတ်သက်သည်ကို  
သက်လက် မှိုင်းနှုန်းလေတော့၏။

“စောစောက ညီမလေးကို ပြောပြတဲ့အထဲမှာ သိုင်းကျွမ်း  
နောက်ဘက်မှာ ဝေဝေဟာ သူ့နဲ့ဝေဝေတို့ အယ်လိုတွေ့ဆုံခဲ့တာပဲ  
ဆိုတာတွေ ရေးထားခဲ့တဲ့အကြောင်း ပါခဲ့ပြီဦးနော်”

“အခု ညီမလေးဝေမယ အစ်ကို့မှာ ပြောပြရာ ကျွန်နေဝေ  
တယ်ဆိုတာ သတိရလာပါတယ်။ ဒီသိုင်းကျွမ်းစာအုပ်ထဲမှာပဲ ဝေမယ  
လက်ရေးနဲ့ စာနှစ်စောင် ပါသေးတယ်။ တစ်စောင်ကတော့ အရာကြီး



ပြောင်ရင်နှုန်းဆီ လိပ်စာ တပ်ထားတယ်။ တစ်စောင်ကတော့ အစ်ကိုကြီး  
တုတ်တုတ် လိပ်စာတပ်ထားပါတယ်”

“ညီမလေးမိန့်အာစစ်ဟာ အစ်ကို့ကို ဖွဲ့စည်း ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ  
ဝေမယအောင်ဆင့် လုပ်ပေးထားတဲ့ အထုပ်ကလေးကိုပါ အခုခွဲပြော  
ခဲ့တယ်။ ဒီအထုပ်ကလေးထဲကို သိုင်းကျွမ်းစာအုပ် ထိုးထည့်ခဲ့လို့  
အစ်ကို့ဟာ အခုလောက် လက်ရည်ကောင်းတဲ့ သိုင်းသမား ဖြစ်လာ  
ခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီသိုင်းကျွမ်းထဲမှာ ဝေဝေရေးထားတဲ့ စာအပြင် ဝေမယ  
လက်ရေးသောသော့နဲ့ ရေးထားတဲ့ စောစောက စာနှစ်စောင်လဲ  
ပါပါတယ်”

“ညီမလေးမိန့်အာစစ်ဟာ အင်မတန်မိုးသားတဲ့ လှေသမား  
လင်မယားနှစ်ဦးအကြောင့် အသက်ခွင့်ခဲ့တယ်။ အစ်ကို အဲဒီအောင် ဆိုပါ  
တော့ထာ”

“ညီမလေးမိန့်အာစစ်ဟာ အဲဒီအထုပ်ကို ရင်ခွင့်လဲ ထည့်ထား  
တော့ အတော်ကလေး ဝေရိုက်နဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး ဖျက်စီး  
ပယ်ဖျက်အောင် မပြုခဲ့ပါဘူး”

“ညီမလေးမိန့်အာစစ် သတိပြန်ရလာတော့ မိုးသားတဲ့  
လှေသမားလင်မယားဟာ ဒီအထုပ်ကို လုံးဝ ပြောကြားစဉ်ထဲနဲ့ ညီမလေး  
မိန့်အာစစ်ရဲ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီလို သူတို့ ဖွင့်ကြည့်တာလဲ ဝေဝေကောင်းကောင်းပါပဲ  
ဖွင့်ကြည့်မိရင် သူတို့ရဲ့ မိုးသားတွေ ဖျက်သုဉ်းကောင်း ဖျက်သုဉ်းသွား



နိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ "တော့ အဲဒီအထုပ်ထဲမှာ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာရာထုပ်တစ်ထုပ် ပါလို့ပါပဲ"

"ဦးဝေးမိန့်အာစစ်ဟာ ချော့ခေတ်၊ စာလုံးတွေ ပျက်စီးနေတဲ့ စာနစ်စောင်စလုံးကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်တယ်"

"ဆရာကြီး၊ မြောင်ရင်ခုန့်ဆီရေတဲ့စာထဲမှာ သူ့သားဝေးဝေးနန်းသားအရွယ် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် နှင်းတောင်ကလေးက သခင်ကြီးတုတ်ကိုဆီ သွားပြောပေးမိလို့ ချေထားပါတယ်"

"အဲဒီစာထဲမှာပဲ အစ်ကို့နာမည်၊ အစ်ကို့မျိုးနိုး၊ ဓမ္မဓမ္မ၊ ဓမ္မာဝေ၊ ဓမ္မရက် အပြည့်အစုံ ရေးထည့်ထားပါတယ်"

"တုတ်ကိုဆီ ပေးဖို့ စာထဲမှာတော့ အစ်ကိုဟာ သွေးသားတော်စပ်တဲ့ကလေးဖြစ်တဲ့အတွက် အရွယ်မတူတဲ့အမိမှာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မိ ပုတ်သားထားမိလို့ ချေထားတယ်။ ဦးဝေးမိန့်အာစစ်ဟာ သူ့ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကာနဲ့ တစ်ခါတည်း တုတ်ကိုဆီ တန်ဖိုးသွားတာပဲ။ သိုင်ကျွမ်းကိုတော့ ရင်ခွင်ထဲ ဝှက်ထားတယ်"

"ရတနာရာထုပ်ကိုတော့ ဝှက်ပထားပါလား။ ဒီအတိုင်းပဲ ယူသွားတယ်။ တုတ်ကို ကိုပေးဖို့၊ စာကိုပဲ ပြတယ်။ ဆရာကြီးမြောင်ရင်ခုန့်နဲ့ စာကိုလဲ ပြတယ်"

ဟုပေးကာ ဝှင်လျားနား ဝှင်ပြောနေစဉ်မှာပင် မြောင်ယိုလင်နီက ပြတ်၍ ပေးလိုက်၏။

"ဦးဝေးမိန့်အာစစ်က သခင်ကြီး တုတ်ကိုကို နှင်းတောင်ကလေး ထိပ်ပေါ်မှာ သွားတွေ့တာလား"



ဟုပေးကာ မောင်းမိတ်။

"အဲဒီတုန်းက ဦးဝေးမိန့်အာစစ်ဟာ သိုလ်ပညာ လုံးဝမတတ်ဘေးတော့ နှင်းတောင်ကလေးထိပ်ကို ဘယ်တက်နိုင်မလဲ။ အပေါ်ကို တွဲတင်တဲ့ မြင်ကြိုးလဲ မရှိသေးဘူးလေ။ တောင်မြေမှာ တွေ့ဆုံခွင့်ပြုဖို့ စာရေးပြီး တောင်းပန်ခဲ့ရသတဲ့"

"မြောင်.....ဒါဖြင့် - ဦးဝေးမိန့်အာစစ်ဟာ အစ်ကို့ကိုပိုပြီး နှင်းတောင်ကလေးအောက်မြေမှာ တွေ့ဆုံကြတာပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်။ နှင်းတောင်ကလေးအောက်မှာ တွေ့ဆုံကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး တုတ်ကိုဟာ အင်မတန် ယုတ်မာပဲတယ်။ စာကို ဖတ်ပြီး ဦးဝေးမိန့်အာစစ်က ရတနာရာထုပ်ကို လှည့်လိုက်တယ်"

"လဲသားလောက်ရှိတဲ့ အစ်ကို့ကို ဆွေမျိုးဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကဲ.....ဒီလောက် စိတ်မာလဲနိမ့်ကွတဲ့လူမျိုးကို ညီမလေး တွေ့ဖူးဖို့မလား"

မြောင်ယိုလင်နီက အကြီးအကျယ် ဆုံကြည့်သွားသည်။

"ဟင်.....သခင်ကြီး တုတ်ကိုဟာ ခေမေခေလဲ အင်မတန် ရင်းနှီးပါတယ်။ ဒီလောက် နိမ့်ကွယုတ်ကန်းတဲ့အလုပ်မျိုးကိုတော့ လုပ်မယ်မလင်မိဘူး"

"ဟားဟားဟားဟား....."

ဟုပေး၏ ဆော်ကြီးဟန်ကျယ် ရယ်လဲကြောင့် မြောင်ယိုလင်နီ ထိတ်လန့်သွားသည်။

"အစ်ကိုက ဘာရယ်တာလဲ"



“မြောက်... ဥ... ဘယ်လောက် အ သလဲဆိုတာ တွေမိပြီး ရယ်တာပါ”

“ဟင်... ညီမလေး ဒေတာယံ၊ ဘာများ အလိုလဲ”

“ညီမလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း စောစောကပဲ အဲဒီတုန်းက အကြော်ပိတ်ခံထားရတဲ့ ညီမလေးအနေနဲ့ စကားပြောနိုင်ပေမယ့် သူတို့ မြောတာတွေ အားလုံးကိုတော့ ကြားနိုင်ပါတယ်”

“ဆရာကြီး မြောင်ခင်ဖုန်းကို ခိုးကြောင်ခိုးဖုတ် ဝိုင်းပစ်ဖို့ သဘောတူတဲ့လူဟာ တုခင်ကိုပါ သူဟာ အစ်ကို့ကို မနိုင်မှာပဲလို့ ဆရာကြီးမြောင်ခင်ဖုန်းကို ဖိတ်တယ်”

“နောက်ပြီး ရာထူးချွန်ခွဲ၊ ဓမ္မဝေတွေဟင်္ဂါနီ၊ ကုန်ကျမိုက်မို့၊ ပြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကို လက်ခံတယ်”

“ဆရာကြီး မြောင်ခင်ဖုန်းကို ဝမ်းမပေဖို့ သဘောတူပြန်တယ် ဒီလို လူယုတ်မာမျိုးကို ကိုယ့်ဘာကြီး တော်နေပေမယ့် အစ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး”

မြောင်ယုတ်လန်မှာ တွေဝေသွားတော့သည်နဲ့

မိမိအစ်မအပေါ် သစ္စာတောက်ခဲ့သည့်စကားများကို မိမိနားညှိ အပြည့်အစုံ ကြားနားခဲ့ရသည့် မဟုတ်မိလေး

ဟုဖောက် ဆက်ပြော၏

“တုခင်ကိုဟာ တကယ့်ကြောင်သူတော်ကြီးမိမိ ဆရာကြီး မြောင်ခင်ဖုန်းဟာ သူ့ရဲ့ပိတ်ဆွေရင်ကြီးဖြစ်တယ်”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေရင်ကိုတောင် သစ္စာတောက်ခဲ့တဲ့ တုခင်ကိုလို



လူမျိုးကို အမှန်အားဖြင့် လူလောကကြီးထဲမှာ မထားသင့်ဘူး”

“ညီမလေးမိန့်အာဝစ်အပေါ် ပြုမှုခဲ့တဲ့ အပြစ်အမှားကို ကြည့်တာနဲ့ တုခင်ကိုဟာ လူကောင်သွေကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်”

ဟုဖောက် ခွင့်ခွဲဖုတ်များက ခိုင်မာလှသည်။ ဟုဖောက် ဆက်ပြော၏

“အစ်ကိုက ဒီနင်းတောင်ကလပ်ထိပ်ပေါ်မှာ သခင်ကြီး တုခင်ကိုနဲ့ ချိန်းဆိုထားခဲ့တာကို ညီမလေး သိပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

“အစ်ကက သူနဲ့ပိုင်သည့် ယုတ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို လသာကလေးထယ်တူပာ ခိုင်တုန်းက ညီမလေးမိန့်အာဝစ်အပေါ် အနိုင် အထက်ပြုပြီး လူယုတ်တဲ့ ခုတ်နားထုပ်ကိုစွကို တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ပေးပြန်ခဲ့ဖူးပါ”

“သူဟာ အင်မတန် ပါးနပ်တဲ့လူပဲလို့ ချိန်းဟုဖောက်ဆိုတာ ဟုသိတောင်ရဲ့သာမြစ်မယ်ဖုန်း ဝိုင်းပစ်ပြီးနေပြီ သူ မဟုတ်လှလှထားတဲ့ ကိစ္စကိုလဲ မလိုဘူး”

“ခါနဲ့ တဖုတ်ပြည်အနှံ့က သိုင်းအကျော်အမော်ကြီးတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး အစ်ကိုကို ဝမ်းချွန်ကြည့်တော့တာပဲ”

“ဟင်... သခင်ကြီးတုခင်ကိုဟာလဲ တကယ့်လူယုတ်မာကြီး ပဲနော်”

မြောင်ယုတ်လန်မှာ သက်ပြင်းချရင်း ညည်းညည်းညည်း ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။



မြောင်ယိုလန်သည် ဟုမေးခေါ်ခတ်ကြီးကို တခုနဲ့တခု  
ထုလေတော့၏။ သို့သော် နာကျင်အောင် ထုလေသည်တော့  
မဟုတ်ပါလေ။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူးကော၊ မြောနေစဉ်  
မားခင်းပုတ်ထစ်သံများကို ဟုမေးသော ကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြောင်ယို  
လန်ကမူ လုံ့ဆ မကြားပါ။

ဟုမေးသည် သိုင်းညာတတ်မြောက်ပြီး အတွင်းအားကောင်း  
သွယ်တံ့၏။ မြောင်ယိုလန်ကမူ မည်သည့်သိုင်းညာကိုမျှ တတ်သူမဟုတ်  
ပေ။

ထို့ကြောင့် မားခင်းပုတ်ထစ်သံများကို ဟုမေးက ကြားပြီး  
မြောင်ယိုလန်က မကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဟုမေးခေါ်နားထဲတွင် ထိုမားပုတ်သံများသည် ပီပီသသကြီး  
ကြားနေရသော်လည်း မြောင်ယိုလန်ခေါ်နားထဲတွင်မူ ထင်ရှူးပင်ကြီးများ  
ကို လေတိုသံပုတ်ပင်၏ အမြားမည်သည်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ  
ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟော”

ဟုမေးခေါ် အထိတ်တလန့်သံကြောင့် မြောင်ယိုလန်ထိတ်လန့်  
သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မားပုတ်သံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ညီမလေးတော့ မကြားရပါလား”

အခန်း (၉၄)  
မြေအောက်ဥမှ အေးစုစိတ်သံ

ဟုမေးက တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း.....

“အစတုန့်ကတော့ ဂုဏ်ကိုကို တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးခဲ့မိတယ်  
ဒါပေမယ့် အခုတော့ စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး။”

မြောင်ယိုလန်က မျက်လုံးကလေးများ အပိုင်းသားပြစ်သွား  
လေ၏။

“ဘာ.....ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဟုမေးက ခပ်သောသောရယ်ရင်း.....

“ထုစင်ကိုကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး  
ဟောဒီ နတ်မိမယ်ကလေးနဲ့ ဘယ်တွေ့တော့မလဲ ညီမလေးရဲ့ ဒီတော့  
အစ်ကိုအနေနဲ့ ဂုဏ်ကိုကို စိတ်ဆိုးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မိတော့မလဲကွယ်”



“ကြားရပါတယ်၊ တော်တော်ကျယ်တာပဲ”

“ဟင်းဟင်း..... ညီမလေးတော့ မကြားပါဘူး”

ဟုမေသည် မြောင်ယိုလန်၏မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်မိ၏။

ထို့နောက်.....

သဘောပေါက်သွားသည်။

သိုင်းပညာမတတ်သော အတွင်းအားပညာ လုံစေ နားမလည်သော ဤမိနိကာလေးသည် အဘယ်မှာလျှင် စားဆုတ်သံများကို ကြားမိပါ့မိအံ့နဲ့နဲ့။

“ညီမလေးက သိုင်းပညာလဲ မတတ်၊ အတွင်းအားပညာလဲ မရှိတော့ ဘယ်မှာ စားဆုတ်သံကို ကြားမိပါ့မလဲ၊ ဒီစားဆုတ်သံတွေက မြေအောက်လိုက်မိလင်းထဲကလာတဲ့ စားဆုတ်သံတွေ၊ ညီမလေးအနေနဲ့ ဒါတွေကို ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး”

“ဆရာကြီးမြောင်ရန်ဖုန်သာ ညီမလေးကို သိုင်းပညာထင်ပေးခဲ့ရင် ဒီစားဆုတ်သံတွေကို ညီမလေးအနေနဲ့ အခုဆိုရင် ဝကောင်းကောင်း ကြားနိုင်တယ်”

မြောင်ယိုလန်သည် သူမ သိုင်းပညာမတတ်ခဲ့သည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဝမ်းနည်းလာမိ၏။

“သိုင်းပညာက ဒီလောက် ခွမ်းတာပဲနော်”

“ခွမ်းတာပေါ့၊ ကဲ..... ညီမလေး ဒီမှာစောင့်နေဦးနော်၊ အဲဒီစားဆုတ်သံကို အစ်ကို သွားမယ်၊ အစ်ကိုစိတ်ထင် ညီမလေးကို



ဟုမေတဲ့လူပုဟာ ရတနာသိုက်ရှိတဲ့ မြေအောက်လိုက်စုံထပ် ရောက်နေပြီလို့ ထင်တာပဲ”

“ရတနာသိုက်”

မြောင်ယိုလန်က အထိတ်တလန့် ခေတ္တတုန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရတနာသိုက်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟိုတော့ ရတနာသိုက်ကို တွေ့လိုတာ ခုလိုမှတ်ထင်နေကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဒီလိုမှတ်ထင်သံကို ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီ ရတနာသိုက်ကို အစ်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့”

“မူင် အစ်ကို ရောက်ဖူးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညီမလေး ခိုခဲ့ပြန်လို့ပဲ”

“မဆိုပြန်နဲ့ ညီမလေး၊ အစ်ကို့ဖေဖေဟာ မေမေ့နဲ့ ဒီရတနာသိုက်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလေး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သေသေချာချာ မေးခဲ့တယ်”

“နောက်ပြီး အစ်ကို့အနေနဲ့ သခင်ကြီးတုလ်ကိုနဲ့ ပျိုမဆိုထားတဲ့ကိစ္စနဲ့နေတော့ ဒီနေရာဘက်ပိုက်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရွာထားရပေမယ့်”

“မြောင်..... အဲဒီလိုနဲ့ ရတနာသိုက်ကို အစ်ကိုတွေ့ခဲ့တာပေါ့”

“အဲပေါ့၊ အစ်ကို မြေအောက်ဥယျာဉ်ထဲထဲရောက်ပြီး ရတနာသိုက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရတနာထားခဲ့တဲ့လူတွေဟာ တကယ့်ကို လှပရောက်





သူ့ပရောက်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုး ချွေးချွယ်နိုင်ခဲ့တာပဲ”

“အစ်ကို့မှာ ပြောပုံ ငိုလို့လား”

“ဘယ်ကလာ ပြောပုံရမှားလဲ၊ ညီမလေးပဲ ပြောခဲ့တာ ပြောပုံက ပုလဲဆံတိုးဖို့ ဝေဖန်ကြားပြီး လိမ္မော်ပုပ်ချိုစားမှားပဲ ငိုတာဆို”

\*\*\*

“အဲဒါကို အံ့ဩနေတာပေါ့အစ်ကိုရဲ့၊ အခုအစ်ကိုပြောတဲ့ တိုင်းဆိုရင် မျက်ခုံဖြူပေါင်ရဲ့ လူပုဂံမာတစ်စုဟာ”

ဟုခေက ခြက်၍ပေးလိုက်၏။

“မျက်ခုံဖြူပေါင်ရဆိုတာ ဝိဇ္ဇာဆရာယန်ကြီးကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

ပြောင်ယိုလန်က မေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

“ဦးလေးစိန်အာစစ်ရဲ့ကားအစုဆိုရင်တော့ ပေါင်ရလား ယန်ကြီး ယန်ကြီးဟာ မေါင်ပုပဲ၊ သူဟာလဲ သူ့တော်ကောင်၊ မဟုတ်ဘူး ညီမလေးကို မထမဆုံး၊ သွေးကြောပိတ်တာ သူပဲပေါ့”

“ဝေဝေ သေတာလဲ သူ့ကြောပုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးစိန်အာစစ်ပြောတဲ့စကားတွေ ညီမလေး ကြားထားလို့ သိနေပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ညီမလေးဆီက ပုလဲဆံတိုး လှသွားတယ်၊ ဝေဖန်ကြားပြီးလိမ္မော်ပုပ်ချို လက်သုံးတော်စား ရသွားတယ်”

“အခု အစ်ကိုကြားရတယ်ဆိုတဲ့ စားသံတွေဟာ သူတို့စား တွေပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြောပုံမမှီတဲ့အစ်ကိုဝေဝေပေါ့”



အစ်ကိုတို့တောင် ဒီရတနာသိုက်ကိုပျောက်နေကြမှာတော့ ပြောပုံရှိနေတဲ့ လူတွေအဖို့ ဘာပြောပေးရမိတော့မလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီရတနာသိုက်ရှိတဲ့နေရာကို ပျောက်ဖူးတဲ့ပုထိုး မနည်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝေပေပောက်အရင်ပျောက်နေတဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်းတောင် အဲဒီအထဲမှာ ရှိနေသေးတာပဲ၊ ထန်ကျွန်းနဲ့ မိုခင်နဲ့ ညီမလေးရဲ့ဘိုးတို့ဆို့လေ”

“ဘုရားခေ... ဒီရတနာသိုက်ကို လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်လို့ အယ်ပြောလို့ရတော့မလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတိုင်းလိုလို ဒီရတနာ သိုက်ကို လာတွေ့နေကြလို့ပဲ၊ ညီမလေးကတော့ ဒီရတနာသိုက်ကို လျှို့ ဝှက်ရတနာသိုက်လို့ မခေါ်ချင်တော့ပါဘူး”

ဟုခေက မေါင်ညှိတ်၏။

“အင်း...ဟုတ်လဲ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို အဲဒီထဲပျောက်သွား တော့ ကလောင်တံကလေးနှစ်ချောင်းတွေရတယ်၊ ဒီကလောင်တံ လက်နက်မျိုးကို အစ်ကိုဝေဝေက မကိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကလောင်တံ လက်နက်ဟာ ဝေပေအရင် ရတနာသိုက်ထဲပျောက်နေတဲ့သူရဲ လက်နက်ပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီလက်နက်က ထန်ကျွန်းနဲ့ မိုခင်ကြီးကိုင်တဲ့ လက်နက်ပဲ ပေါ့၊ ညီမလေးရဲ့ဘိုးတို့ဆို့လဲ ဒီကလောင်တံလက်နက် မကိုင်ပါဘူး၊ ရှိဖို့ စားပဲ ကိုင်တယ်”

“အစ်ကိုပျောက်သွားလို့ ထန်ကျွန်းနဲ့ မိုခင်ကြီးအလောင်းနဲ့ ညီမလေးရဲ့ဘိုးတို့ဆို့ ဆရာကြီးပြောင်းတိုင်းနဲ့အလောင်းကိုကြည့်လိုက်တော့



သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဓားဒဲ့ထိုးပြီး သေနေကြတယ်။ ထန်ကျွန်းရဲ့ဖခင်ဟာ ကလောင်တံလက်နက်ကို မသုံးခဲ့ပါဘူး။

“သူတို့ရဲ့နာမည်ကို အစ်ကို မသိဘူးလားဟင် သိရင် ညီမလေးကို ပြောပြပါလား”

“အင်း.....ဟုတ်ပါရဲ့၊ အစ်ကိုကလဲ ပြောရင်းပြောရင်း မပျက်နေတာလို့လည်း ထန်ကျွန်းရဲ့ဖခင်နာမည်က ထန်ကျွန်းမိန်းမကလေးက ညီမလေးရဲ့ဘိုးဘိုးနာမည်ကတော့ ဆရာကြီးပြောပဲ”

“အစ်ကိုတွေတဲ့ ကလောင်တံကလေးများလဲ ‘အန်း’ဆိုတဲ့ နာမည်ပေးတော့တော့ ကလောင်တံလက်နက်ကလေးဟာ ထန်ကျွန်းရဲ့ဖခင်ကြီး ကိုင်တာပဲနဲ့ သေရာသွားတာပေါ့”

“အဲဒီကလောင်တံကလေးတွေကို အစ်ကို မကောက်ခဲ့ဘူးလား”

“ကောက်ခဲ့တယ်လေ၊ ကလောင်တံနှစ်ချောင်းတော့ ဘာရယ်၊ ဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ချောင်းကိုကောက်ယူပြီး မီးထဲထိုးထည့်ထားမိတယ်။ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုတော့ အစ်ကို့အနေနဲ့ လက်ဖျားနဲ့ဝေတာပဲ မထိခဲ့ပါဘူး”



အခန်း (၉၀)

မသမာမှုများ တို့ဆီးတာ

ဟုမေးသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာကို မဟင်မဟကြောင်း သိရသဖြင့် ပြောင်ယိုလန်က ကျွေးကျွေးနပ်နပ် ပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက်.....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အစ်ကိုမေးမဟာ ဒီရတနာတွေကို လက်ဖျားနဲ့ဝေတာပဲ မထိခဲ့ဘူးလေ၊ ဦးလေးမိန့်အာစစ်ကို ဝေးခဲ့တဲ့ရတနာထုပ်ဟာ မေပေဒီရတနာသိုက်ထဲက ပုံသားတဲ့ ရတနာထုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တာကြားနေရတာ ရှာထားတဲ့ရတနာတွေပေါ့”

“အစ်ကိုဟာ ကိုယ့်အမြဲလုပ်ခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာကို မဟောက်ဖျက်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ရတနာတွေကို လက်ဖျားနဲ့ မထိခဲ့ဘူး”



ပြောင်ယိုလန်က ဟူမေးအဲလက်မောင်ကို ကိုင်လွှက် အား  
ကျေနပ်စွာ ပြောလေ၏။

“ကောင်းတယ် ညီမလေးချဲ့မေမေကလဲ တစ္ဆေပြောအောင်  
သိုင်းသမားစစ်စစ်ဟာ သိုင်းညွှန်ကလေး ဝါပြောတာကိုမှ လောက  
ထွက်ဘူးတဲ့ အဲ.....သိုင်းညွှန်မပတ်သက်တာရင်တော့ သိုင်းသမား  
စစ်စစ်တော့ သိုင်းသမားစစ်စစ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့အသက်တွေကိုတောင်  
ရွံ့ကြည့်တဲ့”

ဟူမေးသည် ပြောင်ယိုလန်စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ  
အလွန်တရာ ကြည်နူးမိတ်ခြစ်သွားသည်။

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဒီရတနာသိုက်ဟာ တခုတည်း  
ပြည့်သာတော့အဲဒါကိုအတွက် ဝါကရစ်ကြီးလိမ္မော်ဝန်ကလေး  
တာဆိုတော့ ဝါကရစ်ကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ မှန်ပြတ်တယ်လို့ ဆို  
မှာပေါ့နော် အစ်ကို”

ဟူမေးက “ခေါင်ညိုတစ်ခဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်ပြတ်တယ်၊ သိပ်မှန်ပြတ်တယ်၊ အဲ  
ရည်ရွယ်ချက်ကို မေးမဟုတ်တောင်လဲ သိတာပေါ့၊ ဒီတော့ အစ်ကို  
သိတာပေါ့၊ ညီမလေးမိ လိတာတယ်ဆိုတော့ ပြောရမှာပေါ့တော့မိဘွဲ့”

“ညီမလေးကတော့ ဆက်ပြောရဦးမယ်” အစ်ကိုပြောသလို  
ရတနာသိုက်ရှိရာကို ပျက်စီးဖြူပေါင်ရတဲ့ ရောက်နေပြီဆိုရင်တော့  
ဝါကရစ်ကြီးလိမ္မော်ဝန်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးဟာ လုံးပျက်စီးမှာ သေမှာ



“ဟို”

ဟူမေးက ခေါင်ညိုတစ်ခဲ။

“အစ်ကို သဘောပေါက်ပါတယ် ကဲ .....အစ်ကိုရဲ့ ညီမလေး  
မကားပြောနေတာတောင် အတော်ကြာသွားပြီ အဲဒီ လူ့ကို အစ်ကိုသွား  
ဆုံးမလိုက်ဦးမယ် ညီမလေး ဒီမှာ နေခဲ့ဦးနော်”

ပြောင်ယိုလန်က.....

“အို.....အစ်ကိုကလဲ အစ်ကိုသွားမှတော့ ညီမလေးလဲ  
လိုက်မှာပေါ့၊ တစ်ယောက်သွားဦး တစ်ယောက်ကျန်နေလို့ ဘယ်ခြစ်  
ပါ့မလဲ”

စင်စစ် ဟူမေးသည် ပြောင်ယိုလန်အား တစ်ယောက်ထဲထား  
ပစ်ခံလိုချင်

ပြောင်ယိုလန်မှာ အပေါ်တော်မူမိတ် စောင်ကိုသာ ပတ်ထား  
ရသဖြင့် အခြားထူးများရွေ့သို့ မေါ်မသွားလို့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ပြောင်ယိုလန်က အတူတကွ လိုက်မည်ဆိုသောအခါ  
စိတ်ထဲ၌ ကြည်နူးမိတ်ခြစ်သွားလေတော့သည်။

သူသည် အတန်ကြာ တောဝေဝင့်စားနေ၏။

ပြီးမှ စု့နောက်တောထွင် သိုင်းလွယ်တာသည်အားကို ဖြုတ်  
လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ့အပေါ်အင်္ကျီကို ခွတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ.....ညီမလေး လူတွေခိုင်းထဲသွားပြီး အစ်ကိုအင်္ကျီ  
ကို တော်လိုက် ညီမလေးအတွက် အရှက်အကြောက် ကောင်းကောင်းကြီး  
လုံခြုံပါတယ် အဲဒါ တော်ပြီးရင် ညီမလေးနဲ့အတူတူ ရတနာသိုက်ထဲ”



သွားကြမယ်”

မြောင်ယိုလန် ဖျက်လုံးကလေး ဝိုင်သွားသည်။

“ ညီမလေးအတွက် အဆင်ပြေသွားတာကတော့ ဟုတ်ပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုအတွက် အေးနေမှာပေါ့ ရာသီဥတုကလဲ သိသေးအေးရယ်”

“ဟားဟားဟား.....ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ အပေါ်အင်္ကျီမပါလဲ အစ်ကို ခန့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပုပွဲနဲ့ ညီမလေးခြံထားစောင်ကို အစ်ကို ယူလိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ညီမလေး အစ်ကိုအတွက် စိတ်ပျံ့ပျော်တော့ဘူးပေါ့”

မြောင်ယိုလန် ပြုံးသွားသည်။ စုစုပေါင်းဘက်ထဲဝင်သွားဖို့ ဟုတ်ပေးသည် အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာပြီး ဟုတ်အောင် စောင်ကြီးကို လှုပ်ပေး၏။

ဟုတ်ပေး စောင်ကြီးကို သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်လိုက်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓကလေးသည်အားကို ကော့တွင်ပြန်သိုင်းလွယ်လိုက်သည်။

“ကဲ.....ဦးဦး ဟိုလူပုတ်ဟာတစ်စုကို သွားပြီး တားဆီးကြည့်”

ဟုတ်ပေးသည် မြောင်ယိုလန်၏လက်ကိုခွဲလျက် ဂုဏ်သို့သွားလေ၏။

သူတို့စုရောက်နေသည့်နေရာနှင့် ရာနာရီရာ တောင်ပုဂံတိုင်ပိုင် အိမ်နေရာမှာ သိပ်ကွာဝေးလှသည်မဟုတ်သဖြင့် မကြာမီပင် ဖျက်နံနံမြေပေါင်စုတို့ ဆင်းသွားသည် မြေအောက်လိုက်ထိပ်ခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာ

ကြလေတော့သည်။

သူတို့ မြေအောက်လိုက်ထိပ်ခေါင်းထဲ ဆင်းလိုက်သည်ဆိုသည်နှင့် မျှည့်သော ဘေးရန်သံများကို ကြားရတော့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မြောင်ယိုလန်ပါ ကြားရသည်။ နီးနေသည်ကို။

မြောင်ယိုလန်က ဝင်တိုးတိုး ပေး၏။

“အစ်ကို၊ ညီမလေး တစ်ခုပေးမယ်နော်”

“ပေးတာများ စကားပလ္လင်နဲ့နေရသေးလား၊ ညီမလေးရယ်”

“ညီမလေးကို ခုကွပေးသွားတဲ့ထန်ချင်ဝင်ဆိုတာကို အစ်ကို စောစောကတည်းက သိနေသလား”

“သူ့နားမည်လဲ မသိဘူး၊ သူ့အတိတ်က ဘယ်လောက်ဆိုရုံပဲ၊ ယုတ်ဟာခဲတယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနိမ့်မဟာ ထန်လုံးအဖွဲ့သား ဆိုတာတော့ သိပါတယ်”

“သူတို့ဘဝတွေ လေ့လာတုန်းနဲ့ပြည်နယ်ထဲမှာ မြေခွဲတာ သိပ်မကြာသေးဘူးလေ၊ သူတို့ရဲ့နောက်လိုက်တွေအနေနဲ့ ဆိုပါတော့ ထန်တွေနဲ့ ခွဲခဲတာတော့ ကြာခဲ့ပြီပေါ့လေ”

ဟုတ်ပေးက ဆက်ပြော၏။

“အစ်ကိုဟာ အဲဒီ ထန်ချင်ဝင်ဆိုတဲ့ ထန်လုံးအဖွဲ့သားနိမ့်မကို ဒီနင်းတောင်ကလပ်ခွဲ ထော်ထော်ဝေးဝေးနေရာမှာ ဒီရက်တွေ မတိုင်ခင် သုံးလေးရက်လောက်က တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ ဟိုရဲ့ ဝင်လှုပ်၊ လှုပ်များတော့ သူတို့အဖွဲ့သားယောက်ျားတွေ မြင်းစီးပြီး သွားနေကြ

တယ်”

“သူတစ်ယောက်... ဤ နောက်ကာကွန်နီတယ် အိမ် အစ်ကိုလဲ ကလောင်တံလက်နက်နဲ့လှမ်းပစ်ပြီး အဲဒီအမျိုးသမီးကို သတ်ပေးတဲ့တယ်”

“ဖြေ... ညီမလေး သိပြီ၊ အစ်ကို ဂုဏ်နာသိုက်ဆီက ကောက်လာတဲ့ ကလောင်တံကလေးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကလောင်တံကလေးဟာ အစ်ကိုခါကြော့မှာ အပြစ်လိုက်ရှိနေတော့ ဒီအိမ်ကကို သတိပေး ပစ်ခတ်ရတာ လွယ်တာပေါ့ သဘောကတော့ ခင်ဖျားတို့ ဒီမှာ သိပ်ရှုပ်ပနေကြဖို့ ခင်ဖျားဆိုရုံ အဖွဲ့ချုပ် ဘိုဘိုထန်အနီးပေါက်လို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲပေါ့ ညီမရယ်”

“ဖြေ... အစ်ကိုက ဒီလောက် သတိပေးတာတောင် မရဘူး နော် ဂုဏ်နာတွေကို ရှာပြန်ရမနေကြတာပဲနော်”

“ညီမလေး ဖြောသလို လောဘပဲပေါ့ကွယ်”  
ဟုမေးသည် ဖြောသလိုလန်ခေါ်လက်ကိုင်ခွဲလွှက် လိုက်ခေါ်ပေးတဲ့ သို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်လာ၏။

လိုက်ခေါ်ပေးပေးထားသည့်အနက် အောက်ဘက်ရှိ လိုက်ခေါ်ပေးတဲ့ ဝဲသို့ ရန်ခွဲခိုက်ကြသောအခါ ခုတ်သံထစ်သံများကိုရှိ၍ ပီပီသသကြားလာရ၏။

ဟန်သွင်သံများပါ ထွက်ပေါ်နေသဖြင့် တိုက်ပွဲသည် အကြိတ်အနယ်ရှိနေကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ဟုမေးနေပုံနှင့်သည်အတိုင်းပင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလျက် ရှိနေပါ၏။



ယင်ဟာရွန်းအဖွဲ့၊ ထန်ခုံပုံပေကွဲအဖွဲ့နှင့် ထန်ခုံအဖွဲ့၊ ဝိန္နိတုံ ပီကင်းခေပြည်တော် အာပပ် တာဝန်ခံပုံအဖွဲ့၊ မန်ဆွေးကိုယ်ပိုင်တော်ကြီး အစရှိသူတို့သည် ဂုဏ်နာများကို တပ်မက်သည့်လောဘကို မသတ်နိုင်ကြသည့်အတွက် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြလေ၏။

ထိုလူလိုက် လောဘတကြီးဖြင့် အကြီးအကွယ် ထိုနောက်တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို မှုန်နဲ့ဖြေပေါင်ရ ကိုယ်တော်ကြီးက သဘောကွဲကွဲ မှန်စွာ ကြည့်နေ၏။

သူသည် တိုက်ပွဲနှင့်လွတ်ကင်းရာ အလောင်းကောင်နှစ်ကောင် အနီး၌ ထိုင်မင်း ပီတိဖြစ်နေလေ၏။

“ဂုဏ်နာတွေက များလွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလုပ်ပေးမိတောင် မသိတော့ဘူး”

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟင်း... ငါတဝက် ဖြောင်းချရယ်၊ ဒီတဖန်ဘုန်နဲ့ကြီးကနေ လွတ်လဲပစ်ပယ်၊ ခြံတွေးမြဲတွေ ဝယ်ပယ်၊ ရာထူးဆိုတာပဲ ဘာခက်တာမှတ်လို့ တွေ့ခဲ့ပေါက်ဝယ်မင် ဂုဏ်နာ၊ မန်ဆွေးဆိုတဲ့ကောင်တွေက တွေကလွဲလို့ သည့်ပြင် ဘာမှနားလည်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“လူတစ်ကိုယ်လောက်ရှိတဲ့အိတ်နဲ့ တွေတွေ ပုံပေးလိုက်၊ ဂုဏ်နာပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်မင် ငါ့ခြေထောက်ကို ခေါင်းခွဲလာမှတ်ပေးမယ့် မန်ဆွေးအရာရှိတွေ အမှားကြီးပဲ”

ပေါင်ရသည် သူ့အိတ်ထဲထည့်ထားသည့် ဂုဏ်နာမျှော်ကြီးထက် ဂုကို ထုတ်ကိုင်လိုက်၏။



ဦးမြင့်မြင့်က လက်နေသောအရောင်များက သူ့မျက်လုံးကို ကိုနိုးစပ်စေ၏။

“အားပါး.....တကယ့်အပိုးတန်ခိုးရတနာများ တယ်ဦး မျက်စိကိုနိုးတာပဲ ဒီလည်ဆွဲတစ်ခုတည်းနဲ့ ဝိကင်အေးပြည်တော်ကြီးကိုထောင်ဝယ်လို ရမယ်ထင်တယ်”

သူ့လက်ထဲ ကိုင်ထားသည့် လည်ဆွဲရတနာသည် အလွန်တန်ဖိုးရှိလှ၏။

သည်ရတနာကိုသို့ တန်ဖိုးရှိသော ရတနာများသည် လှည့်ဆယ်စီးတိုက်ခွံ ဖို့နေခဲ့သည်။

ပေါင်စုသည် လည်ဆွဲရတနာကို ပွတ်သင်ကိုင်တွယ်နေရာမှ သူတစ်ပါးအား မနာလို မရွတ်စိတ်များ ပေးနေသေး၏။

“အင်း.....ဒီလောက်များတဲ့ ရတနာတွေကို တရုတ်ပျူမင်း ဖတ်ကြီးတွေ ဝိုင်ထားကြသတဲ့ ခွေးသားကြီးတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများစွာဝါတွေ ရတာကြသလဲ မသိဘူး အင်းလေ..... အပြီးသတ်ကြတော့မယ် ဝါတွေအားလုံး ဝါတွေကပဲ မြစ်ရေဘေးမှာပေါ့ ဟိုဘက်သားတွေအားလုံး သေပါစေဦး ဝါတွေသယ်ဖို့ ကြံရမယ်”

ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ဖွဲ့ယှဉ်မှုတို့ကတစ်ဆင့် ထောင်ကြည်အနိမ့်နှင့် ချောင်ယှဉ်မှုကတစ်ဆင့် ယဉ်ကြည်နှင့် လိုယှဉ်မှုက တစ်ဆင့် ယှဉ်စစ်ကျွမ်းနှင့် ထောင်ပိုင်စွေတစ်ဆင့် ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ထန်ချင်ဝင်တို့ကတစ်ဆင့် သေမြင့် အဆွဲလိုက် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထန်ချင်ဝင်သည် ထေပိုင်၌ ကျွမ်းကျင်မှုအား မိန့်သောအခါ

ကြင်နာစာနာလိုပျံ့ဖြင့် အတော်အတန်ပင် ပြုစုပေးခဲ့သေးသည်။ ထိုမှ နောက်ပိုင်းတွင်ပင် လုံထေရဝဇ္ဇာတို့က ပစ်ထားသည်။ သို့သော်.....

ကျင့်စဉ်နိမိတ်ကလည်း မိန့်မပါး မိန့်မလည်ပင်။ သူပေး၏ ဒဏ်ရာသည် အတော်ကလေး သက်သာနေခဲ့ပြီ။ သို့တိုင်.....

ဒဏ်ရာ မသက်သာသေးသယောင် ဟန်ဆောင်နေခဲ့၏။ တကယ်တမ်း တိုက်ခွံထင်ကြသောအခါတွင် သူမသည် စိန်တံ

ဝိကင်အေးပြည်တော် အားမခံဘဲ တာဝန်ခံချွန်ကြီး ဖွဲ့ယှဉ်မှုနှင့်အတူ မှုန်ရွတ်ခွံခွံ ဝန်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ယခုထစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ရာသည်မှာ အားရှိလှသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်.....

မိမိတို့သည် ရတနာကြီးနှင့် လက်တစ်ကမ်းကွာသောအခါ၌ တိုက်ခိုက်နေကြရသောကြောင့်ပင်။

အပြင်ထန်ဆုံး တိုက်ခိုက်နေသည့်အတွက်ကား ထောင်ကြည်အနိမ့်နှင့် ချောင်ယှဉ်မှုတို့အတွက်ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ဓားများသည် ဝှေ့လီဝှေ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ သူတို့၏ဓားအားလုံး အပြုအမူအောင်၏

ပိုင်ချီးမင်းမြင်းကိုပိုင်လိုက်ပြီး ခုခံတောင်ကလပ်ထိပ်ပေါ်ရှိ အဝေခံများ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဓားများကို ဆွဲယှဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ချောင်ယှဉ်မှုသည် မနာလို ဝန်တိုက်စိတ် ပိုများလာလာ



ထောင်ကြည်အနီးကို အပူနှင့်အေးသွင်းပေးသည်။  
ထိုကြောင့် သံကြိုးပုံကြီး တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။  
သူတို့၏အားများ ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပိုသောအခါ လက်နက်ပုံတိုက်  
ခိုက်ကြ၏။

သိုင်းကွက်ပေါင်းရာသို့တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် အပူအခိုင်ပေါ်  
တော့သည့်အခါတွင်ပင် သူတို့သည် အရပ်သား လူဦးရီးများပမာ တစ်ဦးနှင့်  
တစ်ဦး လူးလို့ပက်လို့ သတ်ပုတ်နေကြတော့၏။

တစ်ဦး၏လည်ပင်းကို တစ်ဦးက ညှစ်သတ်ရန် ကြိုးစား၏။  
တစ်ဦး၏မျက်လုံးကို တစ်ဦးက ချောက်ထုတ်ရန်ကြိုးစား၏။

ယောက်ျားတို့ပင်အောက်ပိုင်းကို ခုနှင့်တိုက်ရန် ကြိုးစား၏။  
ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အနိမ့်ကျဆုံးသော တိုက်ကွက်များ  
ဖြင့်ပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထိတ်မြတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြလေ၏။

သူတို့၏အားတွင် မီးပုံကြီးသည် ထင်းခြောက်လောင်စာများ  
ဖြင့် တဟုန်ဟုန် တောက်လောင်နေ၏။

သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်ထင်တိုင်း မသတ်နိုင်  
ကြသောအခါတွင်ပင်ကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မီးဖိုထပ်ချနိုင်ရန် ကြိုးစား  
လာကြတော့၏။

တစ်ချို့တွင် ချောင်ယွင်းချီသည် မီးဖိုထပ် ကျောင်းလှူနီမီး  
ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် အပူဓာတ်က သူ့အား တွန်းအားပေးလိုက်သဖြင့်  
ထောင်ကြည်အနီးကိုပုတ်ကာ တစ်ဘက်သို့ အားကုန်တိုင်းချေလိုက်ရသည်။

မျက်နှာဖြူပေါင်ပုသည် ချောင်ယွင်းချီနှင့် ထောင်ကြည်အနီးတို့  
သတ်ပုတ်နေပုံတို့ကြည့်ပြီး ခေါ်သတွက်လာ၏။

အဘယ်မှာလျှင် ခေါ်သပတွက်ဘဲ နေပါအံ့နည်း။

အကယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် မီးပုံထဲကျပြီး မီးငြိမ်းသွားပါက  
ပျောင်းနှင့်မည်ပည်း၊ မြစ်သွားပေးလိမ့်မည်။

ရတနာပုံကြီး၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် ခက်မိ  
နေပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ထိုထက်ပို၍အရေးကြီးသည် အချက်မှာ ပြေးအောက်  
ဥပင်လိုထိခေါင်းသည် အအေးအောက် လွန်ကဲနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အတွက် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို မျက်နှာဖြူပေါင်ပုသည်  
မည်းစားစာတစ်စုံပ။

အကယ်၍ မီးချီအပူဓာတ်ပပျက်က လူအားလုံး ဒုက္ခရောက်  
သွား နိုင်သည်။ လူစွမ်းသောဘဝသို့ပရောက်ဘဲ သေရွာ ရောက်သွားနိုင်  
လေသည်။

မျက်နှာဖြူပေါင်ပုက ခေါ်သတကြီး အော်လိုက်၏။

“ဟေ့...ခွေးကောင်တွေ သတ်တာ မှီခိုသတ်ကြမို့လို့ပဲ။  
ဘယ်နှယ်မီးပုံထဲ ထိုးချနေရတာလဲ။ အဲဒီမီးပုံသာ မီးသေသွားရင်  
အားလုံးသေဆွဲမို့ သေကုန်မယ် နားသည်ကြည့်လား။ ခွေးကောင်တွေ  
မယားတစ်စုတွေ”

သူ မည်မျှအော်ဟစ်နေစေကာမူ မစိတ်ပွန်နေသူနှစ်ယောက်  
သည် သူ့အော်သံကို မကြားကြချေ။



၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကြားလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ။

တစ်ဘက်တွင် အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ပြီး ဆင်ခွဲနေရသည် မဟုတ်ပါလော့။

တစ်ချို့တွင် ထောင်ကြည်အနား မိမိထံကုလုလုဖြစ်လာ၏။

သို့ရာတွင် ထောင်ကြည်အနားက တစ်ဘက်သို့ ဆွဲမလှည့်ဘဲ

မိမိဘက်သို့ ချောင်ယွင်ချီကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

တိုအခြေအနေကား နှစ်ယောက်လုံးထဲတွက် ဆိုးရွားသော အခြေအနေပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ချောင်ယွင်ချီအနေဖြင့် ဝိနာမည်။

သူ့အနေဖြင့် မီးပုံမှ မီးကျည်းခဲများကို ကျောဝင်သလိုဖြစ်

သွားမည်။

ထောင်ကြည်အနားက သူ့အပေါ်၌ ဖြစ်နေမည်။

“ဟယ်”

ဖျက်ခံမိ၍ပေါင်စု ဖျက်လိုမိ၍သွားသည်။

သည်နှစ်ယောက်သာ မီးပုံထဲကုသွားလျှင် ပုလွင်မီးသွားအေ

လိမ့်မည်။

သူ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

ကြောင်တစ်ကောင်ထက်ပင် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ထွက်လာသည်။

ထောင်ကြည်အနားရော ချောင်ယွင်ချီကိုပါ ခြေထောက်ဖြင့်

ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

သိုင်းလောကအကြိမ် နီးပုံမမြဲစွာ(စာတံသိမ်း) ❀ ၁၉၃

လုံးထွေးနေသောလူနှစ်ယောက်သည် လွှင့်ရင့်သွားသည်။

မီးပုံကြီးသည် တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေလေ၏။

“ဟဲ့...တော်ပါသေးနဲ့ အတော်ပိုက်တဲ့ကောင်တွေ ဒီလောက်

မဟားတရွာတဲ့ကောင်တွေ ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး အမှပတွေ”

ပေါင်စုသည် လေပူကြီးမှုတ်ထုတ်ပြီး အနိမ့်ရှိနေသေးသော သစ်ကိုင်းခြောက်များကို မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်လွှက်ရှိနေ၏။

သူသည် စိတ်ကုန်ဖြင့် ရယ်နေ၏။

“ဟဲဟဲဟဲ .....မင်းတို့အချင်းချင်း သေအောင်သတ်ကြပေတော့

ဖျက်မြဲဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေဆိုတာ ဒါပျို့ပဲ တစ်ခုပဲ စိတ်မပူညီတာမိကွာ မင်းတို့ဟာ ခုထက်ထိ မသေနိုင်ကြသေးတာကြောင့်ပဲ ကျွန်တို့ ကောင်တွေကိုတော့ ငါ့လက်နှံပဲ သတ်ရဗျာ”

“ငါ့ကို ပညာချင်းမယူနိုင်တဲ့ကောင်တွေ အာအောင်ကုန်ခန်း နေတဲ့အချိန်မှာ ဝမ်းသတ်ရတာ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးသတ်ရတာ ထက်တောင် လွယ်လိမ့်ဦးမယ်”

ပေါင်စုသည် ကျေနပ်နေရုံပင် ဝင်လှမ်းလှမ်း၌ လူပိုင်းနှစ်ယောက် လာတော့၏။





အခန်း(၉)  
လှုပ်ရှားလာသော အချိန်နှစ်

ပေါင်စုသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသည်။  
သူ့မျက်စိရွေ့၍ လှုပ်ရှားနေသော အရာများသာရှိသည်။  
ငြိမ်သက်နေသော အရာဝတ္ထုဆို၍ ရတနာပုံကြီးပင်ရှိသည်။  
သို့သော် ထိုရတနာပုံကြီးသည် တကယ်ပင် ငြိမ်သက်သည်။  
မဆိုနိုင်ချေ။  
ပြုံးပျော်ပြက်ပြက် အရောင်များက ရတနာပုံကြီးကို လှုပ်ရှား  
နေစေသည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်း ဆိုနိုင်ပေသည်။  
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုရုတ်တရက်ခိုက်နေသော အတွဲများ  
အကြားတွင် ထိုလူချိန်နှစ်ခုက ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။



“ဘယ်သူ့ရတုလဲဟေ့”  
ပေါင်စု၏အော်ပေးသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။  
စုထံ၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။  
ပေါင်စု၏အသံကြောင့် တိုက်ခိုက်နေသူများအားလုံး ရုတ်  
တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။  
လူအားလုံးသည် လိုက်ရင်ရာ လမ်းကပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်  
မိကြသည်။  
“အလို လူနှစ်ယောက်ပါလား”  
ပထမတွင် ပေါင်စု၏အသံ လူအားလုံး၏အမြင်တွင် ထိုလူ  
နှစ်ယောက်ကို အသေအချာမြင်ကြချေ။  
သို့သော် မကြာမီပင် ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မည်သူ့မျှဖြစ်  
ကြသည်ကို သိလိုက်မိကြတော့၏။  
မြောင်ယိုလန်နှင့် သူတို့အားလုံး အလွန်တရာကြောက်ရွံ့နေ  
သည် ရှိစေဟူမပေတတ်။  
တိုက်ခိုက်နေသူများ ကြောက်ရွံ့မိတ်ကြောင့် ဂွန်ရံများသီသို့  
တဖြည်းဖြည်း ကော့ပေးကပ်သွားမိကြ၏။  
မည်သူ့မျှ မလှုပ်ခိုတော့ပေ။  
သူတို့ထံ၌ လှုပ်ခိုသူတစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။  
ထိုသူကား မျက်ခုံမြေ့ပေါင်စုတည်း။  
ပေါင်စု၏ လက်တစ်ဘက်သည် လှုပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားသွား  
လေသည်။



“နိုး...”

သူ၏လက်ထဲမှ ပုတီးကဲ့သည့် တစ်စုံတစ်ခုဖြင့်လျှောက် ထွက် သွား၏။

“ခန်း.....ခန်း.....ခန်း”

စိတ်ပုတီးသည် အံ့ကြည့်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် လမ်းမှ လတ်၌ ကြိုမြှောက်သွားပြီး ပုတီးစေ့ကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပွဲလွှက် သွားသည်။

ဟုဖေးအနေဖြင့် စိတ်ပုတီးတစ်ကုံးတည်းကို လွယ်လင့်တကူ ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုမြောက်မြားစွာသော ပုတီးစေ့များကို ရှောင်တိမ်းရန် လွယ်ကူမည်မဟုတ်ဟု ပေါင်စု ယူဆသည်။

ထိုပညာချုပ်သည် မျက်ခုံးဖြူပေါင်စု၏ နောက်ဆုံးထွက်ခံဖြစ် သည်။

သေစေရောင်စေ့ ကြီးတွေ့ရသောအခါမျိုးမှသာ ထိုပညာချုပ်ကို ထုတ်သုံးလေ့ရှိသည်။

ထိုပညာချုပ်ကို ဆယ်နှစ်ကျော် လေ့ကျင့်ခဲ့ရပေသည်။

မျက်ခုံးဖြူပေါင်စုသည် လက်နှက်ပုန်အတတ်ပညာ အတတ် များများကို တတ်ထားသည်။

ဤပုတီးကုန်မှ ပုတီးစေ့များ ခြာထွက်တိုက်ခိုက်သည့် ပညာချုပ် သည် သူတတ်မြောက်ထားသည့် လက်နှက်ပုန်ပညာ အမြောက်အမြား ထဲမှ အထူးချွန်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးသော ပညာချုပ်လည်းဖြစ်ပါလေ၏။ အကယ်၍ ဤနေရာတွင် ဦးစန်ဟုဖေးကို တွေ့ရခြင်းမဟုတ်

ဘိ အခြားတစ်ယောက်ကိုသာတွေ့ပါက ပေါင်စုအနေဖြင့် ထိုပညာချုပ် ကို သုံးလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

“ဟင်းဟင်းဟင်း.....”

ဟုဖေး၏ အေးစက်စက် ရယ်သံသည် တဟင်းဟင်းနှင့် လျှက်ပေါ်လာ၏။

ဟုဖေးသည် မြှောင်ယိုလန်၏ ရွေ့ဆီသို့ ပြတ်ခနဲ ခုန်တက် ပြာသည်။

“မြန်း.....”

ဟုဖေး၏လက်ထဲမှ စောင်ကြိုးသည် လေထဲ၌ မြန်းခနဲ ပျံ့တည်းသွား၏။

ပေါင်စုထံမှ ပျံ့သန်းလာသော ပုတီးစေ့အားလုံးကို ဟုဖေးက စောင်ကြိုးဖြင့် လွယ်လင့်တကူ သိမ်းယူလိုက်လေတော့သည်။

မျက်ခုံးဖြူပေါင်စု မျက်နှာပြိုင်လေပြီး

သူ ကြောက်သွားသည်။

သူ ပို၍ကြောက်သွားအောင် ဦးစန်ဟုဖေးက ပို၍လုပ်ပြလိုက် သေး၏။

“မြန်းမြန်းမြန်း.....”

ဟုဖေးသည် သူ့စောင်ကြိုးကိုဖြန့်၍ ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြန်လေ သည်။

စောင်ထဲမှ ပုတီးစေ့များသည် လေထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့်ကာ ကျောက်သွားပြီး လိုဏ်ဂူအမိုးသို့ အနှံ့အပြား ထိမှန်ကျန်၏။

၁၉၈ ❀ တစ္ဆေသိုလ်ခေလင်အောင်

“ဂုန်းဂုန်းဂုန်း.....”

ဂုန်ခုံမှ ခေမံခွပ်များ ပြေပိုင်ပြေခဲများ ကျောက်တုံးများ တဂုန်းဂုန်းနှင့် ပြိုကျလာ၏။

ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျပျက်စီးတော့မည်လော။

လူအားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးဝက်ကုန်ပြီး နံရံနှင့်ကျောက် တစ်သားတည်းနေအောင် ကပ်ထားမိကြလေတော့၏။

ပေါင်ပျာလည်း တပြည့်ဖြည်း နောက်ထုတ်သွားမိ၏။

အလောင်းကောင်ကြီးနှစ်ခုနှင့် ယှဉ်ရင်မိပြီး နံရံနှင့်ကျောက် သွားတော့သည်။

ပေါင်စုအဖို့ အကြောက်လန့်ရဆုံးအချိန်အခါသို့ ရောက်လာ လေပြီတကား။

“ဒုက္ခပဲ.....ငါတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

ပေါင်စုသည် ကောက်ကုန်ယုတ်ဟူသည့်နေရာ၌ စံတင်လော့ သူဖြစ်ရာ ဟူမေးခဲလောက်ထိမှ လွတ်မြောက်နိုင်စေအတွက် ဉာဏ်စိုဉာဏ် နက် ထုတ်နေလေတော့၏။

လူယုတ်ဟူများ၏ အရေးအကြောင်းကြားလျှင် ထူးခြားစွာ အကြံဉာဏ်များ ထုတ်တတ်သည့် သဘာဝအရ သူသည် ချက်ချင်း အကြံဉာဏ် ရသွားလေတော့သည်။

ပုတီးနေများ ထိမှန်သည့်အထိသည် အတော်ပြင်းထန်၏။ ထိုပုတီးနေများသာ လူတစ်ယောက်ကို ထိမှန်လျှင် ဆန်မိ၏။



မြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ဟူမေးသည် အတိုင်းအဆပြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ လူအပိုကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျလာသည့်အထိတော့ မြစ်မလာပေ။ မကြာမီ ပြိုကျမှုများ ရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။

ပေါင်စုသည် ပြိုကျမှုရပ်ဆိုင်းသွားသည်နှင့် သူနှင့်အနီးဆုံး မြစ်သည် ချောင်ယွင်ချီအနီးသို့ ခုန်ထွက်သွား၏။

ထိုနောက် ချောင်ယွင်ချီကို ဝမ်းယူကိုင်မြှောက်ကာ မီးပုံကြီး အတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

သူ့အကြိမ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

မီးပုံကြီးအတွင်းသို့ ချောင်ယွင်ချီကို ကိုင်မြှောက်ပစ်ပေါက် သွင်းလိုက်လျှင် မီးငြိမ်သွားမည်။

ထိုအခါ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ပျောင်းသွားမည်။

တစ်ဂူလုံးပျောင်းသွားလျှင် သူ ထွက်ပြေးရန် မဝက်ခဲတော့ဟု ပေါင်စုတွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်.....

ကြံစည်သော်လည်း မဖြစ်။ မကြံစည်သော်လည်း ဖြစ်၏ဆို သည့်စကားအတိုင်း သူ ပျော်လင့်မထားသည့် မြစ်ရပ်သည် ဖွတ်တရက် မြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ချောင်ယွင်ချီသည် မီးပုံထဲတည့်တည့်ပတ်ပတ် ကျသွားမိ၏။ သို့သော် ပေါင်စု ပျော်လင့်ထားသလို မီးပူငြိမ်းချေ။

မီးပူငြိမ်းသည့်အပြင် မီးတောက်မီးလွှဲများက ချောင်ယွင်ချီကို



အကန့် ဘောင်းဘီများကိုပင် စွဲလောင်တော့သည်။  
ထိုအခါ ဂူကြီးသည် မပျော်သည့်အပြင် ပို၍ လင်းထိန်လာစေ  
တော့၏။

ဟုဝေးသည် သူ၏ဒေါသများကို မထိန်းနိုင်တော့ပေ။  
ဤကဏ္ဍတိုင်းကိုကြည့်သည့် သူ့ဖခင်သေစေရန် ဆရာကြီး  
ပြောင်ရင်ပုန်၏စားဖျာ၌ အဆိပ်သုတ် ယုတ်ဟန်ခဲ့သည်။

မိမိကိုလည်း ပုတီးစေ့များဖြင့် ပစ်ခေါက်လုပ်ကြသည်။  
ယခု သူ လွတ်မြောက်နေအတွက် အခြားသူတစ်ယောက်ကို  
မီးပုံထဲ ပစ်ထည့်ခဲ့ပြန်လေပြီ။

ဤမျှလေး ကယုတ်ဟန်သောသူကို အတယ်မှာလွှင် ဒေါသ  
ထွက်တဲ့ နေသင့်ပါအံ့နည်း။

သူသည် ရတနာပုံကြီးပေါ်သို့ ရန်တက်လိုက်ပြီး ရတနာပစ္စည်း  
များကို မျက်နှာဖြူပေါင်စုပေါ်သို့ တစ်စုပြီးတစ်စု တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး  
ပစ်လွှတ်နေတော့သည်။

“ဟို.....ဟို.....ဟို”

“၅၆.....၅၆.....၅၆”

သူပစ်ခတ်နေမှုမှာ အလွန်တရာ လွန်ပြန်လှပေပြင် ကြည့်နေသူ  
များ၏မျက်စိထဲ၌ ပစ္စည်းမြင်ထည့်ကိုမပြင်ရဘဲ အလင်းတန်ဖိုးများ အမြဲ  
သာ တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။

“အောင်မယ်လေးချ”

ပေါင်စု၏ လယ်ဝပ်ပါအောင် တော်လိုက်သည့်အထဲသည် ဂူကြီး

တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့သည်။

ရတနာပစ္စည်းများသည် ပေါင်စု၏အဝရကြီးသည် သွေးကြော  
များကို ပထမဆုံး ထိမှန်သည်။

ထို့နောက် နေရာမလပ် တစ်စုပြီးတစ်စု လာရောက်ထိမှန်လေ  
တော့သည်။

ပြောင်ယိုလန်သည် ကများကယာ ပြေးဝင်လာ၏။

“အစ်ကို သတိထားပါဦး အစ်ကိုး အခုဆိုရင် သူ နောင်တ  
ရနေလောက်မိပြီ အိုကြီးအိုမလဲ ဖြစ်နေတော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ  
တော့ဗျာ”

သို့သော် ဟုဝေး၏ဒေါသကို ပြောင်ယိုလန်လည်း မထိန်းနိုင်  
တော့ပေ။

ဟုဝေးသည် ရတနာများဖြင့် စိတ်ရိုက်ရိုက် ကိုင်ခေါက်နေရာ  
နောက်ဆုံး မျက်နှာဖြူပေါင်စုကိုပင် မပြင်ရတော့ချေ။

ပေါင်စုကို ရတနာများ ဝှံ့လွှမ်းသွားလေပြီ။

စင်စစ် ဟုဝေး ပထမတစ်ကြိမ် ပစ်ခေါက်ပြီးကတည်းက  
မျက်နှာဖြူပေါင်စုမှာ အသက်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဒုတိယအကြိမ် တတိယအကြိမ်သည်ဖြင့် လာရောက်ထိမှန်  
သည် ဒဏ်ချွန်များကို နှာကျင့်စွာ မပစ်ခတ်တော့ပေ။

ပေါင်စုသည် လှည်းဆယ်စီးတိုက်စားမှုရှိသော ရတနာများကို  
ကြည့်၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့၏။

ယခု လှည်းဆယ်စီးတိုက်စားမှုရှိသော ရတနာများကို မပစ်



သော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ရတနာများကို သူ ရရှိနေပေပြီ။

သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ အသက်မရှိတော့ပေ။

ရတနာများဖုံးအုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခံရသည့် အလောင်းကောင် ဟူသည်ကား အလွန်ရှားခဲ။

မှက်ခုံဖြူပေါင်စုသည် ရတနာများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသင်္ဂြိုဟ်ခံရ သည့် ဟိုလိုလံပေတည်း။

ဟုဖေဖေပေါက်ထားသည် ရတနာများသည် ပေါင်စု၏ အလောင်းကောင်ကြီးကို လှုံ့ဖြူစွာ ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ချောင်ယွင်သို့သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေ၌လိုပီ ကာ မီးများကို ငြိမ်းသတ်နေခဲ။

ယင်ကြည်နှင့် ယွင်စစ်ကျွန်းတို့ကလည်း ဝိုင်ခနဲငြိမ်းသတ် ပေးကြသည်။

မီးငြိမ်းသွားသောအခါ ယွင်စစ်ကျွန်းနှင့် ယင်ကြည်တို့က ချောင်ယွင်မျိုးကို ဖေးဖေတွဲခေါ်ကာ နံခံ၌ရှိ၍ ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်ရသည့်။

ချောင်ယွင်မျိုးမှာ လူ့ရုပ်ပေါ်အောက် ပေကျွန်းမည်းတူးလွှက် မဟာဂိုက်နေရာခေလတော့ခဲ။

ဟုဖေသည် ပေါင်စုအား ရတနာများဖြင့် စိတ်မှိုလက်၍ ပစ်ပေါက်ပြီးသောအခါ လက်နှစ်တက်ကို ပုတ်မိလွှက် နောက်ဆုတ်ထား ခဲ။

“ဥပေလေး ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ် သူဟာ အလွန်

ယုတ်မာတဲ့လူပေါ့။ သူ့လို လူ့ယုတ်မာမျိုး ဒီလောကမှာ မရှိသင့်ပါဘူး။ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ သိုင်းသမားတွေ အလွန်များခဲ့ပြီ။ ဒီအချိန် မှာ သူ့အပြစ်တွေအတွက် ပေးဆပ်ရမယ့် အချိန်ပါ။ သူ့အပြစ်အတွက် သူ ပေးဆပ်ရတော့ပါကွယ်”

မြောက်ပိုလ်နန်က အသားများစားဆတ်ဆတ် တုန်ယစ်နေလေခဲ။ ဟုဖေခဲ။ စကားအရ ဟုဖေခဲလုပ်ရင်မှာ မှန်ကန်နေသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

“သနားပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

ဟုဖေက ခေါင်းကို မိယမ်းလိုက်ခဲ။

“မသနားနဲ့ မသနားနဲ့ မသနားသင့်တဲ့လူကို သနားရင် ကိုယ် ပဲ ခုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ တောထဲမှာတွေ့တဲ့ကုက္ကုကို သနားတယ်ဆိုပြီး အစာသွားခေက္ကုကြည့်ပါလား။ ကိုယ့်ကိုပါ ကိုက်သတ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုဖေသည် မြောက်ပိုလ်နန်ကို နောက်တက်သို့ အသားအယာ တွန်ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ပေါင်စု၏ရန်ကို ရှင်းလင်းပြီးဖြစ်သော်လည်း အခြား လူ့ယုတ်မာများ ကုန်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုလူ့ယုတ်မာများကိုလည်း ရှင်းရပေဥပေမည်။

သူသည် ဂွန်နီယုလ် တန်ခီရင်နေသော ယွင်စစ်ကျွန်းတို့ လူလိုက်အား တစ်ယောက်စီ နေထိုင်လိုက်ကြည့်ခဲ။

တလက်လက်တောက်ပနေသော သူ၏မှက်ခုံဖြူပေါက်ကို ပည့်သူ့မှ ယုတ်ပိုင်မကြည့်ခဲပေ။



ဆင်ဖြူများမှာ ဆင်မည်းကြောင့်ခိုသကဲ့သို့ အားလုံးလိုလို  
ပင် ဟူဖမ်းဖမ်းများကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းနဲ့သွားကြလေသည်။

သိုင်းညာအားကိုးနှင့် အနိုင်အထက်ပြုကုန်ခဲ့ကြဖူးသော  
သိုင်းသမားများအားလုံးတို့၏ မျက်နှာပျားမှာ သနားစရာမျက်နှာငယ်  
ကလေးများနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ဟူဖမ်းသည် လူမိုက်အားလုံးထံ ခေါ်သခိုက်များဖြင့် ပြည့်သိပ်  
နေသော အကြည့်စူးစူးနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်.....

ဟူဖမ်းသည် ရတနာပုံထံမှ ရတနာများကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး  
တစ်ယောက်စီခေါ်ခေါ်ပေါ်သို့ လိုက်တင်သည်။

လူအားလုံး၏ခေါင်းပေါ်၌ ရတနာအနုအပုံကလေးများ  
တင်နေသည်။

“ခင်ဖျားတို့အားလုံး ဒီရတနာတွေကို သိပ်မက်မောကြတယ်  
မဟုတ်လား၊ တောင်ပြီး ခင်ဖျားတို့ ဒီရတနာတွေကို သယ်ယူဖို့ ကျပ်  
ထားပစ်ခဲ့ပယ်”

“ရာ”

‘ရာ’ ဟူသော အာမေဇိုတ်အသံသည် တစ်ခဲတည်းထွက်လာ  
သည်။ သူတို့ သိပ်စုံကြသွားသည်။

ဟူဖမ်းသည် သူတို့အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။  
သူတို့မျက်စိရွေ့တွင် မျက်ခုံနုဖြူခေါင်စုံကို သတ်ပစ်ခဲ့သည်  
မဟုတ်ပါလော့။



ယခုမှ.....

ဟူဖမ်းက သူတို့ကို ဤသို့ သက်ညှာခွင့်ထွတ်လိမ့်မည်ဟု  
လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။

သို့သော် သူတို့၏အသက်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့မှုက ရတနာ  
များကိုပင် သယ်ယူခွင့် ပေးခဲ့ပေပြီ။

‘ဝေကူးစူးရှင်မောင်မင်းကြီးသား၊ ကျွန်းမာပါစေ’ ဟုစိတ်ထဲ၌  
ကွဲတံ၌ ရေရွတ်မိကြ၏။

ပြောင်ယိုလန်သည် ဟူဖမ်းက ထိုလူများကို ချမ်းသာခွင့်  
ပေးလိုက်သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဟူဖမ်းသည် ပြောင်ယိုလန်အနီးသို့ ပြန်လျှောက်  
လာပြီး လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“ညီမလေး၊ အစ်ကိုတို့ ပြန်ကြစို့”

ထိုအချိန်၌ ယွမ်းစစ်ကျွဲတို့လူစုသည် ရတနာပုံကြီးပေါ်  
မှန်တက်ကာ သူတို့၏ အိတ်များထဲသို့ ရတနာများကို အလှအဆင်  
ကိုသိပ်စည့်ယူနေကြလေပြီ။

ဟူဖမ်း၏ပြောင်ယိုလန်တို့၏ခြေထဲများ ပျောက်သွားသောအခါ  
လူအားလုံး၏မျက်နှာ၌ မအောင့်အညည်းနိုင်သော အပြုံးများပေါ်လာ၏။

နောက်ဆုံး တဟားဟား၊ ရယ်မောကြတော့သည်။

“ဟားဟားဟား..... သူတွေ့မြင်ပြီ၊ သူတွေ့မြင်ပြီ၊ မကုန်မခန်း  
မိတဲ့ သူတွေ့မြင်ပြီ”

အထံရာရနေသည့် ဆောင်ယွင်ချီသည်လည်း ရတနာပုံကြီး



၂၀၆ ❀ စက္ကသိုလ်းနေလင်းအောင်

သို့ ဆောက်လုပ်ကိုးကွယ်ပြီး

သုလည်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

ပြီးပြီ။

စက္ကသိုလ်းနေလင်းအောင်

စက္ကသိုလ်းနေလင်းအောင်

